Nostalgic 158

BARBARA CARTLAND

TAINA GUVERNANTEI

ALCRIS

Frumoasa Lolita Vernon fuge de acasă, îngrozită și disperată de îndârjirea cu care tatăl vitreg insistă s-o forțeze să accepte căsătoria cu bogatul și dezgustătorul Murdock Tanner. În fuga ei, salvează un băiețel de șapte ani, terorizat de mama lui vitregă, și-l ajută să ajungă la castelul unchiului său, lordul James Searbrook. Acesta o reține pe Lolita la castel, drept guvernantă a nepotului.

ISBN: 978-973-580-600-2

PREȚ: 10 LEI

Titlu original (eng.): Love By The Lake

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
CARTLAND, BARBARA
Taina guvernantei / Barbara Cartland
Traducător: Nicoleta Neagoe
București: Alcris, 2011.
ISBN 978-973-580-600-2
I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
III. Ioan Drăghici (Lector)
821.111. 31=135.1

Colecţia „ NOSTALGIC “

BARBARA CARTLAND

Taina guvernantei

Traducerea și adaptarea în limba română de:
NICOLETA NEAGOE

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

– Stăpânul vrea să vă vadă, domnișoară, zisă slujnica, vârând capul pe ușă.

Lolita ridică ochii și scoase un oftat.

Știa că urma să fie certată.

Tatăl ei vitreg intrase în odaie în clipa când Murdock Tanner încerca s-o sărute. Se lupta din răsputeri să scape din brațele lui, iar când tatăl ei vitreg își făcuse apariția, îl lovi pe neobrăzatul pretendent peste față.

Reușise să scape și alerga, la ea în cameră.

Era pe deplin conștientă de faptul că va trebui să suporte acum criza nervoasă a tatălui vitreg, scena pe care i-o va face.

Murdock Tanner era extrem de bogat și foarte important pentru tatăl ei vitreg, Ralph Piran, un armator de mare succes. Făcuse o avere imensă cu vapoarele care străbăteau Atlanticul spre a ajunge la New York și în alte colțuri ale lumii.

Fiind însă extrem de lacom, voia mai mult. Căsătoria cu mama Lolitei, după moartea neașteptată a tatălui ei, contele de Walcott, i se păruse foarte potrivită.

Contele murise în urma unui accident produs seara târziu. Două șarete se ciocniseră, iar cea a contelui se răsturnase. Acesta căzuse sub copitele unuia dintre cai și, dacă ar fi supraviețuit, ar fi fost handicap tot restul vieții, fapt pe care nu l-ar fi putut suporta.

Lolita considerase că fusese mai degrabă o binecuvântare faptul că tatăl ei murise fără să-și dea seama ce i se întâmplă.

Le lăsase fără niciun ban.

Contelui îi plăcea foarte mult să joace. Deși își iubea foarte mult soția, iar aceasta avusese o influență benefică asupra lui, nu se putea împiedica să-și încerce norocul la cărți, la cursele de cai sau la orice alt joc.

După înmormântare, contesa stătuse de vorbă cu fiica ei, Lolita, încercând să-și dea seama ce ar putea face.

Răspunsul era, evident, "nimic".

De când se căsătorise, contesa nu mai păstrase legătura cu rudele, care locuiau în nordul Angliei, iar soțul ei nici măcar nu pretinsese că ar avea rude.

Titlurile de conte de Walcott și de Vernon fuseseră unite în urmă cu trei sute de ani, dar tatăl ei renunțase la dubla titulatură, întrucât i se părea cam împovărătoare

Dincolo de numele foarte vechi și de istoria familială presărată cu fapte nobile și oameni de stat distinși, contele

n-avea posesiuni, doar un mic venit.

Acesta îi permisese să aibă o casă pe o stradă oarecare din Londra. Cu banii moșteniți și cu cei câștigați ocazional la jocurile de cărți de către tatăl ei, își permiteau să petreacă în fiecare an o vacanță în străinătate.

Din păcate, contelui îi plăcea să meargă la Baden-Baden și la Monte Carlo, ca să viziteze cazinourile. În mod inevitabil, când se întorceau acasă, erau mai săraci decât la plecare.

Totuși, atunci când se întâmpla să mai și câștige, iubindu-și soția și fiica foarte mult, le făcea daruri scumpe care, mai târziu, trebuia vândute.

În pofida slăbiciunii pentru joc, ele îl iubeau, pentru că era un adevărat gentleman.

Lolita nu putea spune același lucru despre tatăl ei vitreg.

Mama ei nu prea avusese cum să-l refuze pe Ralph Piran. Era destul de prezentabil, chiar dacă nu avea clasa contelui.

Tatăl lui fusese căpitan de vapor, ceea ce însemna că trăise de la cea mai fragedă vârstă cu gustul pentru mare. Mama fusese fiica unui avocat, care-l învățase pe nepot tot ce știa despre bani. Prin urmare, Ralph își dorise de la bun început să devină bogat.

Era foarte inteligent, iar până la vârsta de douăzeci și cinci de ani acumulase o avere invidiată de toți contemporanii lui.

Nu peste multă vreme, ajunse la concluzia că prietenii pe care-i avea și cunoștințele nu se mai ridicau la înălțimea pretențiilor sale.

Voia să strălucească în societate și să fie admirat pentru

isprăvile lui în afaceri, iar atunci când – din întâmplare – o cunoscuse pe contesa de Walcott, primise răspunsul la multe dintre ambițiile care-l călăuziseră de când ieșise de pe băncile școlii.

Contesa era tare nefericită după pierderea soțului ei, însă asta nu-l descurajase pe Ralph Piran. Dacă bogăția putea s-o facă fericită, era gata să i-o ofere.

Își dorise și un fiu care să preia frâiele afacerii sale de succes. Din punctul ăsta de vedere, fusese dezamăgit.

Avea totuși satisfacția s-o vadă pe Lolita transformându-se într-o mare frumusețe, fapt cu care se mândrea în fața partenerilor de afaceri:

– Trebuie să te prezint fiicei mele vitrege, domnișoara Lolita Vernon.

În anul acela, Lolita împlinea optsprezece ani, iar el era ferm hotărât să strălucească în societate cu ocazia intrării acesteia în lumea bună.

Cumpărase deja o casă impunătoare pe Berkeley Square și plănuia " un bal de intrare în societate " pentru Lolita. Era ferm hotărât să-l transforme în ceva senzațional, neobișnuit.

La sfârșitul lui aprilie, pe când făcea toate aranjamentele pentru ca fiica ei să fie prezentată la curte, mama Lolitei suferise un atac.

Nimeni – nici măcar medicii – nu reușiseră să explice cauza acestei stări de fapt. Atacul o făcuse să intre în comă, iar niciun medic – nici cel mai iscusit – nu putuse să spună când va ieși.

Întâmplarea dăduse peste cap toate planurile de intrare în lumea bună a Lolitei. Nu avea cum să participe la baluri, dat fiind că mama ei zăcea inconștientă în încăperea alăturată.

Ralph Piran trebuia astfel să găsească, printre prietenele soției sale, o însoțitoare pentru ca Lolita să poată ieși în public.

Trebuia să apară în înalta societate, pentru că asta îl ajuta nu numai din punct de vedere social, ci și al afacerilor.

Lumea bună continua să considere vulgar ca un gentleman să fie și afacerist, însă tatăl ei vitreg ținea morțiș să fie acceptat.

Se considera suficient de bogat încât să-și cumpere o poziție în înalta societate.

Dincolo de bani, marele lui atu era fiica lui vitregă.

El însuși era destul de prezentabil, fiind înalt, zvelt și brunet. Îmbărcat la cei mai buni croitori din Londra, putea fără nicio problemă să se amestece printre membrii de la White's Club sau Boodle's.

Situația se schimba când venea vorba de invitații. Multe dintre gazdele din înalta societate țineau foarte mult la contesa de Walcott.

Întristate din pricina bolii acesteia, o invitaseră pe Lolita la prânz sau la cină, nu însă și pe tatăl vitreg al fetei.

Asta îl înfuria peste măsură, însă își păstra simțămintele pentru el însuși. Când era cu putință, se afla la petrecerile la care și gazdele care nu-l invitaseră la ele.

Lolita înțelesese foarte bine că, dacă n-ar fi fost tatăl ei vitreg, ele nu și-ar fi putut niciodată permite să ofere cadouri

prietenelor mamei sale.

Ralph Piran era extrem de zelos, iar până la sfârșitul lui mai ajunsese la o mulțime de baluri la care n-ar fi fost primit la începutul anului.

Cu multă dibăcie, reușise să obțină ceea ce-și dorise.

Bărbații îl băteau ușor cu mâna pe umăr, spunând că-i "un tip de treabă". Însă în același timp împrumutaseră de la el o mie de lire, iar el le dăduse cu dragă inimă.

Totuși, nu era chiar așa de prost încât să-și neglijeze afacerile din pricina ambițiilor sociale.

În clipa aceea, era în plină negociere într-o afacere care urma să-l transforme în proprietarul unei întregi flote de pescuit, fapt pe care și-l dorise dintotdeauna.

Afacerea era așa de mare și de costisitoare, încât fusese nevoit să accepte ajutorul unuia dintre prietenii săi, la fel de pasionat ca și el să facă mai mulți bani și să crească numărul vapoarelor aflate în posesia sa.

Murdock Tanner era de câțiva ani cel mai important și mai de succes antreprenor din industria maritimă. Dacă Piran reușea să stabilească un parteneriat cu prietenii săi, știa că vor deține controlul asupra mărilor și oceanelor, care acopereau cam trei pătrimi din lume.

Murdock Tanner îmbătrânea și, aidoma lui Ralph Piran, n-avea un urmaș de sex bărbătesc. Pe când negociau, spusese deja aluziv că Ralph va fi moștenitorul lui.

Ralph Piran tocmai intrase în holul casei sale de pe Berkeley

Square și se îndrepta spre birou când o auzi pe Lolita țipând.

Habar n-avea ce se întâmplase până în clipa când deschise ușa și o văzu luptându-se din răsputeri cu Murdock Tanner.

Chiar în clipa când privea din pragul ușii scena, Lolita îl plesni peste față pe Murdock.

În timp ce acesta încerca să-și revină după șocul cauzat de lovitură, Lolita ieși în graba mare din odaie.

Ralph Piran se pierdu în scuze și, ca să-și îmbuneze prietenul, îi oferi un pahar cu șampanie.

Lolita ajunse la ea în dormitor, trânti ușa în urma ei și se așeză în fața oglinzii, privindu-și dezolată părul în dezordine.

– Ce tupeu, să încerce să mă sărute! Dacă mama ar fi fost aici, s-ar fi înfuriat peste măsură.

Înainte să se îmbolnăvească, mama Lolitei nu pregetase să-i spună că trebuie să se comporte așa cum se cuvine.

– Trebuie să fii tăcută, modestă și politicoasă, draga mea, și – evident – nu trebuie să faci ceva care să te transforme în subiect de bârfă.

– Ce vrei să spui, mamă? o întrebase Lolita.

Mama ei ezitase câteva clipe înainte de a-i răspunde.

– Din câte am aflat, unele fete permit bărbaților să aibă un comportament prea familiar cu ele. Nu trebuie să te duci singură cu un bărbat în grădină sau într-o cameră.

– Vrei să spui că ar încerca să mă sărute?

– Iată ceva ce un gentleman n-ar face, îi răspunsese mama ei. Pe de altă parte, fetele îi încurajează pe bărbați într-un fel care

nu se pomenea pe vremea mea.

Înainte să continue, schițase un zâmbet.

– Vreau să te căsătorești cu un bărbat fermecător și, desigur, la fel de bine crescut ca tatăl tău.

Lolita era suficient de inteligentă, încât să-și dea seama că mama ei încerca s-o avertizeze împotriva bărbaților cu care Ralph Piran va deveni partener.

Cunoscuse deja câțiva, întrucât tatăl ei vitreg ținea morțiș s-o facă. I se păruse necuviincios sau – după cum ar fi spus mama ei – prea familiar.

Bărbații mai în vârstă își râdeau în barbă și-i spuneau că era suficient de frumoasă încât să frângă inimile tuturor bărbaților din oraș.

Cei tineri o țineau strâns de mână și era sigură că, dacă ar fi dansat cu ei, ar fi ținut-o prea aproape de corpul lor.

Nu se petrecuse niciodată așa ceva, pentru că bărbații aceștia nu erau invitați la balurile date de prietenii mamei sale. La fel cum nu erau nici cei care acceptau să fie ajutați în secret de tatăl ei vitreg.

Îi făcea plăcere să meargă la toate balurile unde era invitată, întristată totuși că n-o poate însoți și mama ei.

Lolita își dăduse seama că, datorită bogăției tatălui ei vitreg, era subiectul favorit de discuție al văduvelor.

Nu puțini bărbați – care altădată ar fi ignorat-o, dansând cu femei mai în vârstă – voiau s-o aibă parteneră la valsuri. Era suficient de inteligentă să înțeleagă că bărbații roiau în jurul ei

numai după ce aflaseră că tatăl ei vitreg era putred de bogat.

De obicei, tânărul aflat într-o astfel de situație îi făcea o mulțime de complimente și se invita singur la ea acasă, pe Berkeley Square.

Mama ei fiind bolnavă în clipa aceea, Lolita ajunsese să preia atribuțiile ei de gazdă, adică să-i primească pe prietenii tatălui său vitreg.

Crezuse că acesta se va întâlni cu ei în oraș, dar în ultimele trei săptămâni Murdock Tanner, care – după cum aflase Lolita – era la Londra cu afaceri, tot venea la ei acasă.

Prima dată când îl văzuse i se păruse necioplit și grosolan, dar fusese politicoasă cu el, știind cât de important este pentru tatăl ei vitreg. Îi spusese că era "o bucățică bună", iar ochii îi străluceau ca diamantele. Îi sugerase chiar că i-ar putea oferi câteva.

Lolita îl tratase cu politețe, însă fața lui, ca și felul în care mânca îi provocau repulsie. La fel și unele dintre observaiile pe care le făcea.

În vreme ce tatăl ei vitreg făcea eforturi considerabile să intre într-o societate distinsă, fiind pe punctul de a-și atinge ținta, Murdock Tanner n-avea nicio șansă în această privință.

Era necioplit, vulgar, iar felul cum mânca era pentru Lolita dovada clară a faptului că nu fusese învățat bunele maniere.

Însă tatăl ei îi vorbea acestuia cu respect, iar Lolitei nu trebuia să-i spună nimeni că Murdock Tanner era putred de bogat.

Îl evita ori de câte ori era cu putință, iar în seara anterioară, când aflase că va fi invitat din nou la cină, răsuflase ușurată, întrucât urma să participe la o mică petrecere dată de una dintre prietenele mamei sale.

Lolita se bucurase din plin de acea ieșire.

Se întorsese devreme, iar în timp ce urca treptele auzi cum Murdock Tanner și tatăl ei vitreg ies din birou. Oaspetele vorbea tare, cu vocea lui aspră, răgușită.

„E un bărbat dezgustător", își spuse ea, grăbindu-se să intre în dormitor și să încuied ușa.

A doua zi dimineață, nu coborâse la micul dejun până nu aflase că tatăl ei vitreg plecase. Era bucuroasă ca va lua prânzul cu niște prieteni, în caz că acesta se va întoarce la masă însoțit de Murdock Tanner.

Când se întorsese, credea că nu e nimeni acasă și merse drept în biroul tatălui ei vitreg, după ziare. Acestea erau întotdeauna puse pe un scăunel din fața șemineului.

Dechisese ușa și constatase consternată că Murdock Tanner era înăuntru și se uita pe fereastră. Se întoarse pe călcâie când o auzi intrând și se îndreptă spre ea.

O întrebase unde se ascunsese, întrucât n-o văzuse în seara anterioară.

– Am fost la o petrecere, îi răspunsese Lolita. N-a fost una foarte mare, dar m-am distrat pe cinste.

– Cred și eu, îi răspunse acesta, având în vedere cât de frumoasă ești. Sucești mințile bărbaților. Câți te-au sărutat?

Lolita considerase remarca insultătoare și-i răspunse:

– Niciunul. Nu permit bărbaților să mă sărute.

– Atunci, se privează de ceva foarte plăcut. O să-ți arăt eu, micuțo, cum se procedează în asemenea situații.

Spre marea ei uimire, întinse mâinile și o trase spre el.

Pentru câteva clipe, Lolitei nu-i venea să creadă că se petrece una ca asta. În timp ce se lupta, își dădu seama că era foarte puternic și că va încerca s-o sărute.

În clipa aceea, începu să se lupte din răsputeri cu el.

Simțea că rezistența ei o amuză, dar era ferm hotărât să obțină ceea ce-și dorește.

– Nu! Nu! strigă ea, când buzele lui îi atinseră obrajii.

Cu un efort supraomenesc, reuși să-și elibereze o mână și să-l pocnească peste față.

În clipa când încerca să-și revină de pe urma loviturii, își dădu seama că intrase cineva înăuntru.

Îi dădu drumul din strânsoare Lolitei, care se îndepărtă de el.

Incidentul fusese atât de neplăcut, încât în clipa când ajunse în dormitor, se spălă pe față și pe mâini. Avea astfel senzația că va scăpa în acest fel de dezgustul pe care i-l provocase acest bărbat.

Își promise să nu mai coboare până ce nu va pleca.

Fiind chemată de tatăl ei, nu putea decât să spere că acesta plecase.

Ca să fie sigură, o întrebă pe slujnică:

– Tata e singur?

– Da, stăpână. Oaspetele a plecat cu puțină vreme în urmă.

Lolita știa că nu prea avea cum să refuze să-și vadă tatăl vitreg. Pe de altă parte, intuia că va avea un schimb dur de replici cu el.

Își strânse părul și-și scutură rochia, de parcă ar fi încercat în acest fel să se scuture de Murdock Tanner, pentru că o atinsese.

Coborî apoi treptele, îndreptându-se spre biroul tatălui ei.

Acesta era așezat la masă, iar după expresia întipărită pe chip, putu să-și dea seama că e furios.

Toți cei care lucrau pentru el, ca și servitorii, erau speriați de moarte să-l vadă "scos din sărite".

La început era foarte rece, apoi vocea îi devenea biciuitoare, devenind tot mai aspră și mai ridicată, până ajungea să urle la cel care-l supărase, oricine era acesta.

Lolita își spusese mai mereu că până și oamenii tari deveneau palizi când se înfuria tatăl ei vitreg. Nu putea decât să se arate recunoscătoare că, de când se căsătorise, nu se înfuriase în prezența mamei sale.

Probabil nu numai iubirea, ci și respectul îl făcea să se comporte în acest fel față de mama ei. Din păcate, nu-și extindea acest comportament și asupra ei.

Lolita avusese parte de multe certuri, dar acum – când mâna lui rece o strânse pe a ei – își dădu seama cât de furios era.

Se ridicase de la masă, ca să se apropie de ea.

– Ce naiba te-a apucat de te-ai comportat așa de ofensator cu

prietenul meu, Murdock Tanner? o întrebă el.

– El a fost cel care m-a ofensat.

– Pentru că a încercat să te sărute? O, Doamne! Ce-i rău în asta? Ar trebui să te simți onorată că un bărbat așa de inteligent și de plin de succese ca Tanner te admiră...

– N-am nevoie de admirația lui, zise Lolita cu fermitate. E bătrân, urât și respingător. N-are niciun drept să mă atingă.

Ralph Piran râse, dar râsul lui nu era deloc plăcut.

– Așadar, faci pe grozava? Sau pe mironosița? Și mă rog, cine plătește pentru asta? strigă el. Eu. Cum crezi că și-ar fi permis mama ta să-ți cumpere rochia pe care o porți acum? Sau zecile de toalete pe care le ai în dulap?

Pe măsură ce vorbea, ridica tonul vocii.

– Eu plătesc pentru tot ce ai, iar Murdock Tanner, fiindu-mi partener, contribuie și el la asta. Înțelegi că suntem parteneri? N-am să permit să fie insultat de o netoată ca tine.

Acum chiar țipa la ea, iar Lolitei i se păru că ochii lui scăpărau scântei.

– N-am să-i permit lui Murdock Tanner sau oricărui alt bărbat să mă sărute decât dacă... îl iubesc, răspunse ea pe același ton. Așa și-ar dori mama să mă comport.

– Dar cum ea nu poate să confirme asta, ripostă Ralph Piran, o să mă asculți și ai să mi te supui. Dacă Murdock Tanner vrea să te sărute, n-ai să-l refuzi, ci ai să-i răspunzi la sărut.

– Indiferent de ce spui, tată vitreg, n-am să-i permit să se apropie de mine. E respingător! Îmi vine să vomit numai ce-mi

atinge mâna.

– Așadar, îndrăznești să mă sfidezi, diavol de copil ce ești! urlă el. Află că dacă Murdock Tanner vrea să te sărute și-l refuzi, am să te bat până o să faci așa cum îți spun eu. Să-ți intre bine-n cap!

Lolita scânci ușor, însă el continuă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat:

– Există toate șansele să-și dorească să te ceară de soție. Dacă se va întâmpla, o să-mi dau binecuvântarea și – dacă-l refuzi – am să te duc cu forța în fața altarului, chiar dacă n-o să fii în simțiri, exact cum se întâmplă cu mama ta în clipa asta.

La auzul cuvântului "căsătorie", Lolita deveni rigidă.

Nu-i venea să creadă că este cu putință. Totuși, dacă nu s-ar fi gândit la așa ceva, tatăl ei vitreg n-ar fi adus vorba.

Ideea i se părea atât de înspăimântătoare, încât se uită uimită la el.

– Astea sunt ordinele mele și dacă nu te supui, o să suferi foarte mult până ai s-o faci.

Se îndreptă spre ea de parcă ar fi vrut s-o lovească sau s-o scuture.

Lolita începu să țipe și se grăbi să iasă din birou. Nu mai auzi ce strigă în urma ei.

Când ajunse în dormitor, încuie ușa și se prăbuși pe pat, șocată de scena la care participase.

Peste câteva minute, își dădu seama că nu putea face nimic, că era totalmente neputincioasă. I se păruse că, de când tot

venea la ei, Murdock Tanner îi arunca priviri necuviincioase. Abia cum înțelegea că, de fapt, o evalua ca pe o marfă. Merita sau nu s-o cumpere?

Înțelese și că, dacă va cere consimțământul tatălui ei vitreg, acesta va face tot ce-i va sta în putință s-o determine să-l accepte.

– E de necrezut. N-am să accept una ca asta, murmură ea.

Pe de altă parte, habar n-avea cum s-ar putea proteja.

Era ferm convinsă că tatăl ei vitreg nu exagerase când o amenințase că o va bate dacă nu se supune dorinței lui.

Circulau povești pe tema aceasta. Se spunea că-i bătea pe tinerii de pe vapoarele sale, iar unul dintre aceștia avusese chiar nevoie de îngrijiri medicale. La vremea respectivă, Lolita nu plecase urechea la astfel de povești.

N-o interesa ce făcea tatăl ei vitreg și nu voia să se implice în ceva ce n-o privea.

Când mama ei îi era alături, era simplu. Vorbeau despre orice altceva, dar nu despre afacerile tatălui ei vitreg.

De fiecare dată când mama ei vorbea despre soțul ei, o făcea cu blândețe. Vocea ei îi spunea Lolitei că încă-l iubește.

„Mama s-a căsătorit cu Ralph Piran de dragul meu", cugetă ea. „Nu suporta gândul să fiu săracă și să nu-mi permit să-mi cumpăr o rochie cu care să merg la bal. Își dorea să cunosc genul de oameni pe care-i cunoscuse și ea când era domnișoară".

Tare mult ar mai fi vrut să-i povestească mamei sale ce s-a petrecut. Numai că aceasta zăcea inconștientă.

Femeile care o îngrijeau nu erau deloc optimiste în privința recuperării ei.

„Nu pot să vorbesc cu mama, își spuse ea, și nu există nimeni altcineva căruia să-i destăinuiesc situația îngrozitoare în care mă aflu."

Apoi, ca și cum ar fi obținut un răspuns la rugile înălțate, își dădu seama că trebuie să fugă.

Dacă va rămâne, până la urmă tatăl ei o va obliga să se supună.

Dacă Murdock Tanner voia s-o ia de soție, o va duce târând-o în fața altarului.

„Ce pot face?" se întrebă ea din nou, chiar dacă avea deja răspunsul în minte.

Se așeză pe pat să se gândească bine la situația în care se afla.

Trebuia să acționeze fără greș. Dacă ar face o singură greșeală și ar fi prinsă, tatăl ei s-ar înfuria așa de tare, încât ar fi în stare s-o încuie în cameră. Probabil n-ar mai avea parte de o a doua șansă să scape.

– Dacă plec, trebuie s-o fac pentru totdeauna. Dar unde să mă ascund? se întrebă ea.

Așa cum recunoscuse de nenumărate ori, avea foarte puține rude. Verișorii mamei sale, despre care aceasta îi vorbise adesea, locuiau foarte departe și nu-i vizitase niciodată.

Trecu în revistă toți prietenii pe care și-i făcuse de când împlinise optsprezece ani și-și făcuse intrarea în societate. Era aproape sigură că niciunul nu i-ar fi luat apărarea împotriva

tatălui ei vitreg.

Nu exista niciun tânăr căruia să-i ceară protecție. Dansaseră cu ea, o măguliseră, îi trimiseseră flori în Berkeley Square, dar avusese mereu senzația sâcâitoare că se gândeau mai degrabă la banii pe care-i va moșteni, decât la ea.

Dacă ar cere vreunuia dintre ei s-o ascundă, era aproape sigură că va fi refuzată. De fapt, nici nu-și dorea să fie ascunsă de vreunul, sau să se căsătorească.

Nici ea nu știa exact ce aștepta, dar considera – oarecum confuz – că era vorba de dragoste.

Ceva foarte frumos și minunat. Când o va găsi, va fi la fel de fericită ca mama și tatăl ei. Oricât de multe greutăți fuseseră nevoiți să înfrunte, fiecare se bucura de prezența celuilalt.

Lolita își dăduse seama că, la moartea tatălui ei, murise și o parte din mama ei.

„Cum aș putea să simt așa ceva față de un bărbat ca Murdock Tanner?" se întrebă ea.

Se înfioră, atât de îngrozitoare i se părea o asemenea idee.

Mândria – despre care i se spusese adesea că o caracterizează – îi sări în ajutor. Dacă nu voia să cedeze poruncii tatălui vitreg, trebuia să fugă.

Era sănătoasă și în putere. Trebuia neapărat să-și făurească o altă viață, o viață în care Murdock Tanner n-avea ce să caute.

– O să plec mâine dimineață, hotărî ea, dar va trebui să fiu foarte atentă, foarte precaută, pentru că altminteri tatăl meu vitreg mă va găsi și mă va obliga să mă întorc.

Își aminti că în seara aceea vor merge împreună la cina dată de o gazdă mai degrabă dubioasă, în Belgravia.

Lolita bănuia că era vorba despre cineva pe care tatăl ei vitreg îl "ajutase" să dea un bal la care să fie și el invitat. Evident, oaspeții nu vor fi de același calibru ca cei care participaseră la alte baluri unde fusese și ea.

Vor fi prezenți cam douăzeci-treizeci de invitați. După cină, toată lumea va trebui să danseze, iar ea va fi obligată să danseze cu tatăl ei vitreg.

– Până atunci, o să-i treacă furia, cugetă ea. O să fiu drăguță, așa încât să creadă că sunt de acord cu el.

Se duse la dulap și-și puse niște haine într-o valijoară. În afară de lenjeria de corp, mai luă trei rochii de zi, trei rochii simple de seară. Ascunse valijoara în dulap și-l încuie, ca nu cumva să-l descopere cineva.

Următorul lucru la care trebui să se gândească era cum să facă rost de bani. Nu era deloc ușor. Până atunci, tot ce comanda era trecut în contul tatălui ei vitreg, care achita totul.

Lolita avea puțini bani de buzunar, atât cât să dea la biserică oamenilor sărmani, sau un bacșiș vizitiului.

Își numără banii din geantă și constată că n-avea decât câteva lire.

– Am nevoie de mai mulți bani, conchise ea.

Stătu iar pe gânduri, la fel cum făcea tatăl ei când pierdea toți banii la joc și trebuia să mai facă rost, ca să mai aibă o șansă.

Își aminti că mama ei avea destul de multe bijuterii

valoroase, dăruite de Ralph Piran. Nu voia să se atingă de ele, dar spera să găsească în seif și niște bani.

Seiful se afla într-o cămăruță care făcea legătura între dormitorul mamei și al tatălui vitreg, așa încât fiecare să-l folosească ori de câte ori are nevoie. Lolita știa unde e cheia, întrucât deschisese seiful de nenumărate ori.

Se duse la ușă și trase cu urechea. Voia să știe dacă e cineva pe hol sau dacă tatăl ei vitreg mai e în birou. Dacă se mai afla acolo, era greu de crezut că va mai veni la seif, iar dacă plecase, cu atât mai bine.

Casa părea cufundată în tăcere. Nu se auzea decât zgomotul făcut de trăsuri pe caldarâm.

Lolita se strecură pe hol, trecând în camera unde mama ei zăcea în comă. Deschise ușa încetișor și se duse în vârful picioarelor până la seif.

După cum o asigurase fabricantul, era cel mai modern și mai sigur seif inventat vreodată.

Se deschise destul de ușor cu o cheie ascunsă într-un loc pe care Lolita îl cunoștea.

Bijuteriile mamei sale străluceau ca niște stele: un lănțișor cu diamant, o brățară, cercei și o broșă care se asorta cu ansamblul.

Tatăl ei vitreg le dăruise mamei sale cu ocazia primului Crăciun de când erau căsătoriți.

Lolita se uita la bijuterii cu un aer dubitativ. Deși mama ei îi lăsase totul, nu voia totuși s-o deposedeze de bijuterii.

Deschise un sertăraș care conținea un inel frumos pe care

tatăl ei îl dăruise mamei sale pe când erau logodiți. Oricât de săraci fuseseră, acesta nu fusese vândut. Era din aur și avea trei diamante. Nu foarte mati, însă pe placul mamei sale.

Lolita îl puse pe deget.

Când deschise un alt sertăraș, rămase cu respirația tăiată. Era plin cu bancnote, care nu puteau aparține decât tatălui vitreg. N-avu niciun scrupul să ia cât mai multe, chiar dacă era conștientă că, de fapt, fura.

– Dacă i-aș spune că mă căsătoresc cu Murdock Tanner, se consolă ea, mi-ar da toți banii ăștia și de o sută de ori mai mult, ca să-mi cumpăr trusou.

Luă două sute de lire sterline în aur și monede, spunându-și că până să-i termine, își va găsi ceva de lucru sau se va împrieteni cu cineva.

Undeva în adâncul sufletului, spera să întâlnească vreun văr îndepărtat al mamei sale sau vreun prieten din copilărie al acesteia, care s-o ajute.

Încuie seiful, puse cheia la loc în sertar și se întoarse la ea în cameră.

Soarta se arătase răbdătoare cu ea, ajutând-o când avea mai mare nevoie, dar greul de-abia acum începea.

Va trebui să-și pună mintea la contribuție, iar dacă nu va reuși să fie cu un pas înaintea tatălui vitreg, numai și numai pe ea va putea să dea vina.

– O să mă rog, își spuse ea în timp ce se întorcea în cameră. Iar Dumnezeu o să mă ajute, așa cum m-a ajutat pe mine și pe

mama în trecut.

Puse banii și inelul în geantă.

Se întinse pe pat, încercând să se gândească unde ar putea găsi un refugiu. Familia mamei sale era din nord. Probabil dacă ar lua-o într-acolo, ar găsi pe cineva care să-și amintească de ea.

Familia tatălui ei era din aceeași regiune. De fapt, casa conților de Walcott și Vernon se afla la două-trei mile depărtare de locul de baștină al mamei sale.

Tatăl lui fusese educat la Eton și Oxford, unde nu se distinsese prin nimic. Intrase apoi în armată, pe care o părăsise după doi ani, întrucât nu-și permitea să continue.

La moartea acestuia, tatăl ei preluase titlul. Numeroasele datorii care trebuia achitate înghițiseră toți banii obținuți din vânzarea vechii case.

Cu toate astea, părinții ei fuseseră foarte fericiți împreună, iubindu-se foarte mult. Abia mai târziu își dăduse Lolita seama cât de săraci erau.

– Dacă plec cât mai departe de Londra, sper că n-am să fiu găsită de tatăl vitreg.

Era sigură că acesta o va urmări, întrucât de fiecare dată când își punea ceva în minte nu se dădea bătut fără luptă. Pe de altă parte, Lolita avea sângele familiei Vernon în vene. Luptaseră cu vitejie și muriseră pentru țara lor. Cu toate astea, continuau să apere principiile în care credeau.

„Cum m-aș putea simți altfel decât degradată, dacă m-aș căsători cu un bărbat ca Murdock Tanner?" se întrebă Lolita.

Camerista o ajută să se îmbrace cu una dintre cele mai frumoase rochii pe care le avea. În jurul gâtului își puse un șirag de perle pe care mama ei, cu ajutorul tatălui vitreg, i-l oferise de Crăciun.

– Arătați minunat în seara asta, domnișoară, spuse fata.

– Mulțumesc, zise Lolita. Sper să am parte de o seară plăcută.

„Va fi cu siguranță ceva memorabil, cugetă ea, având în vedere că de acum încolo va trebui probabil să plantez flori sau să-i învăț pe copii printr-una dintre școlile sătești deschise acum peste tot prin țară".

Avea senzația că va reuși cumva să-și câștige existența. Vorbea o engleză curată și avea cunoștințe suficiente despre ce învățau copiii de obicei la școală.

În timp ce cobora treptele, își ținea capul sus. În clipa aceea, tatăl ei vitreg ieși din salon.

O singură privire îi fu de-ajuns Lolitei să-și dea seama că-i trecuse mânia. Acum că, după cum credea, obținuse ceea ce-și dorise, era gata să se arate împăciuitor.

– Sper că n-o să întârzii prea mult în seara asta, zise el. Mâine dimineață am o întâlnire de afaceri foarte importantă și trebuie să fiu odihnit, cu mintea limpede.

– Nu cred că doamna Lansdowne o să prelungească prea mult petrecerea. Și după cum știi, petrecerea se ține la rugămintea ta.

– Am primit un bilețel de la ea în care-mi spune că vor fi

douăzeci de invitați la cină și alți douăzeci care vor ajunge după aceea.

Valetul îi puse pelerina pe umeri în timp ce acesta continua să vorbească.

– O să fie un grup destul de mic. Sunt curios să aflu ce părere ai despre membrii acestuia. Doamna Lansdowne spune că cercul care s-a format este printre cele mai bune ale sezonului. Se pare că și prințul de Wales îl are la inimă.

– În cazul ăsta, probabil că e una de calitate, comentă Lolita, fără să pară câtuși de puțin sarcastică.

Știa prea bine că toată lumea își dorea să-l amuze pe prințul de Wales și, dacă prefera un cerc în detrimentul altuia, era mare lucru să te numeri printre membrii acestuia.

Valetul întinse pe treptele de la intrare covorul roșu, iar Lolita păși spre trăsură. Cei doi cai înhămați erau extrem de frumoși, negri ca smoala și cu o stea albă-n frunte. Era genul de detaliu specific tatălui ei vitreg, care cerea perfecțiune pentru că putea să și-o permită.

Drumul fu străbătut în tăcere.

– Sper că ai dat dovadă de bun-simț și te-ai gândit la ce am discutat mai devreme.

– Da, m-am gândit.

– Asta și voiam. Deși nu-i ceva presant, Murdock nu e genul de bărbat care să-și piardă vremea odată ce s-a hotărât.

Lolita tăcu.

Când ajunseră în fața casei doamnei Lansdowne, acesta

adăugă:

– Puține tinere au atâtea posibilități ca tine. Nu uita că tinerii care te flatează în seara asta sunt, de fapt, cu ochii pe buzunarul meu. Cu Murdock, o asemenea problemă nu se pune.

Era genul de remarcă pe care tatăl ei vitreg nu-l făcea decât atunci când se afla într-o dispoziție foarte proastă. Furia puse stăpânire pe ea. Apoi, teama o prinse în chingile ei.

Lolita avea senzația că este prinsă într-o capcană. Felul încrezător în care vorbea tatăl ei o făcea să înțeleagă că o credea deja învinsă.

Era limpede ca lumina zilei că i se părea că lupta fusese câștigată de el.

Capitolul 2

Lolita se trezi devreme, dar aşteptă până ce consideră că tatăl ei vitreg coborâse la micul dejun. Abia apoi sună după slujnică.

– După petrecerea de aseară, mă simt cam obosită, îi spuse ea, aşa că vreau să iau micul dejun în pat.

Îi fu adus cam peste un sfert de oră. Probabil că între timp Ralph Piran părăsise casa.

După ce mâncă, se sculă, se îmbrăcă şi porunci slujnicei să i se pregătească o trăsură.

– Vă duceţi la cumpărături, domnişoară?

– Da, răspunse Lolita, dar nu vreau să fiu însoţită de nimeni. Mă întâlnesc cu o prietenă şi iau prânzul cu ea.

Se opri o clipă şi apoi zise, ca şi cum atunci i-ar fi venit ideea:

– Am pus ieri într-o geantă nişte haine care au nevoie de mici modificări. Du-o, te rog, jos şi dă-i-o valetului. S-o pună în trăsură, da?

Fata se supuse, iar Lolita își termină toaleta.

Își alesese o rochie destul de frumoasă, dar nu foarte spectaculoasă. Nici pălăria nu sărea în ochi. Era îmbrăcată într-un albastru-pal, așa încât să nu atragă atenția asupra ei.

Își luă geanta în care se aflau inelul și banii luați din seif.

Mai târziu, ajunse la concluzia că ar fi bine să ascundă o parte din bani în buzunarele fiecărei haine, așa încât – dacă i se va fura geanta cu bani – să-i mai rămână ceva ca să se descurce.

După aceea, intră în camera cufundată în tăcere a mamei sale. Femeia care avea grijă de ea ieșise afară, așa încât fu singură cu ea.

Îngenunche lângă patul acesteia și începu să se roage cu fervoare ca mama ei să se vindece. Nu se putu totuși împiedica să nu-și spună că, dacă ar muri, ar fi alături de tatăl ei. Ar fi foarte fericiți împreună.

Când se ridică, avu senzația că – deși mama ei nu se mișcase – o binecuvântase și aprobase decizia pe care o luase.

Poate era deja pe lumea cealaltă, lângă tatăl ei, și înțelegeau amândoi motivul pentru care dorea să fugă.

Ieși din camera mamei sale și coborî încet treptele.

Când majordomul îi ură bineț, ea îi spuse:

– Nu mă întorc la prânz. De fapt, s-ar putea să nu mă întorc până la cină. O să-mi petrec ziua cu niște prieteni, așa încât n-am să țin trăsura, pentru că știu că mă vor aduce ei acasă.

Majordomul încuviință, iar Lolita urcă în trăsura trasă de un singur cal.

Se așeză pe scaun, gândindu-se la ce– ar mai avea nevoie. Trebuia să-și drămuiască foarte bine banii, ca să nu facă risipă.

Îi spuse vizitiului s-o ducă pe strada Bond, de unde cumpăra de obicei rochii.

Când ajunse la destinație, îi spuse vizitiului să plece, pentru că este așteptată de o prietenă.

Avu în clipa aceea senzația că pătrunde dintr-o lume într-alta.

Cea mai mare aventură a vieții ei de-abia începea.

O vânzătoare îi ieși imediat în întâmpinare, iar Lolita îi spuse că dorește o rochie nouă. Era pentru un bal foarte important, la care urma să participe luna viitoare.

– Nu pot să mă îmbrac într-o rochie pe care am mai purtat-o, zise ea. M-am gândit că poate îmi mai arătați câteva noi modele.

– Cu plăcere, îi răspunse aceasta, privind nedumerită valijoara pe care Lolita o luase cu ea.

– O, aici sunt niște rochii de care nu mai am nevoie și pe care-am să le ofer unei prietene cu care o să iau prânzul. Organizează o serată în scopuri caritabile și m-a asigurat că orice rochie ar putea fi vândută la un preț destul de bun.

– Sper că așa e. Gestul dumneavoastră e foarte frumos.

Lolita râse.

– Nu știu dacă rochiile vechi au cine știe ce valoare, dar se găsește întotdeauna cineva căruia să-i fie de folos.

Se ridică și adăugă:

– O s-o iau pe jos până la ușa cealaltă a magazinului. Acolo, o să mă întâlnesc cu prietena mea. Trăsura n-aveam de ce s-o mai țin după mine, pentru o distanță așa de scurtă.

Vânzătoarea zâmbi.

– Vă gândiți la toate, zise ea pe un ton măgulitor.

Sugeră să fie ajutată de cineva să ducă valiza, însă Lolita o refuză, spunând că nu-i grea deloc.

– E ușoară, iar distanța-i foarte scurtă.

După ce-și luă rămas-bun, se îndreptă spre strada Bruton.

Când se asigură că nu se mai uită nimeni după ea, strigă după o trăsură.

– Du-mă în piața Illingworth, îi porunci ea vizitiului.

Cum piața respectivă era destul de departe, își spuse cu satisfacție că își acoperea destul de bine urmele.

Era ferm convinsă că, atunci când se va descoperi că dispăruse, tatăl ei vitreg se va înfuria, apoi va deveni îngrijorat. În consecință, va angaja un detectiv care să afle unde se ascunde.

Voia ca nimeni să nu-i dea de urmă.

Când ajunse în piața Illingworth, plăti vizitiului și coborî din trăsură.

Cea mai bună soluție i se părea să închirieze o șaretă de la un grajd de închiriat cai și trăsuri, care s-o ducă la țară. Era important ca locul de unde va închiria șareta să nu se afle în apropierea pieței Berkeley, așa încât să nu întrebe nimeni de o fată cu semnalmentele ei.

Își spuse că va trebui s-o ia spre nord.

Tocmai ajunsese la grajd când un băiețel cu ochii plini de lacrimi ieși în fugă din partea cealaltă a pieței.

Alerga așa de repede, încât se izbi de Lolita, iar aceasta trebui să-l prindă ca să nu se prăbușească.

– Ce s-a întâmplat? Cum te-ai lovit?

Băiețelul își ridică ochii plini de lacrimi spre ea. Mâna îi sângera.

– Te-ai tăiat la mână.

– M-a bătut! M-a bătut! zise băiatul printre sughițuri.

Era greu să înțelegi ce spune, întrucât vorbele îi erau întrerupte de sughițuri.

Lolita își spuse că trebuia să-i șteargă sângele de pe mână, fie și pentru a nu-i fi pătată rochia.

Privi în jur și observă o statuie în fața căreia se afla o băncuță.

– Vino să stai jos! îl îndemnă ea. O să te bandajez la mână.

Când se așezară pe bancă, băiatul privea temător peste umăr.

– O să vină după mine și o să mă bată iar. Nu mă mai întorc. N-am de ce să mă mai întorc.

Sub impulsul momentului, pe care după aceea îl va considera foarte ciudat, făcu semn unei alte trăsuri să oprească.

– O să plecăm de aici, spuse ea, așa că nimeni n-o să te mai prindă.

În timp ce vorbea, deschise ușa trăsurii și sări înăuntru.

– Unde vreți să mergeți, doamnă? întrebă vizitiul.

– Copilul ăsta s-a lovit la mână. Mă întrebam dacă știți cumva

un loc liniștit unde să-i pot bandaja rana și poate, să-i cumpăr ceva de băut.

Vizitiul schiță un zâmbet.

– Cunosc un loc care o să vă convină de minune.

După ce trăsura porni la drum, Lolita îl întrebă pe băiat :

– Spune-mi, te rog, cum te cheamă, îl îndemnă ea pe băiețelul care se oprise din plâns.

– Simon.

– Și de cine fugeai?

– De mama vitregă. Mă urăște și mă bate. Dacă tata ar mai trăi, nu i-ar permite una ca asta.

Lolita se uită la mâna lui și constată că fusese lovit de mai multe ori cu biciul.

– Așa face mereu mama ta vitregă? îl întrebă ea cu mult calm.

– Mă bate pe spate, iar eu țip și iar țip, îi explică băiețelul.

Lolita era furioasă.

Dacă exista ceva ce detesta, era cruzimea față de copii, mai ales față de un băiețel care nu se putea apăra.

Își aminti de amenințarea primită de la tatăl ei vitreg în seara anterioară. Deși era puțin probabil că acesta ar putea-o supune unei asemenea cruzimi, asta nu însemna că era imposibil, mai ales dacă-și pierdea cumpătul.

– Acum că ai fugit, unde te duci?

– Mă duc la unchiul James. El nu i-ar permite mamei vitrege să mă lovească, pentru că ținea la tata.

– Și unde locuiește unchiul James?

Lolita se gândea că va trebui să-l ducă pe băiat la unchiul acestuia și să-l facă să înțeleagă cât de rău era tratat băiatul.

– E drum lung până acolo. O să fiu tare flămând când o să ajung.

– Spune-mi unde locuiește unchiul tău, insistă Lolita, și poate am să te ajut.

Simon se uită la ea de parcă abia atunci ar fi înțeles că aceasta putea să-l scoată din încurcătură. Băiețelul i se părea tare frumos, acum că nu mai plângea. Avea trăsături distinse, fapt care o îndreptățea să creadă că se născuse într-o familie nobilă.

– Nu mi-ai spus decât numele mic. Trebuie să-mi spui cum îl cheamă pe unchiul tău. Altminteri, ne va fi foarte greu să-l găsim.

Simon își duse mâna la frunte, de parcă ar fi încercat să-și amintească. Lolita presupuse că n-avea mai mult de șapte-opt ani.

– Eu sunt Simon Brook, dar unchiul James e... lordul Seabrook.

Lolita era surprinsă.

– Lordul Seabrook, repetă ea. Și crezi că o va opri pe mama ta vitregă să te lovească așa de crud, dacă ar afla ce se petrece?

– Unchiul James îl iubea pe tata. Nu i-ar permite mamei vitrege să se comporte așa cu mine.

– Dar de ce te bătea? Nu erai ascultător?

Simon clătină din cap.

– Mă urăște și tot ce fac e... rău.

Părea că mai are puțin și izbucnește din nou în plâns, așa că Lolita se grăbi să adauge:

– Trebuie să-mi spui unde locuiește unchiul tău, pentru că altminteri nu te pot duce la el.

– O să mă duci la unchiul James? întrebă Simon, entuziasmat. Ar fi grozav. Nu m-aș mai întoarce niciodată la mama vitregă.

– Asta dacă o să fie de acord să aibă grijă de tine. Va trebui să-l rogi frumos. Are copii?

Simon clătină iar din cap.

– Nu, unchiul James nu e căsătorit.

– Mai exact, unde locuiește?

Simon trase adânc aer în piept, fapt care arăta că se gândește.

– Într-un castel, pe marginea unui lac mare, mare.

– Unde e lacul ăsta mare, mare?

– Foarte, foarte departe.

– Știi cum se numește?

– Are un nume ciudat... ceva ca o bufniță, sau un uliu, răspunse Simon.

Lolita îl privi.

– Te referi oare la Ullswater?

Simon zâmbi.

– Așa e. Ullswater. Un lac foarte mare și un castel foarte mare. Tata mi-a povestit totul despre el.

Coincidența i se părea Lolitei extraordinară, întrucât și familia tatălui ei locuise în apropiere de Ullswater, în frumosul district al lacurilor din ținutul Cumberland.

Îi trecuse prin minte să se ducă acolo ca să caute vreo verișoară sau vreo rudă îndepărtată care s-o ajute să iasă din încurcătură. Știind însă că niciunul dintre membrii îndepărtați ai familiei nu era dornic de așa ceva, considerase că e mai bine să n-o facă, deși avea nevoie de un loc unde să se retragă și să se gândească o vreme la ce va face. Probabil că soluția cea mai bună i se părea să aibă grijă de copii și să-i educe.

Toate aceste gânduri îi trecuseră prin minte, iar acum băiețelul ăsta o conducea spre aceeași regiune.

Când își dădu seama că trăsura se oprise, o altă idee îi veni în minte.

Dacă tatăl ei vitreg o va căuta, indiciul va fi o tânără singură. De asemenea, dacă mama vitregă a lui Simon va încerca să-i dea de urmă, va căuta un băiat singur.

Prin urmare, îi spuse încet lui Simon:

– Ascultă-mă bine! Pentru că trebuie să te ascunzi, o să pretind că ești fiul meu. Așa că nu uita ca atunci când mi te adresezi, să-mi spui: "mamă".

– Vreau să mă ascund de mama vitregă și vreau să-l găsesc pe unchiul James.

– Ar putea să încerce să te împiedice să ajungi la el și de aceea nimeni, absolut nimeni nu trebuie să-i spună unde ești.

Apăsă pe cuvinte, ca să-l facă să înțeleagă importanța

acestora.

– Ești incognito de-acum și te cheamă Bell. Numele meu e doamna Bell. M-ai înțeles?

Simon dădu din cap în semn de încuviințare, iar în clipa aceea se deschise ușa trăsurii.

– Am ajuns, coniță. E un prieten de-al meu, care o să-l ajute pe băiat.

– Sunteți foarte bun.

Îl plăti, dându-i bacșișul la care credea că se așteaptă. Aflase cu multă vreme în urmă că e o mare greșeală să dai un bacșiș gras cuiva, întrucât nu te va uita. Oricum, i se păru că acesta era foarte mulțumit cu ce primise.

Intră pe ușa a ceea ce părea a fi un mic restaurant și-l strigă pe proprietar.

– Hei, Bill! A venit o doamnă cu un băiețel care s-a lovit la mână. Le-am spus că o să-i ajuți tu.

Un om ceva mai în vârstă ridică ochii. Nu părea prea dornic să ajute. Asta până în clipa când o văzu pe Lolita și-și dădu seama că are de-a face cu o persoană de calitate.

– Cu ce vă pot ajuta? o întrebă el foarte politicos.

– Fiul meu s-a lovit la mână și v-aș fi foarte recunoscătoare dacă s-ar putea spăla pe mână, ca să-l pot bandaja.

– Sigur că da, zise Bill.

Îi duse într-o cameră unde se afla o chiuvetă.

Lolita îi mulțumi încă o dată, spălă mâna lui Simon, îl bandajă și ceru ceva de băut, poate o bere.

Bill scoase o sticlă, iar ei se așezară la masă. Le aduse și niște biscuiți cu ciocolată, pe care Simon îi mâncă pofticios.

– Ce aș vrea să vă întreb, zise Lolita, este dacă aveți cumva cunoștință de un grajd care închiriază șarete. Fiul meu și cu mine trebuie să mergem la țară.

– E ușor de răspuns la o astfel de întrebare, răspunse Bill. Există unul la colțul străzii. Nu e la fel de mare ca acelea din vest, dar caii sunt puternici, iar proprietarul cumsecade.

– Exact de asta am nevoie. Vă mulțumesc încă o dată pentru amabilitate.

Lolita îi plăti pentru bere și biscuiții cu ciocolată, întrucât refuzase să-i ceară ceva pentru bandaj.

– Ne pare bine că ați trecut pe la noi, coniță. Sper să vă mai opriți, dacă sunteți în trecere pe aici.

– Așa o să facem, îi răspunse Lolita cu entuziasm.

Îi strânse mâna, iar bărbatul îi arătă încotro s-o ia ca să ajungă la grajd.

Lolita consideră că ar fi o mare greșeală să-i spună proprietarului grajdului care era destinația lor exactă. Se mărgini să pomenească numele Nottingham, iar drumul până acolo va dura cel puțin două zile.

– Dacă putem să facem în seara asta jumătate din drum, sunt sigură că o să găsim altă trăsură, pentru ca să renunțăm la a dumneavoastră.

– Dacă aveți bani, vă dau trăsura pentru tot drumul, zise proprietarul.

Când îi spuse prețul, Lolitei i se păru foarte puțin, prin comparație cu distanța care trebuia străbătută.

Totuși, nu putea să-și dea seama cu exactitate, dat fiind că nu mai călătorise cu trăsuri închiriate. Tatăl ei plătea întotdeauna, iar de doi ani – de când mama ei se recăsătorise – călătorea cu trăsurile tatălui vitreg.

Când văzu trăsura și calul, Lolita își spuse că arăta tânăr și odihnit, așa încât nu vor avea probleme și vor ajunge repede la destinație.

Proprietarul le spuse unde să tragă peste noapte, dar Lolita își dorea să poposească la un han, chiar dacă nu era foarte confortabil.

În timp ce-i făcea această recomandare, îi aruncă o privire semnificativă, ca și cum ar fi vrut să spună că e prea drăguță și prea tânără ca să călătorească singură.

Când se instalară în trăsură, scoase inelul de la mama ei și-l puse pe deget, cu pietrele ascunse. În felul acesta, inelul arăta ca o verighetă, iar ea nu va mai trezi suspiciuni.

– Ce palpitant! exclamă băiețelul când trăsura porni. Sper să mergem ca vântul și ca gândul.

– Dacă o să meargă prea tare la început, îi spuse Lolita, calul o să obosească, iar noi avem drum lung de străbătut.

– Dacă o să mergem foarte repede, mama vitregă n-o să ne prindă.

Era logic ce spunea băiatul. Din același motiv, nici tatăl ei vitreg nu le va da de urmă.

Deși nu va afla decât în seara aceea că fugise, ar fi fost o greșeală să-i subestimeze puterea și hotărârea. Era sigură că va încerca s-o găsească prin toate mijloacele.

„Sunt sigură, încercă ea să se calmeze, că nu-i va trece prin cap că mă îndrept spre Ullswater sau că sunt însoțită de un băiețel care trece drept fiul meu."

Ca să se asigure că nu vor face nicio greșeală, încercă să-l facă pe Simon să înțeleagă cât se poate de bine că sunt incognito.

– Eu mă ascund, și tu la fel. Trebuie să fim foarte prevăzători, pentru că altminteri o să fiu dusă acasă cu forța, iar tu vei ajunge iar la mama ta vitregă.

Își dădu seama, după felul în care acesta se înfioră, că un asemenea gând îl îngrozea.

– Trebuie să fim suficient de inteligenți, încât să nu facem nicio greșeală, îi spuse Lolita. Dacă ești întrebat câți ani ai, să răspunzi că șase.

Știa că arăta prea tânără ca să aibă un fiu de șase ani și că probabil ar fi fost mai înțelept dacă ar fi spus că e fratele ei.

Dar într-un asemenea caz s-ar fi presupus că trebuie să călătorească însoțită de o femeie. Dându-se căsătorită, putea să călătorească și singură.

Opriră pentru masa de prânz la un han mic dintr-un sat pitoresc.

Vizitiul îi sugerase să poposească undeva mai aproape, însă Lolita refuzase.

Hanul, vopsit în alb și negru, era mic dar curat și se numea

Capul Reginei.

Atât Lolitei, cât și lui Simon li se făcuse foame și fură serviți cu șuncă, limbă și salată proaspătă, culeasă din grădina hanului.

Simon mâncă toate căpșunile care fură aduse la desert, în timp ce Lolita gustă din brânza locală.

După ce se spălară și se aranjară, porniră din nou la drum.

Lolita își schimbă oarecum coafura, ca să pară mai în vârstă. N-avea cum să-și schimbe ochii strălucitori sau perfecțiunea tenului, însă dacă vreun străin îi va zâmbi, se va încrunta ca o femeie căsătorită și responsabilă.

Îl încurajă pe Simon să-i povestească mai multe despre familia lui, iar la sfârșit avea o imagine destul de clară despre istoria familiei acestuia.

Tatăl lui Simon fusese onorabilul Rupert Brook, dar se căsătorise cu mama băiatului fără aprobarea bunicului. Așa se face că fuseseră nevoiți să plece din Cumberland, unde Rupert Brook locuise toată viața, mutându-se în sud.

Își făcuseră mulți prieteni și, conform lui Simon, erau foarte fericiți. Tatăl lui, care era un bun călăreț, cumpăra cai tineri pe care-i vindea mult mai scump decât prețul la care-i cumpăra.

Până în urmă cu doi ani, atunci când Simon avea vreo cinci ani, locuiseră mulțumiți într-o căsuță de țară, în comitatul Hertfordshire.

Apoi, în mod neașteptat, mama lui Simon murise iarna, de pneumonie. Din câte putuse să-și dea seama Lolita, nu trimiseseră imediat după un doctor, așa cum ar fi trebuit să facă.

Atât soțul, cât și fiul avuseseră inima frântă. După înmormântare, Rupert Brook nu mai suportase să locuiască în casa unde fuseseră așa de fericiți.

La fel, nu se mai simțea în stare să se ocupe de cai, negoț din care venea și traiul lor îmbelșugat.

Se mutase împreună cu fiul lui la Londra, închiriind un mic apartament și sperând să se gândească la ce va face mai departe.

Lolita era nevoită să presupună ce se petrecuse după aceea. Fiind un bărbat foarte chipeș, probabil fusese urmărit, hărțuit de femei. Mai ales de una anume.

Lui Simon nu-i plăcuse de ea de la bun început.

Pretindea că-l iubește și-i aducea o mulțime de jucării. Ajunsese chiar să-l convingă pe tatăl lui s-o ia de soție, chiar dacă acesta o iubea în continuare pe mama lui.

La un an de la căsătorie, tatăl lui avusese un accident în timp ce călărea un cal. Își frânsese șira spinării și murise.

A doua lui soție fusese foarte necăjită, dar în același timp nu dorea să-și asume responsabilitatea creșterii copilului fostului soț.

Nu-l mai alinta pe Simon ca odinioară, ci îl bătea, neconvenindu-i nimic din ce făcea.

Încercase să scape de el scriindu-i unchiului James, care moștenise titlul. Îl ruga să-l ia pe băiat, însă noul lord Seabrook era necăsătorit și călătorea întruna. Prin urmare, îi răspunse că ar fi mai bine ca Simon să rămână la ea.

Când primise scrisoarea, se înfuriase peste măsură și-l

snopise în bătaie.

– Mă urăște! Mă urăște! strigă băiețelul. Vrea să mă vadă mort, ca pe tata.

– Trebuie să încerci s-o uiți, încercă să-l liniștească Lolita.

Nu suporta să-l vadă supărat, așa încât îl sărută și-i spuse o poveste, ca să-l facă să uite de mama lui vitregă.

Se întrebă ce va face cu Simon dacă tatăl ei vitreg îi va da de urmă. Știa că nu-l putea abandona în mâinile mamei vitrege, având în vedere cum se comportase aceasta cu el.

Concluzia ei era una corectă. Își dădu seama de asta în clipa când seara, observă că avea cămașa lipită de piele. Îl ajută s-o dea jos, iar ceea ce văzu pe spatele acestuia o îngrozi.

O mulțime de lovituri de bici, care-i cauzaseră multe răni, iar unele dintre ele sângerau în continuare.

Așadar, băiatul nu exagerase când îi spusese că mama lui vitregă îl bătea neîncetat.

Lolita nu reușea să înțeleagă cum era cu putință să i se facă așa ceva unui copil lipsit de apărare.

Simon i se părea bine crescut. Mama lui avusese grijă de educația copilului, iar tatăl se dovedise a fi un adevărat gentleman.

Tatăl ei vitreg sau Murdock Tanner reprezentau contrariul.

Probabil că în clipa aceea tatăl ei îl informase că fata dispăruse. Probabil că acești doi bărbați ambițioși își vor uni forțele s-o aducă înapoi.

În seara aceea, mai târziu, se îndoi că Murdock Tanner voia

cu adevărat s-o ceară de soție. În plus, era greu de crezut că o va aduce cu forța în fața altarului, așa cum o amenințase.

Poate că o asemenea căsătorie ar fi fost avantajoasă din punct de vedere financiar, dar nu i-ar satisface deloc ambițiile sociale.

Conchise că, de fapt, tatăl ei vitreg dorea ca ea să flirteze cu Murdock, așa încât omul de afaceri din el să profite de această slăbiciune.

Simplul gând că acesta încercase s-o sărute îi provoca greață și, oricât de mult s-ar fi străduit să joace rolul dorit de tatăl ei, îi era cu neputință să se gândească la așa ceva.

Nu suporta nici măcar gândul ca Murdock s-o atingă cu un deget.

– Îl urăsc, îl urăsc, își spuse ea și, chiar de-aș fi nevoită să mor de foame într-un șanț, n-o să mă întorc. Nimic n-o să mă oblige la așa ceva.

Capitolul 3

Pentru că dormise prost, a doua zi dimineață Lolita nu-și dorea decât să pornească la drum cât mai repede. Voia să pună cât mai multă distanță între ea și tatăl vitreg.

Răsuflă ușurată constatând că animalul era la fel de sprințar ca în ziua anterioară, iar vizitiul se afla într-o dispoziție bună.

Simon spuse că nu-l mai doare așa de rău spatele. Soția hangiului fusese drăguță și le procurase un borcan cu cremă.

Soarele strălucea sus pe cer, ceea ce făcea călătoria peste câmpuri și mai frumoasă. Gardurile vii erau acoperite cu caprifoi și floare-broștească.

Străbătură aceeași distanță ca în urmă cu o zi.

Avură parte de un prânz îmbelșugat și poposiră la un han pe la ora șase. Arăta cam la fel cu cel din seara anterioară, dar nu era la fel de confortabil, iar mâncarea nu prea gustoasă.

Atât Simon cât și Lolita se bucurau că merg la culcare.

Lolita aproape adormise când îl auzi pe Simon țipând în camera alăturată. Câteva clipe, avu senzația că e rodul imaginației sale, dar cum țipetele continuau, sări din pat.

Credea că intrase cineva peste el.

Când ajunse la căpătâiul lui, razele lunii îi permiseră să-l vadă dormind. Visa.

Își puse brațele în jurul trupului său, iar acesta se agăță convulsiv de ea.

– Salvează-mă! Salvează-mă! striga el. Nu-i da voie să mă bată. Salvează-mă, te rog!

– Ești în siguranță, Simon, spuse Lolita cu blândețe. Trezește-te! Visezi.

Băiatul deschise ochii.

– O, tu ești? Credeam că e mama mea vitregă.

– E departe de noi, încercă să-l liniștească Lolita.

Simon izbucni în plâns.

– Mi-e frică. Mi-e așa de frică. Credeam că m-a prins și că o să mă bată iar.

– N-o să te mai bată nimeni. Ascultă-mă, Simon! Îți promit să am grijă de tine și n-am să permit nimănui să te lovească. Nimeni n-o să te mai bată. Trebuie să mă crezi.

Era ferm hotărâtă să nu mai îngăduie niciodată acelei femei să lovească un copil lipsit de apărare. Chiar dacă va trebui să se întoarcă în viața socială, va avea grijă ca această femeie să fie condamnată pentru cruzimea ei.

Lolita își dădu seama cum va umbla vorba de la unul la altul.

De fiecare dată când va apărea doamna Brook, prietenii ei vor șușoti și o vor evita.

Numai că asta nu putea s-o facă decât dacă se va întoarce la tatăl ei vitreg și va accepta statutul de proaspăt intrată în lumea bună.

Un asemenea gând o făcu să se înfioare. Totuși, ce ar avea ea de îndurat era o nimica toată în comparație cu suferințele lui Simon.

Îl strânse în brațe și spuse:

– Totul s-a sfârșit. O să fii fericit, și îți promit că n-ai să mai locuiești niciodată cu mama ta vitregă.

Spunând acestea, era ferm hotărâtă să-l oblige cumva pe lordul Seabrook să aibă grijă de nepotul lui. Dacă n-o va face, se va ocupa ea însăși de el, chiar dacă ar însemna să-și înfrunte iar tatăl.

Îl simți pe Simon cuibărindu-se la pieptul ei. Îl puse încet pe pernă.

– O să-ți spun o poveste! Cât timp o asculți, o să adormi repede și n-o să mai ai vise urâte. Îi dădu părul de pe frunte la o parte și-l sărută pe amândoi obrajii.

– Ești ca mama. Te iubesc, murmură Simon.

Lolita îl sărută din nou.

Dintre toate complimentele pe care le primise, acesta era cel mai sincer și mai frumos.

Avură nevoie de mai multă vreme să ajungă la Penrith decât anticipase Lolita. N-ar fi fost o problemă, dacă n-ar fi cheltuit

mare parte din banii pe care-i avea la ea.

Fusese nevoită să-i cumpere lui Simon un tricou care să-l înlocuiască pe cel pătat de sânge, ca și o pălărie de protecție împotriva soarelui.

De-a lungul traseului, schimbaseră mai mulți cai.

Lolita era ferm convinsă că nimeni nu i-ar putea da de urmă.

Marele test era să-l convingă pe unchiul lui Simon să aibă grijă de el.

Din ce-i spusese băiețelul, lordul Seabrook era tânăr și necăsătorit. Probabil îi va părea o povară să se ocupe de un copil, în condițiile în care nu-și întemeiase o familie.

Pe de altă parte, va face tot ce-i va sta în putință ca Simon să nu mai ajungă pe mâinile mamei lui vitrege.

Când plecară din Penrith spre castelul situat pe malul lacului, îi spuse lui Simon :

– Poți să fii iar tu însuți. Ești Simon Brook, iar eu nu mai sunt mama ta.

– Mă părăsești?

Vocea lui trăda neliniște, de parcă i-ar fi fost teamă să n-o piardă.

– Nu vreau să te părăsesc, spuse ea. Poate unchiul tău îmi va da voie să-ți fiu profesoară.

– Ar fi minunat. O să învăț o mulțime de lucruri. Mi-ai spus deja multe povești interesante.

Întrucât voia să doarmă și să nu mai aibă alte coșmaruri, Lolita îi spusese în fiecare seară câte o poveste.

De fiecare dată când va apărea doamna Brook, prietenii ei vor șușoti și o vor evita.

Numai că asta nu putea s-o facă decât dacă se va întoarce la tatăl ei vitreg și va accepta statutul de proaspăt intrată în lumea bună.

Un asemenea gând o făcu să se înfioare. Totuși, ce ar avea ea de îndurat era o nimica toată în comparație cu suferințele lui Simon.

Îl strânse în brațe și spuse:

– Totul s-a sfârșit. O să fii fericit, și îți promit că n-ai să mai locuiești niciodată cu mama ta vitregă.

Spunând acestea, era ferm hotărâtă să-l oblige cumva pe lordul Seabrook să aibă grijă de nepotul lui. Dacă n-o va face, se va ocupa ea însăși de el, chiar dacă ar însemna să-și înfrunte iar tatăl.

Îl simți pe Simon cuibărindu-se la pieptul ei. Îl puse încet pe pernă.

– O să-ți spun o poveste! Cât timp o asculți, o să adormi repede și n-o să mai ai vise urâte. Îi dădu părul de pe frunte la o parte și-l sărută pe amândoi obrajii.

– Ești ca mama. Te iubesc, murmură Simon.

Lolita îl sărută din nou.

Dintre toate complimentele pe care le primise, acesta era cel mai sincer și mai frumos.

Avură nevoie de mai multă vreme să ajungă la Penrith decât anticipase Lolita. N-ar fi fost o problemă, dacă n-ar fi cheltuit

mare parte din banii pe care-i avea la ea.

Fusese nevoită să-i cumpere lui Simon un tricou care să-l înlocuiască pe cel pătat de sânge, ca și o pălărie de protecție împotriva soarelui.

De-a lungul traseului, schimbaseră mai mulți cai.

Lolita era ferm convinsă că nimeni nu i-ar putea da de urmă.

Marele test era să-l convingă pe unchiul lui Simon să aibă grijă de el.

Din ce-i spusese băiețelul, lordul Seabrook era tânăr și necăsătorit. Probabil îi va părea o povară să se ocupe de un copil, în condițiile în care nu-și întemeiase o familie.

Pe de altă parte, va face tot ce-i va sta în putință ca Simon să nu mai ajungă pe mâinile mamei lui vitrege.

Când plecară din Penrith spre castelul situat pe malul lacului, îi spuse lui Simon :

– Poți să fii iar tu însuți. Ești Simon Brook, iar eu nu mai sunt mama ta.

– Mă părăsești?

Vocea lui trăda neliniște, de parcă i-ar fi fost teamă să n-o piardă.

– Nu vreau să te părăsesc, spuse ea. Poate unchiul tău îmi va da voie să-ți fiu profesoară.

– Ar fi minunat. O să învăț o mulțime de lucruri. Mi-ai spus deja multe povești interesante.

Întrucât voia să doarmă și să nu mai aibă alte coșmaruri, Lolita îi spusese în fiecare seară câte o poveste.

– Dacă n-o să-ți mai spun "mamă", cum să te strig? Care-i numele tău?

Lolita trebuia să găsească repede o soluție, întrucât nu prevăzuse o asemenea întrebare.

– Numele meu e Lolo, zise ea încetișor.

Încercase să găsească un nume care să semene cu al ei și care să fie ușor de reținut. Pendulase între Lola și Lorinda.

– Lolo! exclamă băiețelul. Ce nume frumos! O să-ți spun Lolo.

Lolita râse.

Probabil pentru el era mai ușor să-i spună Lolo decât domnișoara Bell.

– Așadar, eu sunt Lolo. Nu uita că trebuie să fii foarte politicos cu mine. Sunt guvernanta ta.

Simon își lipi obrazul de brațul ei.

– O să fiu întotdeauna politicos cu tine, Lolo. Nu și cu oamenii răi și cruzi.

Lolita schimbă repede subiectul.

Treceau printr-o zonă foarte frumoasă, când zăriră o mare întindere de apă.

– E Ullswater! Știu că e Ullswater! strigă Simon. E mare. Exact așa cum a spus tata.

Lacul se întindea pe o suprafață cu adevărat impresionantă. Peisajul i se părea Lolitei foarte romantic.

Dintr-odată, în față se ivi castelul. Simon era fermecat de priveliște.

– E așa cum mi l-a descris tata, repeta el.

Pe măsură ce se apropiau, Lolita observă că era foarte vechi, însă pe lângă el mai fuseseră construite și niște anexe. Puțin mai târziu, zări o grădină frumoasă, plină cu flori.

Totul era așa de minunat, încât Simon rămase fără replică, mărginindu-se să privească uimit în jur.

Nu peste multă vreme, ajunseră în fața unor porți impresionante, care permiteau accesul în curtea castelului.

Simțind că inima îi bate nebunește, Lolita sări din trăsură, îl plăti pe vizitiu, mulțumindu-i că-i adusese cu bine la destinație.

Luă valiza, îl prinse pe Simon de mână și începură să urce treptele castelului.

Ușa de la intrare se deschise înainte să apese pe sonerie.

Văzu mai întâi doi valeți îmbrăcați cu livrele elegante, însă majordomul fu cel care-i ieși în întâmpinare.

– E cumva acasă lordul Seabrook? întrebă Lolita, pe un ton ușor nervos.

Abia atunci îi trecu prin minte că, dacă acesta nu era acasă, vor fi nevoiți să caute în altă parte adăpost.

Spre marea ei ușurare, majordomul răspunse :

– Stăpânul e acasă. Cine dorește să-l vadă?

– Informează-l, te rog, că i-am adus nepotul, pe Simon Brook.

Majordomul scoase o exclamație și se uită la Simon.

– L-am cunoscut pe tatăl tău, stăpâne Simon, zise el, aplecându-se asupra băiețelului. Văd că semeni foarte mult cu

el.

– L-ai cunoscut pe tata! Mi-a spus că a locuit în acest castel mare.

Majordomul schiță un zâmbet și-i spuse Lolitei:

– Urmați-mă, vă rog!

Ținându-l strâns de mână pe Simon, Lolita porni după el. Băiețelul privea entuziasmat scara cea mare, imensul șemineu medieval și pereții acoperiți cu portrete care – Lolita era sigură – îi reprezentau pe înaintași.

Majordomul îi pofti într-un salon mare, cu vedere spre lac.

Dându-i drumul la mână, Simon alergă la fereastră și exclamă:

– De aici, pare și mai mare. Văd trei bărci cu pânze albe.

Lolita se uită și ea pe fereastră, iar priveliștea i se păru aproape ireală. De parcă ar fi fost un colț de lume rupt de dificultățile vieții.

Se întrebă cum putuse părăsi tatăl lui Simon un loc atât de frumos, chiar dacă se îndrăgostise.

– Uite încă o barcă! strigă Simon. Una mai mare. Vreau și eu să mă plimb cu una.

– Va trebui să-l întrebi pe unchiul tău dacă are vreuna.

În timp ce vorbea, ușa se deschise și în prag se ivi un bărbat înalt și foarte chipeș.

Simon scoase un strigăt de încântare.

– Unchiule James! Unchiule James! Am fugit ca să vin la tine.

Se aruncă în brațele acestuia.

– Ce surpriză! Nu mi-a spus nimeni că ai să vii.

– Am fugit pentru că mama vitregă mă bătea și mă durea tare... așa că plângeam și tot plângeam.

– Te bătea? repetă uimit lordul Seabrook.

Simon își arătă palma.

– Mă bătea cu biciul, unchiule James, și-mi tot curgea sânge.

Rănile lui Simon deveniseră maronii, dar una dintre ele arăta încă urât.

Lordul Seabrook strânse din buze, după care întoarse privirea spre Lolita.

– Ce s-a întâmplat? Presupun că dumneavoastră mi-ați adus nepotul, nu?

În timp ce vorbea, întinse mâna, iar strânsoarea lui îi spuse Lolitei că avea de-a face cu un bărbat puternic și de încredere, exact așa cum se aștepta să fie.

– L-am adus pe Simon aici, pentru a vă spune adevărul. Cred că ar fi mai bine să vă spun care-i situația între patru ochi.

Considera că ar fi fost o greșeală să vorbească în fața copilului, ca să nu-l pună în situația de a retrăi episoade dureroase din trecut.

La ultimul han, avusese din nou un coșmar. Faptul că-i spunea câte o poveste în fiecare seară îl mai liniștea, dar asta nu însemna că nu va avea nevoie de timp să-și vindece rănile.

Lordul Seabrook înțelese ce voia să spună.

– Știi ce, Simon? Sunt sigur că ți-e sete. Barty, majordomul meu, o să-ți dea ceva bun de băut și niște ciocolată. Din cea

care-mi păstra mie când eram mic.

– Mi-ar plăcea foarte mult, îi răspunse Simon.

Lordul Seabrook se duse la ușă și o deschise.

Cum majordomul nu era foarte departe, lordul zise:

– Tocmai îi spuneam lui Simon că o să-i dai ceva bun de băut și ciocolată din aceea pe care o țineai întotdeauna pentru noi când eram mici.

– Înțeleg prea bine la ce vă referiți, stăpâne. Simon seamănă leit cu domnul Rupert. Dacă vii cu mine, stăpâne Simon, zise el întinzând mâna, o să-ți arăt câteva lucruri minunate ascunse în castelul ăsta.

– Grozav!

Se îndreptă spre Barty, dar se opri și se întoarse cu fața spre Lolita.

– Nu-i așa că n-o să pleci, Lolo?

– O să mă găsești aici când te întorci.

– O să-ți aduc și ție ciocolată, dacă-mi dau suficient de multă.

Lordul Seabrook râse.

– Sunt sigur că o să fie destulă. După ce bei și mănânci, o să te întorci aici.

Răspunsul păru să-l mulțumească pe Simon. Lordul Seabrook închise ușa și se întoarse spre Lolita.

– Ce-ar fi să ne așezăm? sugeră el.

Lolita se așeză pe canapea, iar el într-un fotoliu.

– Ce-i cu povestea asta cum că Simon e bătut de cumnata mea? întrebă el. Nu pot crede că face un lucru așa îngrozitor.

– I-ați văzut mâna, iar spatele e și mai rău, îi răspunse Lolita cu mult calm. Când am dat de el, avea nu mai puțin de șase răni care sângerau. A fost bătut de multe ori.

– Nu-mi vine să cred! exclamă lordul Seabrook. Cum ar putea cineva să comită un asemenea act de brutalitate?

– Asta m-am întrebat și eu, răspunse Lolita. Când mi-a spus că a fugit, l-am adus la dumneavoastră.

– Chiar asta trebuia să faci. Cum l-ai întâlnit?

Lolita zâmbi.

– Eram în piața Illingworth când s-a lovit de mine. De atâta plâns, nici nu vedea pe unde merge. Mi-a spus că fuge, iar când am văzut că situația este într-adevăr serioasă, mi-am dat seama că ar fi rău să încerc să-l conving să se întoarcă la mama vitregă.

– Da, așa e. Îți sunt extrem de recunoscător că l-ai adus aici Cum ați străbătut drumul de la Londra până aici?

– Cu șarete închiriate. Au fost destul de multe.

– Probabil că te-a costat destul de mult. O să-ți returnez toți banii.

– Mulțumesc, stăpâne, zise Lolita. N-aș fi avut nicio problemă, dar momentan sunt în căutarea unui post de guvernantă.

– Guvernantă?

Felul cum o privi îi spuse Lolitei, fără putință de tăgadă, că nu arăta deloc ca o guvernantă.

Purta rochia cu care plecase, una scumpă, iar el era suficient de inteligent încât să-și dea seama că o guvernantă nu-și putea

permite un asemenea lux..

– Păreți surprins, însă ceea ce v-am spus e cât se poate de adevărat. Trebuie să-mi câștig existența, iar Simon e fericit cu mine, întrucât știu să-l țin departe de vechea suferință. De aceea, m-am gândit că poate ar fi bine să rămân cu el.

Habar n-avea cât de frumoasă era în timp ce-i vorbea implorator lordului Seabrook.

Acesta era nu numai intrigat, dar și oarecum suspicios cu privire la motivul pentru care-și dorea să devină guvernantă.

O mulțime de întrebări îi trecură prin minte, dar cu voce tare spuse:

– Aș fi încântat dacă ai sta cu Simon. Măcar până o să mă decid ce fac cu el. Cred că nici măcar nu te-am întrebat cum te cheamă. L-am auzit pe Simon spunându-ți Lolo. Presupun că e un nume de alint.

– Mă numesc Bell, stăpâne, și sunt văduvă.

Lordul Seabrook păru ușor surprins când auzi acest ultim cuvânt.

– Soțul meu a murit într-un accident. Eram căsătoriți de foarte puțină vreme. Nu prea am bani să mă întrețin.

– Înțeleg. Poți rămâne cu Simon măcar până ce acesta-și revine din trauma suferită ca urmare a felului cum a fost tratat.

– Asta mă îngrijorează. A avut mai multe coșmaruri, dar am descoperit că spunându-i o poveste înainte de culcare, îl face să uite că-l urmărește mama vitregă. Tot drumul i-a fost teamă că ne urmărește și că o să-l prindă. Îi e foarte teamă! Va avea

nevoie de timp ca să uite ce i s-a întâmplat și să nu-i mai fie teamă că o să fie prins.

Lolita nu-și dădea seama că vocea îi tremura ușor. Nu numai lui Simon îi era teamă că o să fie prins, ci și ei.

După câteva clipe de tăcere, lordul Seabrook spuse :

– Te asigur, doamnă Bell, că mă bucur să rămâi aici și să-l înveți că nu toți oamenii sunt la fel de cruzi ca mama lui vitregă. Nici prin cap nu-mi trecea că se poate comporta atât de abominabil, adăugă el după ce trase adânc aer în piept.

– Simon mi-a spus că-l ura, îi răspunse Lolita. Poate că asta s-a datorat faptului că la moartea fratelui dumneavoastră, n-avusese ea însăși copii. Am citit în cărți, deși n-am întâlnit niciun caz în viața reală, că părinții vitregi sunt cât se poate de geloși pe copiii partenerului, pentru că nu sunt ai lor.

Lordul Seabrook dădu din cap în semn de încuviințare.

– Și eu am citit povești de genul ăsta. Acum că se întâmplă în viața reală, trebuie să facem ceva în această privință.

– Mă gândeam eu căo să înțelegeți, stăpâne, zise Lolita. Vă mulțumesc că-mi permiteți să stau cu Simon. Înseamnă foarte mult pentru mine.

Își dădu seama că fusese destul de indiscretă spunând acestea, dar vorbele îi scăpaseră fără să-și dea seama.

Lordul Seabrook n-apucă să deschidă gura că ușa se deschise și înăuntru intră Simon.

– Am băut ceva delicios, Lolo, strigă el. Uite, ți-am adus o ciocolată. Sunt grozave. Am mâncat trei.

Îi întinse Lolitei o ciocolată învelită într-o hârtie frumoasă.

– E foarte drăguț din partea ta. O s-o păstrez pentru când o să mi se facă foame.

– Mie mi-e deja foame, iar Barty spune că masa e gata.

– Atunci, să mergem la masă, zise lordul Seabrook ridicându-se în picioare. Dar cred că doamna Bell dorește să se spele pe mâini. Trebuie s-o așteptăm.

Spunând acestea, se duse la ușă și-i dădu câteva instrucțiuni lui Barty.

Simon o prinse pe Lolita de mână.

– E grozav aici, zise el. Foarte mare și minunat. Există niște armuri în hol. Par soldați adevărați.

Lolita credea că era de așteptat să se afle așa ceva într-un castel.

Barty o aștepta la ușă, s-o conducă sus.

– Tu, Simon, o să vii cu mine, zise lordul Seabrook. Cât așteptăm, o să-ți arăt una sau două dintre comorile familiei.

În susul scărilor, Lolita era așteptată de menajeră.

– Eu sunt doamna Shepherd, se prezentă ea. Dacă am înțeles bine, vreți să vă spălați pe mâini înainte de prânz.

– Da, asta mi-aș dori. Cred că trebuie să-mi scot și pălăria.

– E mult mai confortabil fără și, după cum spun eu, te face să te simți ca acasă.

Spunând acestea, îi arătă Lolitei o cameră de la primul etaj.

– Dacă o să rămâneți cu stăpânul Simon, o să pregătesc sala de studiu. Din fericire, am pregătite toate camerele de la etajul

al doilea. Parcă presimțeam că o să fie nevoie.

– E foarte bine pentru Simon că a venit la castel, comentă Lolita. Auzise foarte multe despre el de la tatăl lui.

O slujnică veni repede cu un ulcior cu apă.

După ce se spălă, își aranjă părul într-un fel care s-o arate mai matură. Îi mulțumi apoi doamnei Shepherd pentru ajutor.

– A fost o plăcere. Dacă stăpânul nu mai are nevoie de dumneavoastră după masă, o să vă arăt sala de studiu.

– Mi-ar plăcea foarte mult. Mulțumesc încă o dată.

Capitolul 4

Când fu gata, Lolita se grăbi să coboare treptele și-l găsi pe Simon examinând o armură. Lordul Seabrook îi explica povestea bătăliilor la care participaseră înaintașii săi. Unele dintre trofee aduse din războaie erau expuse în hol.

Când Simon o văzu pe Lolita, alergă spre ea cu brațele deschise.

– Ce castel grozav! Exact ca poveștile pe care mi le spui tu. O să-l explorez de sus din turn, până jos, în pivnițe.

– Sunt convinsă că o să vezi totul cât de curând, îi spuse Lolita, dar cred că acum unchiului tău îi e foame.

– Cred că-l facem pe celălalt oaspete al meu să aștepte, remarcă lordul Seabrook.

Lolita se întrebă despre cine putea fi vorba, însă în clipa următoare acesta deschise ușa unei sufragerii foarte frumos mobilate.

În fața șemineului se afla un fotoliu în care era așezată o femeie.

Lolitei nu-i trecuse prin minte că lordul Seabrook ar putea avea oaspeți. Acum însă, gândul că acesta ar putea locui singur i se părea o nerozie.

Femeia de pe scaun își ridică mâna dreaptă, cu degete foarte subțiri și spuse pe un ton mângâietor, seducător :

– Credeam că m-ai uitat.

– Cum aș putea? răspunse lordul Seabrook pe același ton. Dar s-a întâmplat să am un vizitator neașteptat.

– Un vizitator! exclamă femeia.

– Da. E vorba de nepotul meu, fiul bietului Rupert. Mă bucur că e aici.

Spunând acestea, îl împinse pe Simon în față.

– Simon, iată o femie foarte frumoasă. De fapt, e cea mai frumoasă femeie din Londra. A fost așa de drăguță încât să vină în nord, să stea cu mine. Este vorba de doamna Cressington.

Simon întinse mâna, iar doamna Cressington spuse, pe un ton destul de afectat.

– O, ce băiețel drăguț! Seamănă cu tine.

Remarca era destul de plăcută, dar Lolita era ferm convinsă că nu era sinceră.

Deși n-ar fi putut spune de ce, tonul vocii doamnei Cressington îi spunea că nu era deloc încântată să-l vadă pe Simon sau pe oricine altcineva.

Lolita era sigură că-și dorea să fie singură cu gazda.

Lordul Seabrook se întoarse spre ea.

– Trebuie să ți-o prezint pe doamna Bell, care a avut bunătatea să mi-l aducă pe Simon și care-i va fi guvernantă.

Doamna Cressington o privi cu indiferență, după care își ațintì iar ochii asupra lordului Seabrook, mimând uimirea.

– O guvernantă! Credeam că nepotul tău e suficient de mare pentru a avea un tutore.

– O să ne gândim la asta mai târziu, zise lordul Seabrook, pe un ton care arăta că felul în care vorbise doamna Cressington despre Lolita era cât se poate de nepoliticos.

Înainte ca invitata să-i răspundă, Barty anunță:

– Prânzul e gata, stăpâne.

Doamna Cressington își ridică iar mâna, iar lordul Seabrook o ajută să se ridice.

Era zveltă și mlădioasă și purta o rochie extrem de elaborată de un roz-pal. În plus, era împodobită cu mai multe bijuterii decât se cuvenea să poarte la țară. Cel puțin, asta era impresia Lolitei.

Ignorând-o cu desăvârșire pe Lolita, se îndreptă spre ușă, la brațul lordului Seabrook. Simon îi urmă.

Instinctiv, de parcă ar fi simțit că Lolita nu e luată în seamă, o prinse de mână.

– Castelul e plin de comori, Lolo, zise el.

– Când o să se ivească ocazia, o să le explorăm pe toate, îl asigură Lolita.

Pe coridorul care ducea spre sufragerie erau o mulțime de

obiecte interesante. Pe unul dintre ziduri era o colecție de săbii.

Lolita înțelegea foarte bine de ce lui Simon totul i se părea așa de palpitant. Într-o asemenea atmosferă, istoria era foarte ușor de predat.

Sufrageria era foarte mare. Probabil că în vremurile de demult servise drept sală de banchet. Candelabre imense o străjuiau. Un șemineu din marmură, construit probabil în secolul al XVIII-lea, completa tabloul.

Doamna Cressington continua să-i ignore atât pe Lolita, cât și pe Simon.

Flirta cu lordul Seabrook într-un mod specific londonezelor. Lolita avea senzația că urmărește un spectacol pe o scenă.

Se întrebă dacă lordul Seabrook își dă seama cât de artificială este. Râdea la apropourile și la cuvintele cu subînțeles ale acesteia. Uneori vorbea franțuzește, de parcă Lolita n-ar fi priceput o boabă.

Lui Simon îi era foame și n-avea chef de vorbă. Până la sfârșitul mesei, Lolita înțelese cum ar trebui să se comporte o guvernantă.

Lordul Seabrook nu-i adresă decât o dată sau de două ori cuvântul și de fiecare dată doamna Cressington schimba subiectul, vorbind despre ceva personal sau îi răspundea lordului la întrebarea pe care acesta o pusese mai devreme.

Masa tocmai se sfârșise când Barty se apropie de lordul Seabrook.

– Să-mi fie cu iertare, stăpâne, dar domnul Winter vrea să vă

vorbească despre iaht.

– Da, sigur că da. A fost adus azi și i-am spus lui Winter unde vreau să fie ancorat.

– Iahtul e un vapor? întrebă Simon încântat. Ai un vapor al tău, unchiule James?

– Da. Când o să fie vreme bună de navigat, o să mergem la plimbare cu el.

– Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse cu entuziasm Simon. Pot sta pe punte, să te ajut la cârmă?

Lordul Seabrook râse.

– O să-ți dau voie să încerci, dar am să mă înfurii peste măsură dacă intri într-o stâncă.

– N-o să se întâmple niciodată una ca asta. Vreau să merg pe mare cu un vapor uriaș, atâta tot.

– Mă tem că pe mare nu se prea poate, dar o să încercăm pe lac. O să-l explorăm împreună, îi promise lordul Seabrook.

– E un lac foarte mare. Exact așa cum mi-a povestit tata.

– Mai e în apropiere și un alt lac. Sunt sigur că-ți vor plăcea călătoriile noastre de descoperire.

În timp ce vorbea, se uită la Lolita.

– Călătoriile astea ar putea face parte din educația lui, comentă ea.

– Asta cred și eu, zise lordul Seabrook.

Se ridică în picioare, iar când ajunse la ușă, adăugă :

– O să vin și eu cât de repede pot. Evident, dacă nu doriți cumva să mergeți în grădină.

Nu era deloc limpede dacă i se adresa doamnei Cressington sau Lolitei.

– Să mergem la lac, sugeră Simon.

– O să mergem, dar cred că ar fi mai bine să așteptăm întoarcerea unchiului tău. Poate vrea să te ducă el însuși acolo.

– Mă duc repede să-l întreb.

Fără să mai aștepte, se năpusti afară din cameră, ca să-l ajungă din urmă pe lordul Seabrook. Lolita nu reuși să-l oprească.

Doamna Cressington se ridică imediat în picioare și pe un ton aspru, agresiv, foarte diferit de cel folosit când vorbise cu lordul Seabrook spuse :

– Presupun că știi, doamnă Bell, că nu se cade ca o guvernantă să coboare la masa stăpânului. Ea nu trebuie văzută, nu trebuie auzită. Pe de altă parte, socot că Simon e suficient de mare încât să fie trimis la școală. Cu cât îi găsește mai repede un loc, cu atât mai bine.

– Mă tem că nu sunt de acord cu dumneavoastră, îi răspunse Lolita. Simon a trecut printr-o experiență îngrozitoare, nefericită. De aceea l-am adus la unchiul lui. E foarte important pentru el să ia lucrurile mai ușor, ca să nu-și mai amintească de trecut.

– Asta crezi tu, o repezi doamna Cressington. E clar că dorești să-ți păstrezi locul de muncă. Ești prea tânără și, după cum am spus, băiatul ar trebui să fie la școală, cu alți băieți de vârsta lui.

Când termină de vorbit, se îndreptă spre ușă și părăsi sufrageria.

În clipa aceea, Lolita își dădu seama că s-ar putea să fie nevoită din nou să-l salveze pe Simon de la o viață de chin.

Nu-i venea să creadă ce se petrecea. Pe de altă parte, trebuia să admită că doamna Cressington era extrem de frumoasă. Nu încăpea îndoială că-l curtează pe lordul Seabrook, dacă se putea folosi un astfel de cuvânt într-un asemenea context. Mai mult ca sigur, își dorea să-i devină soție.

Își aminti vag că o mai văzuse undeva. Se întâmplase la unul dintre baluri, dar momentan nu-și amintea la care.

Era ferm convinsă că îi fusese prezentată drept una dintre cele mai mari frumuseți ale sezonului. Din câte-și amintea, era înconjurată de o mulțime de admiratori.

Era cu siguranță frumoasă, dar diferența între felul în care-i vorbise lordului Seabrook și ei era o revelație.

„A venit aici singură, fără însoțitoare, cugetă Lolita, așa încât probabil nu se gândește decât să devină stăpâna castelului".

Dacă se adeverea concluzia ei, perspectiva era înspăimântătoare pentru Simon. De aceea dorea să-l scoată din cursă pe Simon și, evident, și pe ea.

Băiatul se întoarse și-i spuse că unchiul nu știa cât va fi reținut cu treburi, așa încât ar fi o idee bună dacă doamna Bell l-ar însoți la lac.

Plecară ținându-se de mână. Lolita consideră că n-avea de ce să-și pună pălăria, întrucât soarele nu era foarte puternic.

Priveliștea lacului îl entuziasmă pe Simon. Începu să arunce cu pietricele în apă. Lolita îi dădu voie să-și scoată pantofii și ciorapii, dar îi spuse să aibă grijă să nu-și ude hainele.

– Nu știm încă dacă sunt haine de schimb pentru tine la castel, îi explică ea pe un ton precaut. Dacă-ți murdărești sau uzi hainele, vei fi nevoit să stai în pat.

Glumea, însă Simon îi răspunse cu multă seriozitate :

– N-am de gând să rămân în pat, atâta vreme cât sunt atâtea de explorat. Presupun că unchiul James are o mulțime de cai.

Lolita își aminti că tatăl lui Simon îndrăgise foarte mult caii, așa încât îi sugeră să viziteze grajdurile. Îi fu foarte greu să-l scoată pe Simon din apă, dar până la urmă reuși. Grajdurile erau pline cu cai. Când îl prezentă pe Simon administratorului-șef, acesta spuse că-și amintește de tatăl băiatului.

Îl ridică pe Simon pe unul dintre cei mai înalți armăsari, ca să vadă cum e să fii la înălțime. Copilul își manifestă cu asupra de măsură încântarea.

– Mi-ar plăcea să călăresc acest cal, spuse el.

– Va trebui să-l rog pe stăpân să găsească un cal mai mic, stăpâne Simon. Am auzit că există un ponei de vânzare. Exact ce trebuie.

– Sunt convinsă că o să-i placă lui Simon, adăugă Lolita. Sunt convinsă că o să fie un bun călăreț, ca toți cei din familie, adăugă Lolita.

– Nici nu s-ar putea altfel, zise administratorul-șef. Stăpânul

arată de parcă s-ar fi născut pe cal. La fel puteai să spui și despre domnul Rupert.

Când se întoarseră la castel, lordul Seabrook îi căuta.

– Chiar mă întrebam ce vi s-a întâmplat, începu el. M-am dus la lac și m-am întrebat dacă nu cumva te-ai înecat.

– M-am bălăcit puțin în apă, îi explică Simon. Mi-a fost cam frig, iar stâncile erau alunecoase. Lolo se temea să nu cad. Dacă aș fi căzut, n-aș fi avut haine de schimb și aș fi fost nevoit să rămân în pat. Așa că ne-am dus la grajduri.

– Bine ați făcut. E adevărat că n-are haine de schimb? o întrebă el pe Lolita.

– N-are decât lucrurile cu care e îmbrăcat și un tricou nou, pe care i l-am cumpărat eu.

– Trebuie să vorbim cu doamna Shepherd, zise lordul Seabrook. Sunt convins că are o pivniță ca a lui Aladin, plină de veșminte purtate de mine și de fratele meu. Uneori, scotea chiar și lucruri purtate de bunicul sau de străbunicul.

Lolita râse.

– Ăsta-i avantajul de a avea un castel așa de mare. Mulți oameni trebuie să-și facă ordine prin mansarde, înainte de a cumpăra fie și o pereche de pantofi.

– Dar tu? Înțeleg că n-ai venit decât cu o valijoară.

– Cred că o să mă descurc, stăpâne. Sau, cel puțin, cât mai e vară.

– Depinde ce vrei să faci. Dacă Simon o să vrea să călărească, presupun că asta-ți dorești și tu.

– De ce credeți asta, stăpâne? întrebă, curioasă Lolita.

– Nu știu. Pur și simplu m-am gândit că ți-ar plăcea să călărești. Mă înșel?

– Călăresc de mică și, dacă aș putea s-o fac și cu Simon, ar fi minunat. Îmi place mai mult decât orice altceva pe lumea asta.

– Dorința îți va fi îndeplinită. Sunt convins că vei găsi caii mei la fel de buni, dacă nu chiar mai buni decât cei din sud.

– Sunteți prea bun, stăpâne. Am sperat și m-am rugat să fiți așa. Sunt recunoscătoare că rugile mi-au fost ascultate.

Vorbea cu sinceritate, dar habar n-avea ce curios îl făcuse.

„Cum se face că o făptură așa de frumoasă, de bine îmbrăcată – cu siguranță, o doamnă – cugetă el, să ia un băiețel care plângea în plină stradă și să-l aducă, fără să întrebe pe nimeni, tocmai de la Londra la Ullswater, ca să-l salveze de o mamă crudă?"

Ba mai mult, această domniță frumoasă îi spusese că e văduvă. Instinctul îi spunea că e inocentă și neprihănită.

Nu era cunoscută la Londra, întrucât bărbații se țineau scai de orice femeie frumoasă.

„Nu înțeleg", își spuse lordul Seabrook.

Recunoscu în sinea lui că era o enigmă pentru el și că nu va avea pace până nu va dezlega misterul care se învârtea în jurul ei.

Lolita și Simon petrecură o după-amiază foarte plăcută explorând castelul.

Lordul Seabrook fusese nevoit să-i părăsească de mai multe

ori, însă ei nu se opriră. Era cel mai fascinant castel pe care-l văzuse Lolita. Trebuia să recunoască în sinea ei că nu vizitase prea multe.

Se întoarse cu Simon în sala de studiu, pe care o găsi mai plăcută decât se așteptase.

Camera era mare, iar într-un dulap găsiră niște soldăței de plumb cu care probabil tatăl și unchiul lui Simon se jucaseră când erau mici.

Simon era foarte încântat de ceea ce vedea.

Toate dormitoarele i se părură Lolitei foarte spațioase. Doamna Shepherd spuse că pentru Simon mai potrivit era cel aflat în cealaltă parte a sălii de studiu.

– Acolo dormea tatăl lui, zise ea. Sunt convinsă că-i vor plăcea zugrăvelile de pe pereți, care nu mai fuseseră schimbate de când nu mai locuia nimeni acolo.

Lui Simon îi plăcea oriunde, numai să fie cu Lolita. Deși se ducea bucuros cu altcineva, se întorcea mereu la ea.

De parcă avea sentimentul apartenenței.

Considerând că aerul proaspăt îi face bine, merseră din nou la lac.

Simon aruncă pietricele în apă, iar când se întoarseră sosise deja vremea ceaiului pe care-l serviră în sala de studiu.

Lolita își aminti că o guvernantă lua de obicei prânzul cu angajatorul, iar cina în sala de studiu.

Prin urmare, nu fu surprinsă când lordul Seabrook trimise după Simon după ceai, iar valetul anunță:

– Stăpânul vrea să-i spună "noapte bună" stăpânului Simon.

Cum nu fusese și ea invitată, Lolita îl aștepta pe Simon în sala de studiu.

Când se întoarse, băiatul era foarte încântat.

– Unchiul James spune că mâine o să-mi aducă un ponei, ca să învăț să călăresc.

– N-ai mai călărit până acum?

– Ba da, însă după moartea tatei, la Londra n-am mai avut cai.

Era foarte trist din pricina asta, iar Lolitei i se păru că este un semn bun. Era foarte important să găsească o ocupație care să-l acapareze, să-l bucure.

Nu uitase că lordul îi permisese și ei să călărească. Pe de altă parte, știa că n-are costum de călărie.

Ziua fusese foarte încărcată, iar când îl duse pe Simon la culcare, acesta adormi imediat.

Când se întoarse în sala de studiu, era așteptată de doamna Shepherd.

– Chiar doream să vă văd, zise Lolita. Stăpânul a spus că mi-ați putea da niște haine pentru Simon. N-are decât hainele de pe el. Am fost nevoită să-i cumpăr un tricou, întrucât cel vechi era pătat cu sânge.

– Am auzit ce urât s-a purtat femeia aceea cu el, zise doamna Shepherd. Nu credeam că o doamnă se poate comporta așa.

– Sunt de acord cu dumneavoastră. De aceea este important pentru Simon să aibă noi centre de interes, așa încât să uite că

a suferit.

– Ne bucurăm să-l avem aici, zise doamna Shepherd. Sper că în acest fel stăpânul n-o să se mai gândească la doamna care parcă nu mai vrea să plece.

Remarca menajerei i se păru ciudată, dar voia ca aceasta să se concentreze asupra a ceea ce o rugase.

– Stăpânul a fost așa de bun încât să-mi permită să mă plimb cu orice cal doresc. Dar cum am venit în grabă, n-am costum de călărie.

Doamna Shepherd râse.

– O să vă găsesc eu unul imediat. Cum sunteți zveltă, n-o să fie deloc greu.

– Foarte drăguț din partea dumneavoastră.

– Vă spun eu cum e mai bine să procedăm. Mergem chiar acum să căutăm unul. De obicei, stăpânul iese la plimbare dimineața foarte devreme.

Lolita își spuse că era greu de crezut că va călări chiar de mâine, dar cum își dorea un costum, nu obiectă.

Doamna Shepherd o duse la etajul al treilea și la mansardă, care – o informă ea – erau folosite numai pentru a depozita diferite lucruri, dată fiind mărimea castelului.

– Slujnicele mele se simt foarte bine în aripa dinspre apus, îi spuse ea Lolitei, iar domnul Barty are o mulțime de camere pentru valeții săi.

Vorbea cu mândrie, fapt care era pentru Lolita dovada vie a atașamentului față de castel.

Mama ei îi vorbise de nenumărate ori despre faptul că servitorii dintr-un castel vechi consideră casa stăpânului ca pe propria lor casă. Castelul aparținea în egală măsură proprietarilor și servitorilor.

– De aceea, draga mea, am avut mereu servitori așa de buni acasă, conchisese ea.

– Cred că pe tata l-a durut foarte mult că a trebuit să vândă stăreția Walcott.

– L-a făcut foarte nefericit, îi răspunsese mama ei. Dar pe de o parte nu mai aveam bani, iar pe de altă parte nu ne mai permiteam să-l întreținem.

Scoase un oftat adânc înainte să continue.

– Bunicul tău lăsase o mulțime de datorii pe care trebuia să le plătim.

La mansardă, erau multe dulapuri cu haine. Doamna Shepherd știu exact unde să se ducă după haine pentru Simon. Mai găsi și o pereche de ghete pentru acesta.

– Acum, va trebui să ne ocupăm de dumneavoastră, zise menajera, întorcându-se spre ea.

Lolita avu ocazia să vadă o mulțime de haine care fuseseră păstrate de-a lungul generațiilor. Erau acolo o mulțime de rochii de mireasă, purtate în urmă cu vreo două sute de ani și tot felul de rochii neobișnuite care fuseseră purtate la cine știe ce bal important.

Doamna Shepherd o duse la un alt dulap, plin cu costume de călărie. Unele dintre ele erau drăguțe, dar demodate. Cel

care-i plăcu Lolitei cel mai mult era unul de culoare albastră. Era ferm convinsă că i se potrivește.

Îl probă imediat și constată că-i venea ca turnat. În plus, nici nu părea că fusese purtat.

– Costumul ăla a aparținut mamei stăpânului, o informă doamna Shepherd. Era foarte extravagantă când venea vorba de haine. Din câte am aflat, stăpânul, adică soțul ei, se plângea că-l costă mai mult decât cei mai buni cai pe care i-a cumpărat.

– Presupun că a fost foarte frumoasă, zise oftând Lolita.

– O să vedeți portrete de-ale ei în castel. La fel, și de-ale stăpânului.

– Simon o să fie la fel de chipeș, când o să crească.

– În momentul de față, are nevoie de copii de seama lui cu care să se joace. Iar pe aici sunt foarte puțini.

– Poate stăpânul o să-și întemeieze cât de curând o familie, zise Lolita pe un ton nepăsător.

Spre marea ei surprindere, doamna Shepherd scoase o exclamație îngrozită.

– Sper că nu cu femeia asta care nu mai pleacă de aici și face tot ce-i stă în putință să-l aducă în fața altarului.

– Vă referiți la doamna Cressington?

– La cine altcineva? A venit aici neinvitată, iar stăpânul e prea bun și prea ospitalier ca să-i spună că abuzează de el.

– Poate îi face plăcere șederea ei aici, sugeră Lolita.

– De asta mi-e teamă.

Apoi, de parcă și-ar fi dat seama că spusese prea mult,

închise dintr-odată dulapul și zise:

– O să luăm costumul să-l probați și, dacă nu se potrivește, o să venim după altul.

Lolita își dădu seama, după felul în care vorbea doamna Shepherd, că simpla rostire a acestui nume o înfuria. I se păru ciudat, însă avea prea mult tact să insiste asupra unui asemenea subiect.

Vorbiră despre altceva, iar înainte de plecare, Lolita se uită din nou la rochiile acelea frumoase din dulapuri, după care coborî în sala de studiu.

Îi aruncă o privire lui Simon și văzu că acesta adormise cu zâmbetul pe buze.

Era foarte obosită după o zi atât de plină de evenimente, dar nu se putu împiedica să încerce costumul de călărie. Doamna Shepherd avusese dreptate. I se potrivea de parcă ar fi fost croit special pentru ea.

Era conștientă că-i venea foarte bine. O pălărie și niște cizme îi vor completa ținuta.

– Cum de sunt așa de norocoasă? se întrebă ea când se sui în pat.

Era un pat mare și foarte confortabil.

I se părea că Dumnezeu fusese foarte bun cu ea trimițându-i-l în cale pe Simon când fugise.

Nu-i trecuse niciodată prin cap că va avea parte de vre o aventură amoroasă. Nu se gândise decât la dificultatea de a găsi un acoperiș deasupra capului și un loc de muncă.

Abia atunci îi trecu prin cap că ar fi avut nevoie de o referință, dar dacă s-ar fi dus la o agenție, i s-ar fi spus că e prea tânără să fie profesoară.

Când își spuse rugăciunea, îi mulțumi Celui de Sus pentru că avusese grijă de ea în clipe când se comportase prostește.

Fiind extrem de obosită, adormi imediat.

Capitolul 5

Se trezi când razele soarelui pătrunseră printre perdele.

Amintindu-și unde se află și cât de frumos este lacul, sări din pat și se uită pe fereastră.

Lacul Ullswater era mai frumos decât în ziua anterioară, când fusese puțină ceață deasupra munților. Acum, soarele strălucea cu putere peste lac, iar păsările zburau prin grădină.

– Trebuie să ies, hotărî ea. Nu pot să pierd nici măcar o clipă din această zi glorioasă.

Chiar în clipa aceea se auzi o bătaie în ușă, iar când o deschise, dădu peste slujnică.

– Scuzați-mă, coniță, dar stăpânul întreabă dacă doriți să călăriți împreună cu el. Spune că o să fie gata în douăzeci de minute. Stăpânul Simon o să aibă și el un ponei.

– Te rog să-i spui stăpânului că mi-ar face plăcere să mă plimb cu el și cu Simon, răspunse bucuroasă Lolita.

Alergă în sala de studiu și apoi în aceea a lui Simon. Băiatul se trezise și, ca și ea, privea extaziat pe fereastră.

– Nu există bărci, se lamentă ea când o văzu intrând.

– E prea devreme pentru așa ceva, dar unchiul tău a trimis vorbă că la grajduri te așteaptă un ponei.

Simon scoase un chiot de bucurie.

– Îmbracă-te repede, îl grăbi Lolita. O să te ajut de îndată ce mă schimb.

Se întoarse la ea în cameră și o auzi pe fata care trebuia să se ocupe de camera de studiu intrând pe ușă.

O rugă să-l ajute pe Simon. Între timp, va face și ea același lucru.

Nu numai costumul de călărie îi venea foarte bine, ci și cizmele care fuseseră la modă în urmă cu treizeci de ani. Lolita știa că acum femeile care se plimbau prin Rotten Row purtau cizme înalte, la fel ca bărbații.

Perechea care aparținuse bunicii lui Simon erau confortabile, chiar dacă puțin cam largi. Oricum, era mai bine decât să fi fost strâmte.

După ce se îmbrăcă și-și strânse părul sub pălărie, se duse să vadă dacă Simon era gata. Acesta sărea în sus de nerăbdare.

– Vreau să-mi văd poneiul, strigă el când o văzu pe Lolita. Ce palpitant, să am un ponei al meu!

– Trebuie să-i mulțumești unchiului tău pentru că e așa de drăguț, îi spuse Lolita.

– N-am să uit. E un unchi pe cinste.

– Da, pe cinste, întări Lolita.

Coborâră ținându-se de mână.

Ajunseră de fapt cu câteva minute mai devreme decât le ceruse stăpânul, care se afla deja în hol.

– Sunteți foarte punctuali, zise el, ușor surprins.

– Cum ar putea fi altfel, atâta vreme cât totul e așa de palpitant, îi răspunse Lolita.

– Lolo mi-a spus că ai un ponei pentru mine, unchiule James, zise Simon. Îți mulțumesc mult, mult de tot.

– Așteaptă să-l vezi, mai întâi. După aceea, o să-mi spui dacă-ți place.

– Mi-am dorit întotdeauna un ponei, dar tata a murit înainte să-mi poată cumpăra unul.

– Să mergem, să vedem cum arată poneiul tău.

Lordul Seabrook se îndreptă spre ușă, urmat de Lolita și de Simon.

Când ieșiră, caii îi așteptau deja, ținuți de câte un grăjdar.

Lolita văzu că lordului Seabrook îi fusese pregătit armăsarul cel mare pe care-l admirase în ziua anterioară. Ei îi fusese pregătită o iapă bine dresată. În spatele acestora se afla poneiul lui Simon, care nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

– Cum ați reușit să găsiți unul așa de repede, stăpâne? îl întrebă Lolita.

Lordul Seabrook zâmbi.

– Ca să fiu sincer, proprietarul acestuia mă tot bate la cap de ceva vreme să-l cumpăr. A câștigat mai multe premii pentru

înfățișare și stil. Numai că acum proprietarul se mută în sud. A sperat să iau la mine poneiul și alți doi cai.

– Exact asta-mi doream pentru Simon, spuse Lolita. Dacă există ceva care să-l facă să uite prin ce a trecut, nu poate fi decât un ponei.

– Așa m-am gândit și eu. Îi trebuie și un câine. De exemplu, un bărbat de vârsta mea nu se mai gândește la el când are în îngrijire un animal.

Remarca lui i se păru Lolitei foarte inteligentă.

– E un gest foarte frumos pentru care vă sunt cât se poate de recunoscătoare.

– Vorbești de parcă Simon ar fi fiul tău.

– Mi-aș dori să fie, stăpâne. Sper ca într-o zi să am unul la fel de frumos și de drăguț ca el.

Ochii lordului sclipiră când o ajută să urce în șa.

N-o întrebase dacă-i permite s-o urce în șa, iar când îi prinse talia, fu cuprinsă de o senzație ciudată.

Nu era repulsia pe care o resimțise față de Murdock Tanner. Își spuse că asta se datora probabil faptului că era mai degrabă timidă.

Simon era deja călare pe ponei.

În spatele castelului era o porțiune destul de întinsă cu iarbă, pe care porniră încet.

Lolita era încântată să-l vadă pe băiețel în largul lui călare. Era clar că nu se simțea deloc nervos.

Când ajunseră la marginea pajiștei, Lolita văzu că de cealaltă

parte se întindeau alte câmpuri.

Lordul Seebrook fu nevoit să-și țină calul în frâu, întrucât era cam nărăvaș. Era cu siguranță un cal odihnit.

La ieșirea din pădurice, lordul Seebrook spuse:

– Sugerez, domnișoară Bell, să conducem caii mai repede, ca să vedem cum o să reacționeze Simon.

– Cred că e o idee excelentă, stăpâne. Să-i explic și lui Simon.

Își întoarse calul.

– Simon, eu și cu unchiul tău o să mergem la galop. Caii noștri sunt odihniți și au nevoie de mișcare. Când o să te faci mai mare și o să ai mai multă experiență, o să galopezi și tu cu noi. Astăzi, nu poți să mergi la fel de repede cu noi, dar o să ne întoarcem după tine.

– Vreau să merg la fel de repede ca voi! strigă Simon.

– După o vreme, o să mergi mai repede, îi spuse Lolita. Trebuie să înțelegi că mai întâi trebuie să-ți cunoști poneiul.

– Îmi place foarte mult de el și lui de mine.

– Atunci, ia-l cu binișorul și explică-i ce dorești de la el. O să înțeleagă.

Se întoarse la lordul Seabrook care – era sigură – auzise ce-i spusese.

Când ajunse lângă el, acesta comentă:

– Văd că știi o mulțime de lucruri despre cai și mai multe despre copii.

– Atât caii, cât și copiii îmi plac. Sunt convinsă că va deveni

un călăreț la fel de bun ca rudele sale.

– Asta mă încântă. Ești gata?

Zâmbi, după care-și îndemnă calul. Acesta porni în galop. Calul Lolitei nu se lăsă mai prejos și peste câteva secunde se luă la întrecere cu el.

În mai puțin de o milă, Lolita aproape îl prinsese din urmă.

– Am avut dreptate, spuse el când se opri.

– În ce privință?

– Nu numai că ești o foarte bună călăreață, dar și arăți minunat pe cal.

Lolita făcu ochii mari de uimire, după care râse.

– Sunteți prea bun, stăpâne. Știu că puțini oameni ar fi la fel de ospitalieri cu guvernanta familiei.

– Dă-mi voie să-ți spun că puține guvernante arată ca tine sau călăresc ca tine.

– Nu cred că ați cunoscut prea multe guvernante, dat fiind că nu aveți copii.

– Când o să am, sper să fie ca Simon, care e un băiețel excepțional.

– E cu totul special. Mi-era teamă– înainte să vin aici – că n-o să înțelegeți.

– Și acum înțeleg? o întrebă lordul Seabrook.

– Vă sunt foarte recunoscătoare că-mi permiteți să mă plimb cu un cal așa de minunat.

Se aplecă în față, să-și mângâie iapa.

Privind-o, lordul Seabrook își spuse că nimeni n-ar crede că

e o simplă guvernantă și că e nevoită să-și câștige singură existența.

„În spatele poveștii se ascunde un mister, cugetă el. Trebuie s-o conving că sunt o persoană demnă de încredere, ca să-mi spună adevărul."

Pe de altă parte, știa că n-avea niciun rost s-o forțeze, pentru că ar fi însemnat să strice totul.

– Mi-a păcut dintotdeauna să fac o plimbare călare înainte de micul dejun. Aerul e proaspăt și aduce a magie.

– Tot ce este aici e magic, zise Lolita. Când am văzut pentru prima dată lacul ieri, am crezut că visez.

– Nu de puține ori am crezut același lucru. Înaintașii mei au fost foarte înțelepți când au construit castelul aici, la marginea lacului Ullswater.

Se întoarseră să-l recupereze pe Simon.

Pe când se apropiau de castel, venind din cealaltă direcție, Lolita întrebă:

– Ce e clădirea aceea pe care o văd în partea de nord?

– O, e stăreția Walcott. Dacă nu punem la socoteală castelul, este cea mai veche clădire din comitat. Vreme de patru sute de ani a fost stăreție a călugărilor benedictini.

Lolita își spuse că probabil aparținuse familiei sale. Privită de aproape, arăta probabil și mai bine.

– Cine locuiește în stăreție? întrebă ea pe un ton nervos.

– A fost a răposatului conte. Cel cu care a pierit și titlul. Acesta a vândut-o unui bărbat care a făcut o grămadă de bani

din afaceri cu bumbac. Casa i s-a părut prea mare. Momentan, e goală.

– Mi-ar plăcea s-o văd la un moment dat, zise Lolita pe un ton degajat. Trebuie să-i vorbesc lui Simon despre călugări.

– E o idee excelentă. Castelul e plin de istorie pe care, mai devreme sau mai târziu, va trebui s-o învețe.

– O să-l fac să-i placă. Eu însămi am fost pasionată de istorie de foarte mică.

Mai merseră o vreme, după care lordul Seabrook întrebă pe neașteptate :

– Ai fost vreodată în străinătate?

– Da. În Franța, Italia și Grecia.

Părinții ei economiseau în fiecare an bani ca să petreacă în străinătate ceea ce ei numeau "o a doua lună de miere".

Când își dăduseră seama că nu pot să scape de ea, o luaseră cu ei. Se găsea întotdeauna cineva care să aibă grijă de ea, câtă vreme ei ieșeau seara.

Își amintea că în timpul zilei se juca pe plajă sau stătea pe malul apei, în timp ce părinții ei se alintau, își spuneau vorbe dulci, de parcă abia atunci se cunoscuseră.

– Călătoriile te-au pregătit și mai bine pentru meseria de guvernantă, nu-i așa?

– Vorbesc destul de bine franceza, dar italiana cam șchioapătă. Cât despre greacă, prefer văzul auzului.

Lordul Seabrook chicoti.

– Bine că măcar ești cinstită. Majoritatea guvernantelor ar fi

pretins că sunt mari cunoscătoare ale acestor trei țări.

– Cel care minte nu e potrivit să facă educație copiilor, îi răspunse Lolita.

Nu-și dădu seama că ochii lordului Seabrook sclipiră, întrucât o determinase într-un mod subtil să-i facă unele mărturisiri.

"Dacă ar fi fost o guvernantă adevărată, n-ar fi avut cum să călătorească în toate aceste țări, pentru că era foarte mică la vremea aceea", cugetă el.

O privi iar, constatând cât de frumoasă era.

„Probabil a fost în străinătate cu părinții, care și-au permis călătoriile. Călătorii care, de obicei, sunt mai scumpe decât te aștepți", își continuă el șirul gândurilor.

În timp ce se întorceau acasă, își spuse că nu știa mai multe despre doamna Bell decât știuse la plecare.

„E suficient de inteligentă încât să nu se trădeze prin vorbe. Pe de altă parte, habar n-are că-mi vorbește ca unui egal, fapt pe care nu l-ar face nicio guvernantă obișnuită."

Nefiind sfioasă, îi vorbea de parcă ar fi fost un tânăr pe care l-ar fi întâlnit la o cunoștință.

Când se întoarseră la castel, lordul Seabrook spuse că dorește ca Simon să ia micul dejun cu el, așa încât să afle cum i-a plăcut plimbarea cu poneiul.

– Cred, Barty, că te-ai gândit deja la asta.

– Da, stăpâne. M-am gândit că veți dori să luați masa cu stăpânul Simon, îi răspunse majordomul cu mult tact.

Fără să se gândească, Lolita își puse pălăria pe un scaun și-și scoase mănușile. Părul îi era strâns la spate, într-o coafură care-o făcea să pară mai bătrână decât era în realitate.

Mișcarea făcuse ca masa de cârlionți ca aurul să-i acopere obrajii.

Lordul Seabrook își spuse că nu exista pe lume ființă mai frumoasă, mai nepământeană decât ea.

Era aidoma zeiței Diana coborâtă din Olimp printre pământeni.

Simon începuse deja să vorbească despre ponei.

– Aș vrea să mă mai plimb și în această după-amiază cu el. Te rog, unchiule James!

– Mai întâi, va trebui s-o întrebi pe doamna Bell ce program ți-a făcut. Poate ai lecții de pregătit și vei fi nevoit să stai la masă.

– Lolo n-ar face niciodată ceva atât de plicticos, îi răspunse băiețelul. Știe o mulțime de povești despre eroi și despre faptele lor vitejești, povești pe care de-abia așteaptă să le istorisească.

– Cred și eu! Pe de altă parte, mă întrebam dacă nu ți-ar plăcea mai degrabă ca – în loc să explorezi castelul – să-mi explorezi iahtul.

– Un vas! exclamă Simon. Ar fi grozav! Merge repede?

– Da, însă nu la fel de repede cât poți tu merge cu poneiul tău.

– Putem să-i punem să se întreacă. Unul pe apă, altul pe uscat.

– Așa e, îi răspunse unchiul. Pe de altă parte, cred că ți-ar plăcea foarte mult să vezi munții, situați în partea cealaltă a lacului Ullswater. Sunt la fel de frumoși ca aici.

În timp ce vorbea, își dădu seama că Lolita îl privea cu ochii măriți de uimire.

– Pare minunat, stăpâne! Sunt convinsă că lui Simon o să-i placă foarte mult pe iaht. Azi-dimineață, când s-a trezit, se uita după bărci.

– Ei bine, chiar asta o să facem. Sper că oaspetele celălalt ne va însoți, adăugă el.

Vorbea de parcă abia atunci și-ar fi amintit de ea.

Lolita spera că doamna Cressington va refuza invitația, dar ar fi însemnat să ceară prea mult.

Deși se plângea că nu-i plăcuseră niciodată iahturile, doamna Cressington luă prânzul mai devreme, împreună cu ei, și acceptă ușor șovăielnic să urce la bord.

Simon era așa de încântat de idee, încât îi vorbi neîncetat unchiului său. Doamna Cressington era supărată că nu se bucura de atenția totală a lordului Seabrook.

Întrebările băiatului îi plăceau lordului, pentru că erau inteligente. Prin urmare, nu luă în seamă figura posomorâtă a marii frumuseți, precum și felul în care încerca să-i atragă atenția.

Încerca să-l facă să nu-i adreseze decât ei cuvântul.

Lolita, știind ce se așteaptă de la ea, nu deschise gura decât atunci când era întrebată ceva.

În timpul mesei, deveni neliniștită. Dacă doamna Cressington va reuși să distragă interesul lordului de la Simon la ea?

Când părăsiră sufrageria ca să se pregătească pentru plimbarea cu iahtul, doamna Cressington spuse :

– Am crezut întotdeauna, James, că e o greșeală să chemi copiii la masă când, de fapt, ar trebui să stea în sala de studiu. Nu poți să ai o conversație inteligentă cu cineva.

– Mie mi s-a părut că discuția a fost extrem de inteligentă, având în vedere că băiatul n-are mai mult de opt ani, îi replică lordul Seabrook.

– Din păcate, copiii mici mi se par extrem de plictisitori, îi răspunse vexată doamna Cressington. Evident, în afară de cazul când sunt ai mei.

În timp ce rostea aceste vorbe, îi aruncă lordului Seabrook o privire cu subînțeles, o privire prin care voia să-i arate că dorește să-i devină soție.

Gândul acesta nu-i dădu pace Lolitei întreaga după-amiază, deși plimbarea pe apă fusese de-a dreptul fascinantă.

Frumusețea munților te lăsa fără respirație. Chiar dacă lacul era calm, iar iahtul se mișca încet pe apă, doamna Cressington se agăța de brațul lordului, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu alunece.

Era clar că-i șoptea vorbe de amor, vorbe pe care nu dorea să le audă nimeni altcineva.

Lolita stătea cât de departe putea de ea, dar îi plăcea să fie

pe iaht la fel de mult ca lui Simon.

Ambarcațiunea era ultimul model, nou-nouță. Căpitanul și echipajul primea cu dragă inimă la bord pe toți oaspeții. Lolita văzu toate cabinele, mobilate cât se poate de frumos și de atrăgător. Cabina stăpânului, cea mai mare dintre toate, era dotată cu ultimele noutăți în materie. Avea baie cu duș pe care-l deschideai după voie, iar jaluzelele și lenjeria de pat erau extrem de frumoase.

Salonul, în întregime verde, fusese aranjat și decorat în întregime de proprietar.

După câte se părea, lordul Seabrook manifesta un interes vădit pentru toate obiectele care ar trebui să se afle pe un iaht.

Capitolul 6

Se întoarseră la castel mai devreme decât plănuiseră, întrucât doamna Cressington se tot lamenta că se simte rău.

Abia atunci îi vorbi pentru prima dată Lolitei, pe care-o ignorase întreaga zi. La masă și pe iaht, parcă nici n-o văzuse.

Când ajunseră la castel, lordul Seabrook îl luă pe Simon să-i arate un tablou cu iahtul său, cum îi promisese.

Doamna Cressington urcă treptele de la intrare, urmată de Lolita. Când ajunse sus, se întoarse cu fața spre ea.

– Nu mi se pare necesar să ne însoțești oriunde mergem. Ar trebui să ai suficient tact încât să-ți dai seama că eu și cu stăpânul dorim să rămânem singuri. Dacă vrea să-l aibă pe nepot aproape, asta nu înseamnă că acesta are nevoie de o gardă de corp. Pe viitor, te rog să stai în sala de studiu, acolo unde ți-e locul.

Vorbea tare și cu asprime, foarte departe de tonul seducător

cu care-l învăluia pe lordul Seabrook.

Lolita nu-i răspunse, iar doamna Cressington întoarse capul și-și continuă drumul.

După dispariția acesteia, Lolita își dădu seama că e așteptată în penumbră de doamna Shepherd.

– Nu vă supărați, doamnă Bell! Stăpâna e geloasă pe oricine vorbește cu stăpânul. O să fie mare sărbătoare în ziua când va pleca.

În timp ce se îndreptau spre sala de studiu, Lolita îi spuse în șoaptă menajerei:

– Cred că vrea să devină soția stăpânului.

– Probabil va obține ce-și dorește, zise femeia cu tristețe. O asemenea zi va fi cât se poate de tristă pentru noi toți, inclusiv pentru stăpânul Simon.

– Ce vreți să spuneți?

– Domnul Barty mi-a spus că aseară, la cină, tot repeta că băieții sunt mai fericiți când merg la școală. Îi recomanda lordului școli la care să-l înscrie, înainte de a merge la Eton.

Lolita se îngrijoră.

– Eu știam de la tatăl meu că dacă o familie își permite, poate lua copilului un tutore, înainte să-l dea la Eton sau la oricare altă școală publică.

– Așa s-a întâmplat cu stăpânul și cu fratele acestuia. Dar există oameni cărora nu le pasă de propriii copii și care-i trimit la școală de la opt ani. Dacă mă întrebați pe mine, e prea devreme.

– La fel cred și eu, insistă Lolita. Ar fi o mare greșeală ca Simon să fie trimis la școală înainte să-și revină după trauma suferită din pricina mamei vitrege.

– Un comportament crud și plin de șiretenie din partea unei femei, zise doamna Shepherd cu furie. Nu mi-a plăcut niciodată de ea și m-a surprins faptul că s-a căsătorit cu ea. Chiar dacă era singur...

Oftă, înainte să continue:

– Mama stăpânului Simon era un înger coborât din Ceruri. Presupun că femeia aia l-a prins în cursă, la fel cum încearcă aceasta să facă acum cu stăpânul. Doar dacă nu găsim ceva prin care să împiedicăm asta.

Lolita deveni și mai îngrijorată cu privire la Simon, întrucât știa că – deși acum se bucura foarte mult de viața liberă de la castel – undeva în adâncul sufletului său păstra amintirea chinului prin care trecuse. I-ar fi cu neputință să se adapteze școlii în momentul acela.

– Dacă vreți să știți părerea mea, mătușa vitregă o să i se pară la fel de crudă ca mama vitregă.

– De ce spuneți asta?

– Pentru că văd cum se comportă cu personalul, îi răspunse doamna Shepherd.

Ajunseră deja în sala de studiu și se așeză oftând într-un fotoliu.

– Își tratează camerista foarte urât. Mă întreb ce-ar fi în stare să-i facă stăpânului Simon, dacă o să se afle în puterea ei.

– Atunci, trebuie să găsim o modalitate s-o oprim, zise Lolita. Nu putem permite să se mai petreacă una ca asta. Ar fi prea crud.

Își spuse că – dacă se va petrece așa ceva – îl va lua pe Simon cu ea, deși habar n-avea unde să se ducă sau cu ce să plătească.

– Nu vă necăjiți degeaba, încercă s-o liniștească doamna Shepherd. Nu s-a petrecut încă una ca asta. Cu puțin noroc, stăpânul o să-și dea seama de greșeală înainte să fie prea târziu. Dar e clar că dacă femeia asta o să-l prindă în mreje, numai bunul Dumnezeu știe ce-o să ni se întâmple, nouă și micuțului.

Se uită la ceas și scoase o exclamație.

– Trebuie să cobor să văd cum merge treaba. Nu prea poți să ai încredere în slujnicele astea. Oricât le spui ceva, le intră pe o ureche și le iese pe cealaltă.

Când ieși din încăpere, continua să bodogănească.

Lolita se așeză pe un scaun.

Cum era cu putință ca Simon să sară din lac în puț?

„Trebuie să-l salvez, își spuse ea. O, Doamne! Nu vreau să sufere iar."

Apoi, ca și cum ar fi primit un răspuns la rugăciuni, își aminti ceva care i se șterse din memorie. Ceva care se petrecuse cam cu vreo trei luni în urmă.

Parcă norii de deasupra munților se risipiseră, lăsând cerul curat.

Era ceva ce auzise, dar de care uitase cu desăvârșire până în clipa aceea.

Lolita își aminti că fusese la o petrecere la Londra și, la sfârșitul mesei, mulți tineri ieșiseră în grădină. Lolita rămăsese în urmă, cu gazda. Fiind bune prietene, stătuseră de vorbă despre starea de sănătate a mamei sale.

La un moment dat, se deschise ușa și își făcu apariția fiul cel mare al gazdei.

– Bună, Harry! exclamase ea. Nu mă așteptam să apari acum.

– Am scăpat mai devreme, replicase acesta.

– Ai luat prânzul? îl întrebase mama acestuia.

– Da, mulțumesc. I-am cerut unui servitor să-mi aducă de băut. Vreau să beau ceva, întrucât sunt foarte furios.

– Furios? Dar ce s-a întâmplat?

– N-o să-ți vină să crezi. De fapt, nici eu nu prea reușesc.

– Povestește-mi, insitase mama acestuia.

Tânărul se așezase în scaunul cel mai apropiat.

– Îl cunoști pe căpitanul Duncan, care e în același regiment cu mine, nu?

– Da, sigur că da. Ce gentleman chipeș! De fiecare dată când îl văd, mă bucur.

– Ce nu ți-am spus, e că s-a logodit în secret cu Catherine Cressington.

– Marea frumusețe?

– Da. L-a purtat cu zăhărelul ceva vreme, într-un mod cât se poate de nepotrivit.

Lolita observase că gazda ei își țuguia buzele într-un fel care arăta cât de mult o dezaprobă pe Catherine Cressington.

– Fiind logodiți și știind că ei îi plac foarte mult bijuteriile, Michael i-a dat un lanț magnific, adus de tatăl lui din India. Generalul era foarte mândru de el.

– De ce tocmai de ăsta?

– Pentru că-l primise în dar de la un maharajah a cărui viață o salvase. Era de-a dreptul splendid.

– Cred că am auzit vorbindu-se despre el, îi răspunsese mama lui.

– Nu mă surprinde. Era un aranjament fastuos de smaralde, rubine, safire și, desigur, diamante. Costă o avere.

– Presupun că l-a transformat pe Michael într-un adevărat Făt-Frumos.

– Așa ar fi trebuit să se petreacă, numai că a dispărut de la gâtul Catherinei Cressington.

Mama lui îl privi uimită.

– Ce vrei să spui?

– Exact ce am spus, răspunsese Harry. Michael i-l dăduse ca să-l poarte la o petrecere anume. După aceea, în drum spre casă, i-a spus că nu mai dorește să-i devină soție. După cum îți închipui, asta l-a supărat peste măsură.

– Cred și eu. Îmi pare foarte rău pentru Michael. Sper că nu i-a frânt inima.

– Ceea ce i-a frânt inima, a fost faptul că aceasta a dispărut cu lanțul cu tot.

– Vrei să spui că nu i l-a restituit?

– Dacă e să spunem adevărul, l-a furat, decretă Harry.

Generalul e foarte furios, iar bietul Michael nu poate face nimic, întrucât Catherine parcă a intrat în pământ.

– Dar a creat o adevărată senzație. Toată lumea vorbește despre frumusețea ei, exclamase mama tânărului.

– Da, însă Michael crede că și-a găsit pe altcineva. E vorba de cineva cu titlu. Din câte se pare, n-a suportat gândul că Michael va trebui să aștepte foarte mult până să moștenească titlul, întrucât tatăl lui e sănătos tun.

– Ce poveste urâtă! Dar sunt convinsă că-i va trimite lanțul înapoi.

– Mă îndoiesc. Eu unul, cred că speră să-l păstreze. Așteaptă să se mai potolească spiritele, iar scandalul să fie dat uitării.

– Ei bine, e vorba de un furt. N-are niciun rost să ne mai ascundem după degete.

Amintindu-și că o văzuse la o petrecere, doamna Cressington i se păruse o femeie tare ciudată. Nu-și putea închipui ca vreuna dintre prietenele ei să fure ceva, chiar și ceva lipsit de valoare. Dar să pleci cu o bijuterie așa de valoroasă era de-a dreptul șocant, ca să fim blânzi în exprimare.

Știa că bijuteriile indiene sunt splendide și, deși nu fusese niciodată în India, unul dintre prietenii tatălui său – care călătorise adesea acolo – venise la ei în vizită și-i adusese mamei sale un cadou. Era o broșă făcută de femei, din pietre prețioase. O broșă extrem de frumoasă. Ansamblul era completat de cercei și de un inel.

Mama Lolitei se arătase încântată de cadoul primit, iar

prietenul tatălui său îi povestise despre magnificele bijuterii văzute în palatele maharajahilor.

– Valorează cât un regat și sunt transmise de la o generație la alta. Nici prin cap nu le trece să le vândă.

Însă peste un an, aflându-se la strâmtoare cu banii, cineva le oferise un preț bun pe aceste bijuterii, iar mama ei le vânduse.

Până în clipa aceea, Lolita nu se mai gândise la bijuteriile indiene. Își aminti de această conversație și de faptul că povestise pățania unui prieten, iar acesta îi răspunsese:

– Îl cunosc pe Michael Duncan. E un tânăr de treabă, iar generalul e cel mai bun comandant de brigadă. Când o să-l mai văd la White's, o să-i spun ce rău îmi pare de pierderea suferită.

Știind cât de urât se comportase doamna Cressington, Lolita își dădu seama ce trebuie să facă. Înțelegea perfect de ce dispăruse de la Londra, unde provocase senzație, și se îngropase la țară, la castelul lordului Seabrook.

Lanțul nu era motivul principal al plecării, întrucât era ferm hotărâtă să devină soția acestuia.

Lordul Seabrook ar fi cu siguranță o partidă mult mai bună decât căsătoria cu un căpitan de gardă, chiar dacă tatăl viitorului soț era general și baronet.

„Trebuie să-l salvez nu numai pe Simon, ci și pe lordul Seabrook", își spuse Lolita.

Tocmai se întreba cum ar putea-o face, trecând în revistă întreaga situație, când își dădu seama că avea două indicii care o puteau ajuta. Primul era că Michael Duncan o căuta pe

doamna Cressington, dar nu reușea să dea de ea. Al doilea, că acesta era membru al White's Club din St. James.

Îl auzise pe mult iubitul ei tată vorbind de nenumărate ori despre clubul White's. Indiferent de situație, nu voise să renunțe la calitatea de membru.

Se duse la ea în cameră, luă o bucată de hârtie și scrise :

Lanțul pe care-l căutați este la castelul Seabrook, Ullswater."

Șovăi câteva clipe, după care scrise în josul paginii:

"Un prieten."

Scrise pe plic: "Domnului căpitan Michael Duncan. White's Club " și coborî în hol.

În ziua anterioară, observase că poșta sosea de două ori pe zi: dimineața și după-amiaza. Secretarul stăpânului avea pregătite o mulțime de scrisori pentru poștaș. De obicei, le așeza pe o tavă, pusă pe masa de sub scări.

Lolita spera că va găsi deja câteva scrisori acolo, iar așteptările nu-i fură înșelate. Era un teanc de plicuri care așteptau să fie luate de poștaș la vremea prânzului.

Strecură scrisoarea sub celelalte și se grăbi să urce în sala de studiu. Presupuse că va fi nevoie să treacă trei-patru zile înainte să se primească vreun răspuns.

Capitolul 7

În dimineața zilei următoare, ieși din nou la plimbare cu lordul Seabrook. Pentru prima dată, lui Simon i se dădu voie să țină frâiele.

– Acum, chiar călăresc ca tata, zise el, cu mult entuziasm.

– Atunci, trebuie să fii la fel de bun ca el, zise Lolita.

– Dar ce, acum nu sunt bun? Ce zici, unchiule James?

– Foarte bun, confirmă el, dar va trebui să stai ceva mai bine în șa, dacă vrei să ții pasul cu Lolo.

Simon chicoti.

– Când o să am un cal la fel de mare ca al ei, o să mă iau la întrecere cu ea.

– O să particip și eu la cursă, așa încât trebuie să fii suficient de bun încât să ne bați pe amândoi.

Lolita îi zâmbi, gândindu-se ce frumos se purta cu Simon.

Dacă nu s-ar afla la castel îngrozitoarea doamnă Cressington,

credea că Simon ar fi sigur că are o casă, un acoperiș deasupra capului. Un loc unde să se afle în siguranță.

Văzând ce ființă dezagreabilă era, masa devenise un adevărat supliciu. Nu suporta s-o vadă flirtând întruna cu lordul Seabrook și dând de înțeles că vrea să rămână singură cu acesta.

Doamna Cressington ținea morțiș ca Simon și guvernanta lui să ia masa în sala de studiu și se înfurie la culme când află de la una dintre slujnice că Lolita se plimba cu lordul Seabrook în fiecare dimineață, înainte de micul dejun.

La început, nu băgase de seamă, dar în a patra zi după sosirea la castel, îi spuse Lolitei imediat ce lordul Seabrook părăsi încăperea :

– Înțeleg, doamnă Bell, că ai călărit în fiecare dimineață și cum Simon e mereu însoțit de un grăjdar, nu e nevoie să mai fii și tu de față. Pe viitor, ar trebui să rămâi la castel și să aștepți întoarcerea băiatului.

– E poruncă de la stăpân? întrebă Lolita, cu un aer nevinovat.

– E poruncă de la mine, decretă doamna Cressington. E clar că nu știi care ți-e locul. E lesne de înțeles. Ești prea tânără să fii guvernantă. De aceea îți iei niște libertăți la care n-ai dreptul.

Aproape se răstise la ea. Lolita nu catadicsi să-i răspundă, părăsind încăperea fără să scoată o vorbă. Era conștientă că doamna Cressington o urmărește cu o privire furioasă în timp ce iese din încăpere.

Mai mult ca sigur va încerca să-l determine pe lordul Seabrook s-o concedieze.

„Dacă va trebui să plec, cugetă ea, o să-l iau pe Simon cu mine și să ne ascundem undeva unde nimeni să nu se găsească".

Pe de altă parte, știa prea bine că banii pe care-i luase cu ea nu vor ține o veșnicie.

Lordul Seabrook fusese suficient de drăguț și-i achitase toată suma pe care o cheltuise aducându-l pe Simon la castel. Făcuse o listă cu toate cheltuielile, pe care i-o întinse lui Simon.

– Vreau să faci tu calculele. După aceea, foaia trebuie dusă la secretarul stăpânului.

După ezitări, acesta adună, obținu suma totală și întinse foaia Lolitei.

– Mulțumesc foarte mult. Nu suport să adun cifre. E o muncă de bărbat.

– S-o duc jos?

– Da, sigur că da. Spune-i unchiului tău că ai fost suficient de inteligent încât să faci adunarea în mod corect.

Când se întoarse, Simon jubila.

– Unchiul James mi-a spus că sunt foarte deștept și mi-a dat zece șilingi numai pentru mine, adăugă el, arătându-i monezile. Acum, pot să-ți fac un dar. Ce-ți dorești cel mai mult?

Lolita își dădu seama că l-ar fi dezamăgit dacă ar fi spus că nu-și dorește nimic. Prin urmare, merseră amândoi la magazinul din sat și alese un ornament ieftin, dar drăguț, care reprezenta castelul.

Simon era și el încântat de achiziția făcută.

– De fiecare dată când o să te uiți la el, o să te gândești la castel, îi spuse Simon.

– Sigur că da, însă e mult mai palpitant să vezi castelul adevărat.

– Așa cred și eu. Să ne întoarcem acasă și să ne urcăm în turn.

Îl amuza să poată privi în jos sau în împrejurimi de la o asemenea înălțime.

Lolita îi spusese o mulțime de povești cu înaintași de-ai săi care stăteau în turn ca să vadă dacă nu se apropie vreun dușman de ei.

Tot în ziua aceea, mai târziu, lordul Seabrook ceru s-o vadă pe Lolita.

– Cred că ai făcut un gest foarte frumos cheltuind atâția bani ca să-l aduci pe Simon aici. Mi-a arătat cât te-a costat.

– De fapt, a fost o lecție de aritmetică, stăpâne, îi răspunse Lolita. A făcut adunările cu greutate, dar s-a descurcat.

Lordul Seabrook râse.

– Nu înțeleg cum reușești să dai dovadă de atâta abilitate în relațiile cu copiii, având în vedere că nici tu n-ai apucat bine să depășești această vârstă.

– Poate gândesc la fel ca ei și-mi doresc aceleași lucruri.

– Și ce-ți dorești?

– Presupun că răspunsul la această întrebare este fericirea. Eu și cu Simon suntem foarte fericiți aici, stăpâne.

Era cât pe ce să adauge "cu excepția unui singur lucru", dar

ar fi însemnat să dea dovadă de impertinență.

– Mă bucur să aud asta. La fel cum mă bucur că-i dai lui Simon lecții elementare, chiar dacă într-un mod neobișnuit.

– Cu timpul, vor deveni mult mai serioase, zise Lolita. Oricum, a învățat suficient de multă istorie, încât să poată scrie el însuși o carte. Cu permisiunea dumneavoastră, aș vrea să-l duc la stăreția Walcott, ca să-i vorbesc despre ordinele mănăstirești care au pătruns în Anglia și despre realizările acestora în multe părți ale țării, inclusiv la Norfolk și Canterbury, dar și la Ullswater, deși habar n-aveam.

– Ești o persoană foarte educată, doamnă Bell.

– Îmi place să citesc, la fel de mult cum îmi place să călăresc.

– Dar iubești și copiii, remarcă lordul Seabrook. Cu bărbații, cum stau lucrurile?

Spre marea lui surprindere, ochii tinerei se întunecară.

– Trebuie să mă duc să-l găsesc pe Simon, se grăbi ea să spună. E în grădină, cu câinele pe care l-a primit în dar, și nu prea știe cum să-l strunească.

Dispăru înainte ca lordul Seabrook să se gândească la o scuză care s-o țină de vorbă.

Îl intriga și mai mult decât înainte.

În după-amiaza zilei următoare, doamna Cressington insistă ca lordul Seabrook s-o scoată la plimbare.

Lolita coborî în bibliotecă, după o carte. Descoperi cu încântare că aceasta cuprindea ultimele noutăți. Existau nu numai cărți pentru ea, ci și unele cu multe ilustrații, numai

bune pentru Simon. Alese trei care i se părură mai interesante.

Îl lăsase în sala de studiu, să scrie o listă cu nume de câini, întrucât nu se hotărâse ce nume să-i pună câinelui său. Era un exercițiu de scriere foarte bun.

Când intră în sala de studiu, observă că pe șemineu erau puse, ca de obicei, ziarele. De când venise la castel, nu citise niciunul. N-avusese vreme de așa ceva.

Intră înăuntru și luă The Morning Post. Îl deschise, împinsă de curiozitatea de a afla ce se întâmplă în afara Ullswater, în lumea largă. Citi la rând titlurile, însă nimic nu-i atrase atenția.

Dar când întoarse pagina, ochii îi căzură asupra coloanei cu anunțuri mortuare, unde se scria ceva despre doamna Ralph Piran.

Lolitei îi stătu parcă inima-n loc când citi rândurile următoare:

"Doamna Ralph Piran, fosta contesă de Walcott, a murit ieri la reședința ei din Park Lane, nr. 26. Era de mai multe luni suferindă."

Anunțul continua cu data când se căsătorise cu contele de Walcott și menționa că părăsiseră Ullswater ca să locuiască în liniște la Worcestershire.

La sfârșit, se pomenea că avea o fiică din prima căsătorie, pe Lolita Vernon. Aceasta era în străinătate, dar fusese informată de

moartea mamei sale.

Lolita citi articolul de două ori.

Când ajunse în sala de studiu, ochii i se umpluseră de lacrimi. Deși încercă să le șteargă, Simon băgă de seamă.

– Plângi, Lolo! exclamă el. Ce te-a necăjit?

Lolita se prăbuși într-un fotoliu, iar Simon veni repede lângă ea și o îmbrățișă.

– Nu plânge! Cine te-a supărat?

– Tocmai am aflat că... mama s-a dus... la Cel de Sus. Era foarte bolnavă, așa încât n-am putut să-mi iau rămas-bun de la ea. O să-mi lipsească foarte mult.

– Și mama și tata sunt la Cel de Sus, zise cu blândețe băiatul. Tu mi-ai spus-o.

– Da, așa e. Putem vorbi cu ei atunci când ne rugăm.

– Am plâns când a murit mama, zise Simon, dar acum te iubesc pe tine și aș plânge amarnic, dacă ai muri.

– N-o să mor, Simon. Cred că mama ta m-a trimis la tine, ca să te am în grijă.

– A făcut foarte bine. Dacă n-ai fi dat peste mine, mama vitregă m-ar fi prins și ar fi trebuit să mă întorc la ea. M-ar fi bătut iar, pentru că am încercat să fug.

– Nu trebuie să te mai gândești la asta. Ești foarte fericit aici.

– Trebuie să fii și tu fericită, pentru că altminteri o să plâng ca tine.

– Nu vreau să plângi, zise Lolita îmbrățișându-l.

Simon o sărută.

– Nu vreau să plângi. Cum să te fac fericită?

– Sunt fericită pentru că mă iubești. Am să încerc să nu mai plâng.

Mai stătură câteva clipe îmbrățișați, după care se duse la baie să se spele pe față.

Vestea morții mamei sale fusese un adevărat șoc. Gândul că n-o va mai vedea i se părea insuportabil. Se întrebă dacă tatăl ei vitreg se va recăsători. Fiind putred de bogat, nu va duce lipsă de pretendente.

Pe de altă parte, se temea că, simțindu-se singur, o va dori înapoi nu numai ca să-i țină companie, ci și ca să ajungă la evenimente sociale la care altfel n-ar avea acces.

– N-am să mă întorc niciodată, își făgădui ea cu fermitate.

Câtă vremea trăia mama ei – chiar dacă era inconștientă – se simțea oarecum protejată. Acum însă, va fi cu desăvârșire la cheremul tatălui vitreg și, cu siguranță, și al lui Murdock Tanner.

Se întoarse în sala de cursuri și începu să-i arate lui Simon ilustrațiile pe care le luase din bibliotecă.

Lordul Seabrook îi găsi aplecați asupra cărții.

– Mă întrebam unde sunteți. Doamna Cressington are o durere de cap și s-a dus să se întindă. M-am gândit că poate vreți să veniți la ceai.

Simon sări din fotoliu.

– Ne-ar plăcea, unchiule James, dar trebuie să fii foarte drăguț cu Lolita, întrucât e nefericită.

– Nefericită? De ce? Ce s-a întâmplat?

– O, nimic important, începu ea, dar fu întrerupă de Simon.

– Mama lui Lolo a murit și-i e dor de ea, la fel cum mi-a fost și mie când mama a murit și a fost dusă într-o cutie neagră.

– Îmi pare foarte rău să aud asta, spuse lordul Seabrook. Cred că a fost un adevărat șoc. Cum n-ai pomenit de părinți, am crezut că ești orfană.

– Când am părăsit Londra, mama era grav bolnavă și nu mai recunoștea pe nimeni, răspunse Lolita încet. Era bine îngrijită, altminteri nu l-aș fi putut aduce pe Simon aici.

– Hai să mergem să luăm ceaiul. Poate o să-mi povestești mai multe despre familia ta, sugeră lordul Seabrook. Ce rude mai ai?

Lolita se ridică de pe scaun.

– Niciuna, stăpâne, spuse ea cu fermitate. Absolut niciuna și nu doresc să mai vorbesc despre asta.

Lordul nu avu ce să mai spună, dar curiozitatea lui spori.

În pofida ordinelor pe care doamna Cressington le dăduse Lolitei, a doua zi dimineață se plimba din nou cu lordul Seabrook.

Ca să-i fie pe plac, se plimbă cu Simon într-o barcă, fapt care-l încântă mult mai mult decât călătoria cu iahtul.

Fericirea lui o făcu și pe ea fericită, dar când se duse la culcare, vărsă lacrimi amare. Deși mama ei era în comă cu mult înainte să părăsească Londra, nutrise mereu speranța că se va însănătoși, că va avea pe cine să se bazeze. Acum era singură, iar viitorul o înspăimânta.

Voia să ceară bunurile care aparținuseră mamei sale, banii și bijuteriile, verigheta și ce mai lăsase. Însă pentru asta trebuia să ia legătura cu tatăl vitreg, ceea ce nu cuteza să facă.

Era înfricoșător să știi că singurele lucruri care-ți aparțin sunt hainele de pe tine, inelul de la mama ei și cele două sute de lire pe care le luase din seiful tatălui ei vitreg.

Spera și se ruga să rămână în continuare la castel. Dar ce se va întâmpla cu ea în clipa când Simon va trebui dat la școală?

Însă cel mai probabil era faptul că, dacă doamna Cressington va obține ce-și dorește, Lolita va fi dată afară într-o săptămână sau două.

Atunci, va trebui să ia o hotărâre extrem de grea: fie să dispară cu Simon, fie să-l abandoneze, iar acesta să sufere ca în trecut.

Toate acestea îi frământau mintea, nu-i dădeau pace.

Îi era greu să adoarmă, întrucât nu găsea răspunsul la această problemă spinoasă.

Totuși, în clipa când se întoarseră la castel din plimbarea pe lac, râdeau cu toții. Cum nu exista nicio urmă de doamna Cressington, se duseră fericiți în sufragerie.

De-abia se așezaseră, când aceasta își făcu apariția. Lordul Seabrook se ridică imediat în picioare. Era cam împopoțonată și purta extrem de multe bijuterii pentru viața la țară.

– De mine ai uitat? îl întrebă ea.

– Credeam că o să iei prânzul sus, îi răspunse lordul Seabrook pe un ton cam tăios.

Din felul cum vorbea, Lolita își dădu seama că acesta chiar uitase de doamna Cressington, prins cum era să-i explice tot felul de lucruri lui Simon despre plimbarea pe apă.

Doamna Cressington se așeză, iar Barty se grăbi să-i toarne vin în pahar.

– Am auzit că v-ați plimbat cu barca pe lac, zise ea, așa că n-aveam de ce să mă grăbesc. Sunt sigură că în această după-amiază eu și cu tine vom găsi ceva mult mai interesant de făcut.

Clipi galeș din gene până își dădu seama că acesta se uită la Simon.

– Cum se descurcă nepotul tău cu lecțiile? întrebă ea. Eu am senzația că nu petrece suficient de mult timp în sala de studiu. Nu trebuie să crească și să ajungă un ignorant.

– Sunt deja foarte impresionat de ce-a învățat până acum, îi răspunse lordul Seabrook, adică multă istorie și puțină aritmetică. Eu n-am avut astfel de performanțe la vârsta lui.

– O, dar sunt convinsă că ai fi putut să le ai, continuă doamna Cressington pe un ton afectat. Ești un bărbat așa de inteligent, încât în copilărie nu puteai să fii decât foarte isteț.

Spunând acestea, își puse mâna peste cea a lordului Seabrook, așteptându-se ca acesta s-o sărute, fapt care nu se întâmplă.

De parcă i-ar fi fost teamă că doamna Cressington ar putea-o ataca pe Lolita, Simon spuse:

– Lolo e o profesoară foarte bună. Zice că o să fiu foarte

inteligent, ca tata și ca unchiul James.

– Sigur că da, zise doamna Cressington, pe un ton cât se poate de calm. Însă ai nevoie de un tutore. Sunt ferm convinsă că prea bunul tău unchi îți va găsi unul. Unul care să te învețe tot ce trebuie să știi pentru a merge la școală, iar mai târziu pentru a fi admis la Oxford.

Simon se încruntă.

– Nu vreau un tutore. O vreau pe Lolo. Mă învață o mulțime de lucruri interesante. Am învățat multă istorie cu ea, zise el pe un ton sfidător.

Doamna Cressington râse cristalin.

– E foarte bine că-i ești credincios, dar nu peste multă vreme o să-ți dai seama că Lolo, cum îi spui, e prea tânără să te învețe tot ce trebuie să știi.

Simon vru să-i dea o replică plină de furie, dar Lolita își puse mâna pe brațul lui.

– Eu pe tine te vreau, zise Simon cu fermitate.

Înainte să rostească vreunul ceva, Barty își făcu apariția în pragul ușii și anunță:

– Căpitanul Michael Duncan dorește să vă vadă, stăpâne.

Lordul Seabrook își ridică mirat privirea.

Lolitei mai că-i stătu inima-n loc când în sufragerie pătrunse un tânăr foarte chipeș.

Se îndreptă spre lordul Seabrook, care se ridică și-i întinse mâna.

– Ce surpriză, Michael! Habar n-aveam că ești prin zonă.

– Deși mă bucur să te văd, motivul venirii mele e cu totul altul.

– Despre ce-i vorba? îl întrebă lordul Seabrook.

Căpitanul se uită la doamna Cressington.

– Am venit să recuperez lanțul tatălui meu, pe care nu mi l-ai restituit când ai părăsit Londra.

– Dar mi l-ai dăruit, spuse doamna Cressington pe un ton imperial.

– Nu-i adevărat! ripostă căpitanul Duncan. Eram, după cum știe toată lumea, logodiți în secret, și ți l-am dat pentru că voiai să-l porți la balul dat de ducesă. Când ți l-am cerut, mi-ai spus că nu vrei să mă mai vezi. Însă lanțul nu mi l-ai înapoiat.

Lordul Seabrook se uita uimit când la unul, când la altul.

– Ce înseamnă asta? întrebă el.

– Îmi cer scuze, James, că fac o scenă la tine la castel, dar cred că ai auzit – ca toată lumea, de altfel – de magnificul lanț pe care l-a primit în dar tatăl meu de la maharajahul din Jovnelos după ce i-a salvat viața. Voia să fie transmis ca bijuterie de familie de la o generație la alta, dar doamna de față a fugit cu el.

– Nu-i adevărat! Nu-i deloc adevărat! ripostă doamna Cressington pe un ton cât se poate de aspru. Mi l-ai oferit în dar, iar eu l-am acceptat.

– Minciuni! exclamă căpitanul Duncan. Tatăl meu a informat deja poliția cu privire la acest furt.

Doamna Cressington deveni foarte palidă. Câteva clipe, o

tăcere apăsătoare se instală în încăpere.

Lordul Seabrook se întoarse spre majordom.

– Barty, trimite te rog un valet în dormitorul doamnei Cressington, să aducă aici caseta cu bijuterii a acesteia și umple-i un pahar cu vin căpitanului Duncan.

– Chiar am nevoie de așa ceva, zise căpitanul, recunoscător. Tatăl meu m-a făcut cu ou și cu oțet pentru că am dat lanțul unei femei, iar eu sunt profund rănit că aleasa inimii mele s-a comportat într-un mod atât de abominabil.

Vorbea răgușit, de parcă ar fi fost pe câmpul de luptă.

Doamna Cressington îl privea furioasă și vru să se ridice, numai că lordul Seabrook ridică mâna și o împiedică.

– Nu! Așteaptă până îi va fi restituit lanțul, îi porunci el cu asprime.

Întorcându-se apoi spre nou-venit, îl întrebă... de dragul conversației:

– Cum ai ajuns aici, Michael?

– Am fost informat că lanțul e aici de un prieten, care presupun se află la tine în castel. M-am suit în primul tren spre Penrith și iată-mă aici.

– Cineva din castel ți-a spus unde găsești lanțul, zise încet lordul Seabrook, ca pentru sine.

– Mă bucur foarte mult că am un astfel de prieten. M-a salvat dintr-un mare necaz. Pe lângă scandalul pe care mi l-ar fi făcut tatăl meu, aș fi avut parte de inevitabilul tărăboi provocat de presă.

Doamna Cressington îl privi implorator pe lordul Seabrook.

– Trebuie să mă crezi, James. Mi l-a dăruit și e al meu.

– Cred că se obișnuiește ca, atunci când se rupe o logodnă, tânăra să restituie toate obiectele primite, inclusiv scrisorile celui care le-a dăruit.

Doamna Cressington nu mai găsi nimic de spus.

În clipa aceea, apăru valetul ținând în mâini o casetă cu inițialele doamnei Cressington plasate pe o coroniță.

Lordul Seabrook vru s-o ia, dar căpitanul Duncan fu mai rapid. Puse jos caseta și o deschise. Scoase din fundul acestuia o cutiuță din catifea roșie, brodată în stil oriental.

Simon scoase o exclamație de uimire. Lolita fu cât pe ce să facă la fel. Lanțul întrecea orice așteptare. Era foarte mare și confecționat în formă de inimă. În mijloc avea un diamant imens, care era înconjurat de rubine și smaralde. Inima însăși avea perle la margini. Între pietrele mai mari străluceau diamante mai mici.

Nu era de mirare că generalul nu voia să piardă un asemenea obiect unic. Parcă-și amintea că maharajahul deținea propriile lui mine. Era sigură că lanțul fusese făcut de oamenii săi. Să creezi ceva desăvârșit precum era lanțul acela, aveai nevoie de ani buni de muncă.

– Înțelegi acum de ce tatăl meu nu-și dorește să piardă un obiect atât de valoros, zise căpitanul pe un ton liniștit. Nu pot decât să-ți mulțumesc, James, pentru că mi l-ai restituit.

– Sunt sigur, comentă lordul Seabrook, că asta intenționa să

facă și doamna Cressington. De fapt, în după-amiaza asta o să plece. Merge la Carlisle, de unde va lua expresul spre Londra. Nu cred că ai venit de plăcere, dar mă bucur că te-am văzut și sper să rămâi cu noi, seara asta.

– Cu plăcere, acceptă căpitanul.

Doamna Cressington se ridică în picioare. Era palidă, însă ochii i se întunecaseră de furie.

Își dăduse seama că-l pierduse pe bărbatul cu care voia să se căsătorească. În plus, aproape fusese dată afară pe ușă, iar împotriva acestui fapt n-avea ce să facă. Ieși din cameră fără să privească în urmă.

Fără să i se spună, Barty închise caseta și părăsi la rândul lui încăperea.

După plecarea acestuia, un valet se grăbi să umple din nou paharul căpitanului. O tăcere apăsătoare se lăsă înăuntru, ruptă în cele din urmă de Simon.

– Vreau să mai văd o dată lanțul cel mare, zise el. Strălucește de parcă ar avea luminițe în interior. Faptul se datora razelor de soare.

Lordul Seabrook râse.

– Bine că măcar ai găsit ce căutai, Michael. Nu-l pot învinovăți pe tatăl tău că-și dorește să păstreze o astfel de bijuterie în familie.

– Ține morțiș ca lanțul să fie transmis de la o generație la alta, îi răspunse el. Și cum nu posedăm nimic altceva de valoare asemănătoare, speră să fie pomenit în acest fel. La fel poți și tu

să spui despre castel, adăugă el după o scurtă pauză.

– Ești cam morbid.

Deocamdată, n-am deloc intenția să mor. Am multe de făcut, înainte să părăsesc lumea asta.

– Și eu cred la fel, zise căpitanul. Un singur lucru îți pot promite : n-o să mă căsătoresc prea curând. După cum spunea doica mea: "Cine s-a fript cu ciorbă, suflă și-n iaurt."

Lordul Seabrook râse.

– Te-ai rănit? se interesă el.

– Da, însă nu mi se va mai întâmpla altă dată.

– Mama mea vitregă mă bătea și mă durea foarte, foarte tare, spuse Simon.

Strigam și plângeam, dar ea nu se oprea.

Căpitanul îl privi uimit pe lordul Seabrook.

– Ce vrea să zică asta?

– E ceva ce Simon sper să uite cât mai repede.

Lordul Seabrook își puse mâna în jurul umerilor acestuia și-l trase mai aproape de el.

– Acum însă ești fericit, zise el, iar Lolo are grijă de tine. Promite-mi că n-o să mai aduci niciodată vorba de mama ta vitregă. Uită de ea, așa cum Michael o să uite de femeia aceea care a încercat să-i fure lanțul. Acum, e din nou al lui și se află în siguranță.

– Eu sunt în siguranță? întrebă băiatul.

– Cât se poate de în siguranță. Te asigur de asta.

– Îmi place aici, unchiule James. E foarte, foarte palpitant și

nimeni nu mă poate lua cu forța.

– Nimeni n-o va face, zise lordul Seabrook cu fermitate.

Simon se duse imediat la Lolita.

– Hai să mergem după Bracken, zise el.

Hotărâse, în sfârșit, că acesta va fi numele câinelui.

Deocamdată, nu i se permitea să intre în sufragerie, întrucât nu era bine dresat. Aștepta afară, iar când îl văzu pe Simon, alergă la el.

– A fost foarte cuminte, stăpâne Simon, zise valetul. Dacă va fi în continuare dresat, va fi la fel de bun ca oricare dintre câinii stăpânului.

– Exact așa vreau să fie.

Simon se duse la ușa din față, cu Bracken pe urmele lui, o deschise și, când ajunseră pe iarbă, începură să alerge.

Lolita rămase pe trepte, în bătaia soarelui, înălțând o rugă de mulțumire lui Dumnezeu.

Scăpase de doamna Cressington și putea rămâne la castel fără teama că Simon o să fie trimis la școală.

Nu-i venea să creadă că scrisoarea ajunsese exact așa cum plănuise și că Michael Duncan va veni așa de repede.

Văzând lanțul, înțelesese ce semnificație avea pentru el și pentru tatăl lui.

Fusese încă un risc pe care și-l asumase și – în pofida dificultății – ieșise învingătoare.

Nu putea decât să-i mulțumească Celui de Sus pentru că o ajutase.

La fel și mamei sale care, oriunde va fi fiind, își dăduse seama că se află în încurcătură și o ajutase.

– Mulțumesc, mulțumesc, zise ea.

Soarele o învălui, ca și cum ar fi fost un sărut de dragoste.

Capitolul 8

Lolita avu tactul să nu coboare în seara aceea la cină. N-ar fi fost tocmai potrivit, având în vedere cele petrecute în cursul acelei zile.

Marea ei ușurare era că doamna Cressington plecase, iar Simon nu mai era în pericol.

În cursul după-amiezii, îl delectă cu povestiri istorice despre castel. Când ajunseră în grădină, nici urmă de lordul Seabrook sau de căpitanul Duncan.

Când se retrase la culcare, se întrebă dacă a doua zi dimineață se va mai plimba cu lordul, așa cum se obișnuise în ultima vreme.

Când slujnica dădu jaluzelele la o parte, se grăbi s-o informeze :

– Stăpânul a plecat, așa că n-aveți de ce să vă grăbiți. L-a luat cu el și pe căpitanul Duncan. Din câte-am înțeles de la domnul

Barty, vreo două-trei zile n-o să revină. Stă la niște prieteni.

Vestea aceasta o luă prin surprindere pe Lolita. Deși înțelegea nevoia lordului de a sta o vreme departe de castel, nu se putea împiedica să nu se simtă întristată la gândul că nu-l va mai vedea câteva zile.

Se dojeni imediat, pentru că era așa de prostuță. Lordul Seabrook era cu siguranță stânjenit din pricina comportamentului neobișnuit al doamnei Cressington și dorea să fie cu prietenii, ca să uite toată această poveste neplăcută. Explicația aceasta i se părea mult mai plauzibilă.

Dar Lolita n-avea de unde să știe că stăpânul plecase dintr-un cu totul alt motiv. În noaptea anterioară, stătuse treaz, gândindu-se la ce bine era că doamna Cressington nu se mai ținea scai de el.

Pe de altă parte, era cât se poate de conștient de simțămintele pe care le avea pentru Lolita, simțăminte pe care nu și le putea explica.

Îi era aproape cu neputință să nu se gândească la ea în fiecare moment al zilei. Iar asta se datora nu numai frumuseții, cât mai ales faptului că avea asupra lui o înrâurire mult mai mare decât oricare altă femeie.

„E o nebunie să mă gândesc la ea în acest fel", își spuse el furios, în timp ce se pregătea pentru cină.

Cum era cu putință să aibă astfel de simțăminte față de angajata lui? Era guvernanta nepotului lui. Nu știa absolut nimic despre ea, în afară de faptul că era prea tânără și prea frumoasă

ca să împărtășească altora din cunoștințele ei.

Doamna Cressington îi spusese foarte clar că ar trebui s-o concedieze, însă el refuzase s-o facă.

Acum, îi era imposibil să nu viseze la doamna Bell când nu se afla în aceeași încăpere cu el, iar de fiecare dată când era de față, se simțea extrem de încântat.

Prin urmare, hotărî că ar fi mai bine să plece câteva zile de la castel, ca să se mai distanțeze.

Avea niște prieteni foarte buni care locuiau aproape de Penrith, Norman și Bridget Harrison, care-l rugaseră de nenumărate ori să stea cu ei la frumoasa lor casă din Inglewood, când se afla în oraș.

Simțise că acesta era momentul potrivit și, în consecință îi porunci valetului să-i pregătească valiza și să-l însoțească. Îi spusese lui Berty să aibă grijă de castel și de stăpânul Simon. Conduse doi cai albi cu multă dibăcie, regretând totodată că nu e însoțit de nepot și de doamna Bell.

Fiind singuri, Simon se arătă încântat că e liber să exploreze și alte părți ale castelului, dorindu-și în același timp să petreacă mai mult pe malul lacului.

Lolita consideră că era momentul potrivit să-l învețe să înoate. Era surprinsă că nu învățase încă. Asta numai până în clipa când află că lângă casa unde locuise nu exista râu sau lac.

– Toți băieții trebuie să știe să înoate, îi spuse ea lui Simon. O să-ți dau acum prima lecție. Evident, dacă doamna Shepherd o să ne dea costume corespunzătoare.

Menajera găsi la mansardă exact ce le trebuia. Costumul de baie al Lolitei era cam demodat, dar îi venea destul de bine. Se trezi gândindu-se că i-ar plăcea ca lordul Seabrook s-o vadă astfel costumată, dar roși, dojenindu-se imediat pentru un asemenea gând.

Simon învăță extrem de repede să înoate. Repetară scenariul a doua zi, dar și a treia, când se aștepta întoarcerea lordului Seabrook.

– De-abia aștept să-i arăt unchiului James ce bine știu să înot, repeta Simon. Cred că se va bucura foarte mult că am învățat așa de repede.

– Sigur că da, îl încurajă Lolita. Va trebui să-i arăți și cât de ascultător este Bracken și cât de repede vine la tine când îl strigi.

Barty nu știa dacă stăpânul va ajunge până la masa de prânz, dar pe când se întorceau de la scăldat, Lolita și Simon auziră tropot de cai.

Băiatul scoase un chiot de bucurie și se îndreptă spre poartă în graba mare. Lolita merse mai încet, iar când ajunse lângă ei, Simon îi povestea deja unchiului că învățase să înoate, că Bracken era foarte ascultător și că poneiul lui se deplasa așa de repede, încât grăjdarul de-abia mai ținea pasul cu el.

Tot ce spunea arăta cât de încântat era. Lordul Seabrook se îndreptă spre Lolita, cu zâmbetul pe buze.

– Se pare că ai fost foarte ocupată cât timp am lipsit, doamnă Bell.

– Simon înoată destul de bine, stăpâne, îl informă ea. Se simte ca peștele în apă.

Lordul Seabrook râse, privind-o drept în ochi pe Lolita.

– Sigur că da. Cred că și tu la fel.

– Sper.

Simon de-abia reușea să-și țină în frâu entuziasmul provocat de revenirea unchiului, în timp ce Lolitei îi era cu neputință să-și înăbușe senzația ciudată care o cuprindea.

Se întorsese și arăta și mai chipeș decât în clipa când plecase.

– N-am mai înotat de multă vreme, dar sunt gata să mă iau la întrecere cu amândoi, dacă asta doriți.

– Cred că o să câștigi, zise Simon.

– Aș fi foarte supărat dacă n-aș reuși. Pentru după-amiaza asta am o altă propunere.

– Despre ce-i vorba? întrebă Simon pe un ton precaut.

– Îmi amintesc că doamna Bell dorea să vizitezi stăreția Walcott. Mă gândeam să mergem pe acolo. Asta dacă n-ați făcut-o deja cât am fost plecat.

În timp ce vorbea, se uită la Lolita.

– M-am gândit la această posibilitate, însă cum există un paznic acolo, n-am pus ideea în practică, întrucât m-am gândit că nu ne va da drumul fără dumneavoastră.

– Atunci, o să vă duc acolo chiar în această după-amiază. A trecut multă vreme de când am vizitat stăreția și mi-ar plăcea s-o revăd.

– Lolo o să-mi spună o mulțime de povești despre stăreția

Walcott, zise Simon cu satisfacție. De-abia aștept să mergem.

Avură parte de o masă îmbelșugată, foarte diferită de ce li se servise în ultimele zile.

Lordul Seabrook îi spuse lui Simon mai multe povești care-l făcură să râdă, iar Lolita avu senzația ciudată că, de fapt, pentru ea fuseseră spuse.

Imediat după terminarea mesei, fu adusă o șaretă trasă de doi armăsari pe care lordul Seabrook nu-i avea decât de trei ani, după cum îi mărturisi lui Simon. Erau și cei mai buni.

– Vreau să conduc și eu o șaretă, unchiule James, îl rugă Simon.

– O să te învăț cum de îndată ce ești suficient de bun pe poneiul tău, încât să sari cu el peste un gard fără să cazi.

– În curând, o să fiu în stare să și sar. Călăresc așa de repede, încât Tom grăjdarul mă tot roagă să merg mai încet, întrucât calul lui nu reușește să țină pasul cu al meu.

Lordul Seabrook zâmbi.

– Înțeleg că trebuie să-i dăm lui Tom un cal mai rapid ca să te însoțească. Sunt ferm convins că tatăl tău ar fi foarte mândru de tine.

– Lolo e foarte mulțumită de mine, zise Simon. Mi-a spus azi-dimineață că, atunci când o să mai cresc, o să călăresc la fel de bine ca tine.

Lordul Seabrook se uită la Lolita.

– Este un compliment voalat, dar pe care-l accept cu plăcere.

Era ceva în tonul vocii lui care o făcu pe Lolita să roșească,

dar nu putea să-și dea seama de ce.

Tot ce știa, era că se bucura de revenirea lordului Seabrook la castel. Parcă apăruse iar soarele.

În timp ce se îndreptau spre stăreție, se gândea ce bine era că nu mai exista nicio doamnă Cressington care să-i găsească nod în papură și niciun căpitan Duncan care să-i distragă atenția lordului Seabrook.

Stăreția Walcott era mult mai mare decât se așteptase, dar și extrem de frumoasă.

Lordul Seabrook îi spuse că proprietarul actual cheltuise mulți bani cu ea. Probabil că pe vremea părinților ei arătase cu totul altfel.

Când intrară pe poartă, Lolita se simți tulburată.

Vedea unde locuise tatăl ei încă de la naștere, iar mama în primii ani ai căsniciei. Paznicul, așa cum se așteptase Lolita, era cât se poate de încântat să-i permită lordului Seabrook să intre în stăreție, invitându-i să se plimbe fără el.

– Știu că pot avea încredere în dumneavoastră. Nu la fel se întâmplă cu toți cei care trec pe aici. Mă doare rău de tot piciorul, așa încât nu-i însoțesc pe vizitatori decât dacă n-am încotro.

– Cu siguranță, n-o să ne atingem de nimic și o să închidem ușile în urma noastră, îl liniști lordul Seabrook.

Lolitei i se părea o călătorie a descoperirilor. Părinții ei îi vorbiseră de nenumărate ori despre faptul că la începutul căsătoriei stăreția însemna totul pentru ei. Abia cum înțelegea

de ce tatălui ei i se frânsese inima când plecaseră la Londra.

Se întrebase întotdeauna de ce plecase tatăl ei așa departe de casă, iar acum își dădea seama că ar fi fost de-a dreptul chinuitor să trăiască în vecinătatea stăreției, fără s-o stăpânească.

Totuși, nu se așteptase ca acesta să lase în urmă atâtea comori de ale familiei, în special portretele înaintașilor.

– Cum nimeni nu dorea să plătească o sumă așa de mare pentru ditamai casa, am fost nevoit să accept oferta primului venit, întrucât aveam nevoie disperată de bani, îi spusese el.

Cu banii obținuți din vânzarea stăreției reușise să achite toate datoriile tatălui său și să-i plătească pe servitorii care-i slujeau de-o viață.

Restul banilor fuseseră folosiți pentru cumpărarea casei de la Londra, casă unde crescuse Lolita. Era mică, dar confortabilă și, fiind construită în stil elisabetan, avea o frumusețe a ei. Pe de altă parte, îi era cu neputință s-o compare cu stăreția.

Lolita știa că acolo trăiseră mai mult de o sută de călugări. Văzând interiorul, își spuse că era loc pentru mulți alții.

Intrară în holul imens unde cinau călugării și toți vizitatorii. Zidurile erau acoperite cu lemn de stejar, iar mesele mari și șemineul medieval nu păreau atinse de scurgerea vremii.

Cum lordul Seabrook mai fusese acolo, îi conduse spre ceea ce fusese probabil salonul bunicii sale.

Era o cameră frumoasă, mobilată și decorată cu mult bun-gust. Însă ceea ce-i plăcu Lolitei cel mai mult erau tablourile. Avu o strângere de inimă, pentru că acestea nu mai

aparțineau familiei sale.

Erau portrete ale conților de Walcott, ale soțiilor și fiilor acestora de-a lungul secolelor.

Simplul gând că toate astea vor trece la un alt om bogat, la cineva care cu siguranță nu va aprecia familia Walcott, îi făcea rău.

Habar n-avea că lordul Seabrook o privea cu insistență când trecea de la un tablou la altul. Nu mai văzuse niciodată o asemenea expresie întipărită pe chipul unei femei.

În timp ce se plimba dintr-o cameră în alta, o mulțime de întrebări îi treceau prin minte, întrebări la care n-avea cui să ceară un răspuns.

Îi părea rău că nu-i pusese mai multe întrebări mamei sale despre stăreția Walcott, după moartea tatălui.

„De-aș fi venit măcar o dată aici cu tata", își spuse ea cu regret.

Lordul Seabrook se întrebă de ce părea așa de nefericită, dorindu-și s-o ia în brațe și s-o îmbărbăteze, dar își spuse cu severitate că nu se cădea.

Din acest motiv revenise mai repede la castel, chiar dacă gazdele sale din Inglewood ar fi vrut să mai rămână.

Când trecură într-o altă cameră, se întrebă cum de era cu putință să simtă așa ceva față de o femeie pe care de-abia o cunoscuse.

Dată fiind poziția pe care o avea, n-avea niciun viitor împreună cu ea. Toți membrii familiei se așteptau de la el să

ducă numele mai departe.

În capelă, Lolita se rugă cu fervoare, uitând practic ce se petrecea în jurul ei. Avea senzația că mama ei îi vorbește și-i spune cât de mult o iubește și că o să aibă grijă de ea.

Lordul Seabrook și Simon se uitau la ea. Apoi băiatul, ca la o comandă, îngenunche lângă ea.

Lordul Seabrook rămase cu respirația tăiată. Nu mai văzuse de multă vreme o femeie rugându-se cu atâta fervoare. Știa că pentru câteva clipe uitase de orice, inclusiv de Simon și de el.

În clipa aceea, își dădu seama că n-ar suporta s-o piardă pe doamna Bell, oricine va fi fiind ea. Va trebui, într-un fel sau altul, s-o facă să rămână la castel.

La întoarcere, Lolita fu foarte tăcută. Simon, în schimb, nu mai tăcea din gură. Era mult mai interesat de ponei, de câine și de înot decât de casa pe care tocmai o părăsiseră.

– Mâine dimineață o să vin să înot cu tine, îi promise lordul Seabrook. Acum, îți sugerez s-o rogi pe doamna Bell să-ți povestească mai multe despre călugării medievali care au locuit la stăreție. Eu am câteva scrisori de scris.

– Mai întâi, o să-l scot pe Bracken la plimbare, zise Simon. Știu că a fost cuminte câtă vreme am fost plecat, dar cred că i s-a făcut dor de mine.

– Sigur că da. Scoate-l la plimbare înainte de a te duce sus.

Vorbea cu Simon, dar se uita la Lolita. I se părea ciudat că aceasta fusese atât de copleșită de tablourile văzute la stăreție. Să fi fost oare cu putință ca tatăl ei să fi fost artist, sau mama o

ființă foarte religioasă?

Întrebarea nu-i dădea pace, însă știa că ar face o greșeală dacă și-ar exprima curiozitatea.

După ce Simon îl plimbă pe Bracken, cei doi băură ceaiul. La îndemnul lordului, Lolita turnă licoarea în cești.

– Ești foarte tăcută, îi spuse el.

Simon se îndrepta deja spre câine cu o farfurie în care pusese biscuiți sfărâmați.

– Mă gândeam, îi răspunse Lolita.

– Asta e cât se poate de clar, dar eram curios să știu ce-i în mintea ta.

Lolita stătu câteva clipe în cumpănă.

– Mă întrebam de ce nu cumpărați stăreția, stăpâne. Se află la marginea moșiei, iar Simon va avea nevoie de un loc unde să locuiască după ce se va căsători.

Lordul Seabrook o privi uimit.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, dar ai dreptate. Stăreția se învecinează cu moșia mea, chiar dacă nu e la fel de mare. La urma urmei, pot să cultiv mai mult pământ decât cel pe care-l am.

– Ar fi regretabil ca un loc așa de frumos să ajungă în mâinile cuiva care nu-l apreciază, adăugă Lolita. Iar tablourile sunt pur și simplu minunate.

– Sunt de acord cu tine. O să mă gândesc la această idee. Din câte am înțeles, proprietarul actual al stăreției nu prea are solicitanți, așa încât pot negocia un preț mai rezonabil.

În timp ce vorbea, se ridică de la masă și se duse la fereastră.

Se gândea nu numai la stăreție, ci și la cât de diferită era Lolita de toate femeile pe care le cunoscuse până atunci.

Dacă ar fi dus-o pe Catherine Cressington sau pe o altă femeie în vizită la stăreție, i-ar fi vorbit extrem de mult despre frumusețea tablourilor și l-ar fi făcut să înțeleagă că-și dorește să le primească în dar.

I se părea extraordinar ca o ființă așa de adorabilă ca Lolita să se fi gândit înainte de toate la Simon. Era la fel de nedumerit cu privire la reacția ei emoțională, la tulburarea pe care o resimțise în stăreție, mai ales în capelă.

Capitolul 9

După ce-l culcă pe Simon și-i spuse noapte bună, Lolita nu se putu împiedica să se întrebe dacă lordul Seabrook, acum că erau numai ei la castel, o va invita la cină.

Nu exista într-adevăr niciun motiv pentru care s-o facă, dat fiind că nu era decât o biată guvernantă. Pe de altă parte, poate se simțea singur și dorea să stea de vorbă cu cineva.

Cu o jumătate de oră înainte de cină, auzi o bătaie în ușă. Când deschise, se trezi față-n față cu Barty.

– Stăpânul vă trimite complimentele sale, doamnă Bell, și vă întreabă dacă doriți să luați cina cu el în seara asta, întrucât vrea să vorbească despre viitorul stăreției Walcott.

Lolitei parcă-i stătu inima-n loc.

– Spune-i stăpânului că sunt încântată de invitație, îi răspunse ea.

După ce majordomul închise ușa în urma lui, Lolita se duse

imediat la dulap, să vadă ce-ar putea purta în seara aceea. Tare mult și-ar fi dorit să aibă câteva dintre rochiile pe care le purta la baluri și la petreceri. Nu-și luase cu ea decât rochii ușoare, simple, întrucât nu dorea să atragă atenția asupra ei.

Rochia pe care o alese era una albă.

Când pătrunse în birou, lordul Seabrook, care o aștepta, își spuse că semăna, mai mult ca niciodată, cu o zeiță din Olimp.

Întrucât îi dăduse puțină vreme să se pregătească, Lolita nu reuși decât să-și aranjeze părul, netezindu-l și strângându-l.

Singurele bijuterii pe care le purta erau un șirag de perle și inelul mamei sale. Avea grijă să nu-și arate palma, așa încât să nu se observe diamantele care să trădeze faptul că nu era vorba de o verighetă.

Hainele de seară îl făceau să pară și mai distins decât în cele de zi.

În timp ce se îndrepta spre el, își spuse că, fie și dacă ar însoți-o la cel mai mic bal dat la Londra, ar fi mândră că are un asemenea partener.

Lordul Seabrook nutrea aceleași gânduri.

Nu exista nicio femeie frumoasă, și aici o includea și pe doamna Cressington, care să se compare cu drăgălășenia Lolitei.

„Strălucește pentru că frumusețea ei e naturală și neforțată", cugetă el. E ca un liliac într-o grădină, sau o stea pe cer.

Barty anunță că masa e gata, iar lordul Seabrook o conduse pe Lolita în sufragerie.

Nedorind să vorbească despre cumpărarea stăreției în fața servitorilor, se referiră numai la ce se afla în interior, în special la tablouri.

– Nu înțeleg cum de-a plecat contele de Walcott lăsând posesiunile, care ar fi trebuit să fie păstrate pentru copii, chiar dacă stăreția nu avea cum să fie păstrată.

– Sunt sigură că asta și-a dorit și el, numai că soarta sau poate sărăcia i-a fost potrivnică. După cum vă dați seama, tablourile acelea sunt foarte valoroase astăzi.

– Contele a murit fără moștenitor pe linie bărbătească, dar vreo rudă trebuie că mai trăiește. Ar fi trebuit să vină și să ceară măcar o parte din bunurile familiei.

Vorbea cu asprime, de parcă l-ar fi acuzat că a renunțat la moștenire fără luptă, fără să încerce să mai păstreze ce poate fi păstrat.

– Sunt convinsă că asta își dorea și contele să se întâmple. E clar că nu i-ar fi trecut prin gând să vândă stăreția, dacă n-ar fi fost obligat.

Tonul ei era vehement, fapt care-l făcu pe lord să zâmbească.

– Văd că-l aperi, dar ar fi trebuit să facă eforturi să păstreze măcar o parte din tablouri. Am observat că exista una cu fiica lui când era mică. Nici măcar pe aceea n-a luat-o.

Lolita nu zise nimic și pentru că nu-și dorea să insiste, lordul Seabrook schimbă subiectul.

După cină, se duseră în salon, acolo unde erau aprinse candelabrele.

– Acum, vreau să vorbesc cu tine despre stăreți : s-o cumpăr sau nu? întrebă lordul Seabrook, cufundându-se într-un fotoliu cu un oftat.

– V-am sugerat deja s-o cumpărați pentru Simon sau poate pentru copilul pe care poate o să-l aveți.

– Sper să se întâmple astfel. Dificultatea vine din faptul că, pentru a avea un fiu, trebuie mai întâi să mă căsătoresc.

Spre surprinderea lui, Lolita se ridică în picioare.

– Vă rog să mă scuzați, dar aș vrea să mă retrag. Sunt foarte obosită, iar mâine vreau să fiu în formă bună, când o să înot cu Simon.

Lordul Seabrook se ridică și el.

– Sigur că înțeleg. Am avut o zi foarte încărcată. Noapte bună, doamnă Bell. Îți mulțumesc încă o dată, pentru că m-ai ajutat și ai luat cina cu mine.

Lolita zâmbi și, fără să mai rostească vreo vorbă, ieși din încăpere înainte ca lordul să ajungă la ușă ca să i-o deschidă.

Aruncându-și ochii pe fereastră, constată că soarele era la asfințit. Priveliștea asupra lacului era foarte frumoasă și foarte romantică.

Avu brusc revelația faptului că viața lui nu mai putea continua în acest fel. O dorea într-un mod aproape insuportabil pe doamna Bell.

Nu mai putea să pretindă că nu înseamnă nimic pentru el și că e o simplă guvernantă.

Se uită vreme îndelungată la lac, după care urcă la el în

dormitor.

Lolita plecase în grabă, din sufragerie nu pentru că ar fi fost obosită, ci pentru că simțea nevoia imperioasă de a-i spune lordului adevărul despre ea, de ce fusese atât de tulburată când intrase în stăreție.

Cum să suporte gândul că toate comorile acelea, așa de prețioase pentru părinții ei, vor cădea în mâinile cuiva necunoscut și neinteresat, ale unui oarecare care nu va cumpăra stăreția decât pentru că era bogat și-și putea permite s-o facă.

„Toate comorile acelea sunt ale mele. Sunt parte din mine, își spuse Lolita cu durere. Nu suport gândul că vor aparține cuiva care nu le va îndrăgi ca mine.

Când se sui în pat, își dădu seama că-i va fi cu neputință să adoarmă.

Tot ce-și dorea, era să poată vorbi cu părinții ei, iar aceștia să-i explice de ce fusese așa de tulburată la stăreția Walcott și ce însemnase pentru ei.

Până în clipa aceea, nu i se păruse importantă, întrucât nu i se păruse reală.

Dar acum că o văzuse, simțise atmosfera vibrantă care se transmisese de-a lungul secolelor.

Pe noptieră, avea mai multe cărți luate din bibliotecă, însă îi era cu neputință să se concentreze.

Drept urmare, deschise cartea de rugăciuni pe care o luase cu ea la plecare. Simțea că, dacă se va ruga așa cum o făcuse în

capelă, va avea din nou senzația că părinții îi stăteau alături.

Ei i-ar spune ce anume să facă

Apoi, spre marea ei surprindere, ușa se deschise. Nu era Simon, căruia-i spusese să vină la ea dacă avea nevoie, ci unchiul lui.

Închise ușa în urma lui și se îndreptă spre ea.

– Ce s-a întâmplat? E... e ceva în neregulă? Nu l-am auzit pe Simon strigându-mă.

– Simon a adormit repede. Eu sunt cel care vrea să-ți vorbească.

– Să-mi vorbiți? exclamă Lolita. Dar... de ce tocmai aici?

– Ai plecat înainte să am ocazia de a-ți spune la ce mă gândesc, îi răspunse el. Sunt nopți bune de când mă macină gândul ăsta. Nu vreau să mai pierd încă o noapte.

Între timp, ajunse la pat și se așeză pe marginea lui.

– Nu înțeleg, murmură Lolita.

– E destul de simplu, zise lordul Seabrook zâmbind. Cred că, deși ești o persoană foarte misterioasă, ești la fel de singură ca și mine. Dacă o să ne împărtășim singurătatea, poate o să ne facem fericiți unul pe altul. Eu, cu siguranță, vreau să te fac fericită.

Deși-i vorbea pe un ton cât se poate de calm, Lolita nu reușea să-și revină din uimire.

Nu înțelegea.

– Ești frumoasă, adăugă el. Atât de frumoasă, încât niciun bărbat nu s-ar putea gândi la altceva decât cum să te facă

fericită. Cred că putem fi foarte fericiți împreună.

După câteva clipe de tăcere, întrucât Lolita nu-și putea lua ochii de la el, lordul continuă:

– Un singur lucru îți promit: n-o să mai fii niciodată nevoită să muncești ca să-ți câștigi existența și nici nu vei mai avea de ce să te temi. O să te protejez și o să am grijă de tine. De asemenea, o să fiu foarte generos pe viitor, dacă ești de acord.

Când termină de vorbit, vru să-și pună brațele în jurul umerilor ei.

Lolita se trase înapoi pe pernă.

– Tot nu înțeleg. Ce vreți să spuneți? Ce vreți de la mine?

– Răspunsul la această întrebare este cât se poate de simplu. Te vreau, draga mea. Vreau să stai în brațele mele și să te învăț ce înseamnă iubirea. Iubirea pe care o simt pentru tine de multă vreme.

– Nu poate fi adevărat, șopti Lolita.

– Dar e adevărat. Și după cum ți-am spus, sunt sigur că o să fim foarte fericiți împreună.

Se apropie și mai mult de ea, însă când vru s-o sărute, ea întoarse capul.

– Ce-mi... cereți să fac?

De parcă și-ar fi dat brusc seama, scoase un țipăt scurt.

– Doar nu-mi sugerați să vă devin... amantă, nu?

– Este un cuvânt urât. Te iubesc, Lolo, dar având în vedere rangul pe care-l am, nu te pot cere în căsătorie. Fiind atât de inteligentă, cred că înțelegi situația. O să-ți dau tot ce-ți dorești,

tot ce-mi ceri.

Lolita scoase un țipăt îngrozit.

– Nu! Nu! În niciun caz.

– Nu-ți permit să spui asta!

Își puse brațele în jurul trupului ei și o trase mai aproape de el. Lolita reuși să se răsucească și să– scape din îmbrățișare.

– Nu! Nu! repeta ea. Nu putea face așa ceva. Pleacă! Te rog să pleci! Nu trebuie să te ascult.

Vocea ei exprima atâta deznădejde, încât lordul Seabrook fu nevoit să se explice.

– Te rog să mă crezi că te iubesc cum n-am iubit pe nimeni niciodată. Trebuie să înțelegi de ce nu mă pot căsători cu tine. Știu că te pot face fericită, cum am să fiu și eu fericit să fim împreună.

– Ar fi o mare greșelă. Este ceva ce nu pot să fac. Mama ar fi șocată la o asemenea grozăvie.

Lolita de-abia reuși să rostească aceste vorbe și, deși era incoerentă, lordul Seabrook le prinse înțelesul.

Pentru câteva clipe tăcu, după care se îndepărtă puțin de mâinile ei strânse la piept, într-un gest de apărare. În acel moment, zări la lumina lumânării inelarul mâinii stângi.

Își dădu seama că aceea nu era verigheta ei.

Lolita își dădu mâna la o parte, de parcă ar fi înțeles că nu mai avea niciun rost să opună rezistență.

– Așadar, nu ești căsătorită. Am bănuit eu ceva, dar n-aveam nicio dovadă în acest sens.

– Am crezut că astfel o să par mai în vârstă, murmură Lolita.

– Așadar, nu ești căsătorită, repetă lordul Seabrook, ca și cum ar fi vorbit cu el însuși. Asta schimbă cu desăvârșire datele problemei.

Lolita se întoarse cu fața spre el. Lordul îi văzu fața înlăcrimată.

– Pleacă! Te rog să pleci. Mă sperii și n-are cine să mă mai apere, acum că mama și tata au murit.

Lordul Seabrook se ridică imediat.

– Iartă-mă, zise el. Ultimul lucru pe carei-l doresc este să te supăr. Culcă-te și uită ce am spus.

Uitându-se la ea, își spuse că era cu neputință să existe ființă mai adorabilă, dar și mai neajutorată decât ea.

– Am înțeles totul complet greșit, adăugă el. Te rog să mă ierți și să încerci să uiți că acest episod a avut loc.

Lolita nu-i răspunse, iar după câteva clipe, el se întoarse și se îndreptă spre ușă.

Abia când îi auzi pașii îndepărtându-se pe coridor știu că plecase cu adevărat. Lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraji.

– Îl iubesc. Îl iubesc. Dar cum să săvârșesc ceva care i-ar șoca pe mama și pe tata?

Se întoarse și-și cufundă fața în pernă.

Apoi, de parcă cineva i-ar fi poruncit ce anume să facă, sări din pat, se duse la dulapul unde era pusă valijoara. O puse pe un scaun și începu cu mare efort să se îmbrace cu hainele cu

care venise. Își strânse rochiile și le împachetă. Avu nevoie de ceva vreme să-și strângă părul și să se încalțe.

Cându fu gata, ieși în vârful picioarelor pe hol. Privi în stânga și-n dreapta.

Dormitorul stăpânului era la etajul inferior. Probabil nimeni altcineva nu mai era treaz la acea oră din noapte.

Consideră că n-ar fi bine s-o ia pe ușa din dos, întrucât ar putea fi văzută de vreunul dintre servitori. Prin urmare, se îndreptă spre ușa din față.

Existau puține candelabre aprinse, iar pe timpul nopții nu stătea nimeni de pază, așa cum insistase tatăl ei vitreg să aibă la Londra.

Fără să facă zgomot, Lolita coborî treptele și vru să deschidă ușa. Când o făcu, se găsi în fața lordului Seabrook.

Era la fel de surprins ca și ea s-o vadă. Pentru câteva clipe, se uitară unul la altul. Apoi, cu o voce care parcă n-ar fi fost a lui, bărbatul o întrebă:

– Unde te duci?

– Plec, răspunse Lolita. Tre... trebuie să plec.

– De ce?

– P... pentru că mi-e teamă.

De-abia i se auzea vocea.

– De mine?

Lolita îl privi în ochi și avu curajul să rostească adevărul.

– Nu. Mi-e teamă să nu fac ce mi-ai cerut.

Alte câteva clipe, niciunul nu se mișcă.

– Îți jur pe cele sfinte că n-am să-ți mai cer așa ceva.

Sesiză o ușoară schimbare pe chipul ei. Ochii parcă-i străluceau.

– Ești în siguranță aici, continuă el pe un ton la fel de calm. Du-te la culcare, Lolo, și uită ce s-a întâmplat. Am făcut o greșeală. Ca s-o repar, nu pot decât să-mi cer scuze.

Ea nu-i răspunse, însă el auzi un oftat imperceptibil de ușurare.

– Du-te la culcare, repetă încet. O să mai vorbim și mâine despre asta. Iartă-mă că m-am comportat atât de nesăbuit și gândește-te la Simon.

Îl privi de parcă n-ar fi auzit bine ce-i spusese. El îi luă valiza din mână și începu să urce încet treptele, și fără să privească în urmă.

Când ajunse la etajul întâi, își dădu seama că urcase și ea pe scara cealaltă și că închidea ușa de la dormitor în urmă. El deschise cealaltă ușă a dormitorului și vârî valiza înăuntru, după care plecă exact pe acolo pe unde venise.

Habar n-avea că Lolita stătea cu urechea lipită de ușă, ca să prindă zgomotul pașilor ce se îndepărtau. Se tot întreba dacă să se ducă sau nu după el.

Capitolul 10

Lolita dormea când slujnica intră în dormitorul ei.

Fata dădu jaluzelele la o parte și abia atunci deschise Lolita ochii.

– E aproape opt, doamnă, dar n-aveți de ce să vă grăbiți. Stăpânul mi-a spus că ar vrea să veniți la grajd la opt și jumătate. Împreună cu stăpânul Simon.

Lolita era surprinsă, dar nu-i spuse nimic slujnicei. Se duse în camera lui Simon, să vadă dacă acesta se trezise. Băiatul stătea în pat, jucându-se cu niște soldăței pe care-i găsise și care aparțineau tatălui său.

– Unchiul tău vrea să se plimbe cu tine la opt și jumătate, îl informă Lolita.

– Da, știu. O să-i arăt cât de bine călăresc ca să-mi dea un cal mai mare, chiar dacă-mi place foarte mult poneiul.

– Cred că ar fi mai bine să rămâi cu poneiul tău. A început

să facă exact ce-i ceri. În plus, cred că și lui îi place de tine.

Simon stătu câteva clipe pe gânduri.

– Crezi că poneiul meu mă iubește la fel de mult ca Bracken?

– Sunt ferm convinsă. Nu uita că e mult mai înțelept să stai alături de animalele și de oamenii pe care-i iubești.

Într-un gest impulsiv, se aplecă deasupra lui Simon și-l sărută. Acesta nu se arătă deloc surprins și-și trecu brațele în jurul gâtului ei.

– Te iubesc, Lolo.

– Și eu te iubesc, Simon.

Când se întoarse la ea în cameră, îi fu cu neputință să nu se întrebe cum de nu se gândise și la Simon când hotărâse în seara anterioară să plece. Ar fi fost un gest de care i-ar fi fost rușine după aceea.

Pe de altă parte, îl iubea pe lordul Seabrook și-i va fi cu neputință să trăiască în fiecare zi alături de el fără ca acesta să-și dea seama de simțămintele ei.

„Nu trebuie să afle", își spuse ea.

Își aminti cum se îndepărtase dezgustat de doamna Cressington.

„N-aș suporta să simtă așa ceva față de mine", își spuse ea în timp ce se îmbrăca.

Când ajunseră la grajduri, lordul Seabrook îi aștepta.

Inima începu să-i bată nebunește. Nu avea ce face în această privință, la fel cum nu putea face nimic împotriva strălucirii din priviri.

Stăpânul îi alesese un alt cal, mai greu de strunit. El însuși era călare pe un armăsar nou, pe care-l cumpărase de la același om care-i vânduse și poneiul lui Simon.

Amândurora le era greu să-și țină caii în frâu. Lolita înțelese că în felul acesta lordul Seabrook încerca să treacă peste momentele neplăcute din seara anterioară.

„E foarte inteligent", își spuse ea.

Nu avură nevoie de multă vreme ca să călărească sincronizat. După ce alergară caii o bună bucată de vreme, se mai calmară puțin.

După un galop lung, lordul Seabrook, care ajunsese primul, o urmări pe Lolita din priviri cum se apropie. Cuvintele pe care dorea să le rostească îi tremurau pe buze, dar își spuse că era prea devreme și în mod cert nu era momentul potrivit.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem la castel, sugeră el. Probabil vă e foame.

În clipa aceea, îi ajunse și Simon din urmă. Călărise foarte bine, deplasându-se tot mai repede.

– Cred, stăpâne, că dacă ne-am lua la întrecere cu Simon, ar fi în stare să ne concureze, iar asta ar însemna foarte mult pentru el.

– Cred că și pentru tine. Să-l las să câștige?

– Nu, sigur că nu. Dar dacă finișul ar fi foarte strâns, ar fi și mai entuziasmat decât acum.

– Atunci, așa o să facem.

Lordul Seabrook îi vorbi lui Simon despre planul cursei și-l

trimise pe grăjdar înainte, ca să declare învingătorul.

Grăjdarul zâmbi și se conformă.

Lordul Seabrook dădu startul. Simon porni foarte bine, Lolita nu prea.

– Ar fi un miracol să ies învingătoare, zise Lolita.

– Doar nu vrei să te las să ieși, nu?

– Nu, sigur că nu, dar îmi supraapreciezi îndemânarea.

– Ar fi cu neputință una ca asta.

În timp ce rostea aceste vorbe, se îndepărtă, iar ea se întrebă ce voise să spună cu adevărat. Dar era foarte palpitant să fie cu el și să călărească un cal așa de grozav.

„Cum de-am fost așa de proastă încât să vreau să fug?" se tot întreba ea.

Apoi, începu să-și facă griji cu privire la faptul că lordul Seabrook și-ar putea da seama ce fericită este că rămâne la castel și că e așa de aproape de el.

Cursa se dovedi un adevărat succes. Lordul Seabrook făcu o adevărată demonstrație de măiestrie și nu câștigă cursa decât la o palmă distanță de Simon. Lolita ajunse și ea la mucă distanță de cei doi.

Când văzu ce încântat era Simon de un asemenea finiș, mai că-i venea să-l sărute. Nu numai pe el, ci și pe lord. Se dezmetici însă repede și-și spuse că nu se cădea să facă așa ceva.

La întoarcere, merseră la trap, iar când lăsară caii în seama grăjdarilor, Simon strigă :

– Mi-e o foame de lup.

– Și mie, zise lordul Seabrook. Prin urmare, n-o să ne mai schimbăm înainte de a merge la masă. O să ne mărginim să ne scoatem cizmele.

Lolita își scoase jacheta și pălăria.

Barty le pregătise un mic dejun copios, iar Simon se bucură de fiecare înghițitură. La sfârșitul mesei, lordul Seabrook spuse:

– Ziua se anunță călduroasă. Cred că o să te duci la înot. O să vin și eu, dar mai întâi trebuie să scriu niște scrisori.

– Vreau să mă iau la întrecere cu tine și în apă, zise Simon. Dar presupun că o să fii prea rapid pentru mine.

– Sper, dar cum n-am mai înotat de multă vreme, s-ar putea să fi uitat. Dacă mă înec, va trebui să mă salvezi.

– Cred că o să te salveze Lolo.

– Și dacă n-o să se descurce, și o să mă scufund, ce-ai să faci?

Simon își puse mâna în cea a unchiului James.

– Te iubesc, unchiule James. Îmi place să fiu aici, la castel, cu Bracken și cu poneiul meu. Trebuie să-mi promiți că vei fi foarte atent. Dacă o să te înec sau o să mori, ca tata, Lolo și cu mine n-avem unde să ne ducem.

– Ai dreptate, îi răspunse lordul Seabrook, vizibil emoționat de cuvintele băiatului. Îți făgăduiesc să am mare grijă de mine și de voi.

Părăsiră sufrageria vorbind.

Lordul Seabrook o lăsă pe Lolita la etajul întâi și urcă în apartamentul său.

Slujnica îi aștepta în sala de studiu și-l ajută pe Simon să-și

scoată ghetele. În timp ce-și dădea jos costumul de călărie, Lolita se întrebă:

"Oare ar fi stânjenitor dacă aș înota în costum de baie în fața lordului? Poate ar fi mai înțelept să mă uit la ei de pe margine"

N-avu nevoie decât de câteva clipe ca să ia o hotărâre. Se îmbrăcă într-una dintre cele mai vaporoase rochii pe care le avea.

Tocmai își strângea cordonul în jurul taliei când auzi o trăsură oprind în fața castelului.

Sperând să nu fie un vizitator care să-l rețină pe lordul Seabrook, se duse la fereastră și privi afară.

În față, se afla o trăsură la care erau înhămați doi cai. Asta însemna că veneau de departe.

Se întrebă cine ar putea fi.

Recunoscu apoi, îngrozită, capul și umerii persoanei în chestiune.

Era tatăl ei vitreg.

Brusc, scoase un țipăt. Alergă de-a lungul camerei, deschise ușa și dădu buzna pe scări, până la etajul întâi. Pe drum, se întâlni cu valetul lordului.

Trecu pe lângă acesta de parcă nu l-ar fi văzut și intră în camera lordului fără să bată la ușă.

Acesta stătea în fața oglinzii, dezlegându-și nodul de la cravată.

Văzând-o pe Lolita, rămase mut de uimire.

– Ascunde-mă! Ascunde-mă! zise ea pe un ton aproape

incoerent. Du-mă într-un loc unde nu mă poate găsi.

Lordul Seabrook își puse brațele în jurul ei.

– Ce s-a întâmplat? Ce te necăjește?

– E... vorba de tatăl mei vitreg, îi explică ea cu răsuflarea tăiată. A aflat unde sunt și a venit să mă ia. O, te rog! Te rog să mă ascunzi.

Lordul Seabrook o strânse și mai aproape de el.

– Nimeni n-o să te ia dacă nu-ți dorești să pleci, decretă el pe un ton ferm.

– Dar el poate! aproape strigă ea. E tutorele meu și, conform legii, trebuie să fac ce-mi spune.

– Și ce vrea să faci?

– Vrea să devin soția unui bărbat îngrozitor, numai pentru că e bogat și important.

Lordul de-abia îi auzi vorbele, așa de încet vorbea. Și de parcă o asemenea mărturisire ar fi făcut-o să sufere, își ascunse capul la umărul lui.

– Așadar, de aceea ai fugit, conchise lordul Seabrook. Ai dat dovadă de mult bun-simț. Spune-mi cum te cheamă și care e numele tatălui tău vitreg?

Cu mare efort, Lolita reuși să spună :

– Sunt Lolita Vernon, iar tatăl meu este... a fost contele de Walcott.

Lordului i se tăie respirația.

– Pentru că știam că tatăl meu vitreg o să mă caute și o să mă ia înapoi.

– Ți-am spus că n-am să-i îngădui una ca asta.

– Cum l-ai putea opri?

Lolita își ridică ochii spre el, iar lordul citi în ei groază. O groază care o făcea să-i tremure mâinile.

– Doar nu crezi, draga mea, că am să te pierd tocmai acum, nu? N-are de ce să-ți fie teamă. Îți promit că tatăl tău vitreg n-o să te ia de aici.

Lolita încerca să înțeleagă ce i-a spus. Lordul Seabrook îi dădu drumul din strânsoare.

– O să cobor să discut cu tatăl tău vitreg, iar tu o să auzi tot ce o să vorbim, zise el.

– Nu pot să-l văd! strigă Lolita. Spune-i că nu sunt aici... am plecat... și n-ai idee unde sunt.

– Și unde ai să te duci? vru el să știe. Există vreun loc unde să te simți în siguranță, unde să fii sigură că nu te va găsi? Și cum ne-ai putea lăsa baltă, pe Simon și pe mine?

Lolita se uită la el fără să-i răspundă.

El îi zâmbi cu tandrețe.

– Va trebui să ai încredere în mine. Îți promit că tatăl tău va pleca fără tine. Vei rămâne aici, cu mine.

– Cum poți să fii sigur? E un om foarte puternic, pentru că e foarte bogat.

– Presupun că de aceea s-a căsătorit mama ta cu el.

– Sigur că da. Îl iubea pe tata. Era de neînlocuit în inima ei. Numai că era așa de îngrijorată în privința mea, pentru că eram așa de sărace, încât s-a căsătorit cu el chiar dacă nu semăna în

nicio privință cu tata.

– Abia acum înțeleg de ce te-ai rugat mamei tale ieri, la stăreție. Cred că ar trebui să ai încredere în ea, și în mine să previn orice te-ar putea face nefericită.

– Vreau să te cred, dar fii foarte atent cu tatăl meu vitreg. E un om foarte puternic și, după cum ți-am spus, legea e de partea lui.

Chiar în timp ce rostea aceste vorbe, se auzi o bătaie în ușă.

Lordul Seabrook se îndepărtă puțin de ea.

– Intră!

În pragul ușiiapăru Barty.

– Mă scuzați că vă deranjez, dar un anumit domn Piran dorește să vă vadă într-o chestiune foarte importantă.

– Cobor imediat, Barty. Dă-i ceva de băut. Presupun că l-ai poftit în birou.

– Da, stăpâne.

Barty părăsi încăperea, închizând ușa în urma lui.

Lordul Seabrook întinse mâinile spre Lolita.

– Te rog să ai încredere în mine. Îți făgăduiesc că, indiferent ce-o să spună tatăl tău vitreg, vei rămâne aici, la castel, cu Simon și cu mine.

Mâinile Lolitei erau foarte reci, iar degetele îi tremurau.

– Ai fost foarte curajoasă și foarte inteligentă, zise el pe un ton liniștit. Va trebui să mai reziști puțin. O să se sfârșească totul. O să fii tu însăți, așa cum mi-am dorit dintotdeauna.

Lolita rămase cu respirația tăiată.

– Cum de ești așa de sigur? îl întrebă ea, implorându-l parcă din priviri.

– O să te convingi singură.

– Nu pot să dau ochii cu el, șopti ea.

– Am spus că o să asculți ce am să-i spun tatălui tău vitreg. O să-ți arăt cum.

Spunând acestea, o trase după el pe hol, după care coborâră scările.

Se îndreptau spre birou, iar Lolita era pe punctul să protesteze, când lordul Seabrook se opri și deschise o ușă.

Lolita știa că era ușa de la camera de tapiserii. De când venise la castel, nu intrase nimeni în ea. Pe pereți se aflau tapiserii vechi în loc de tablouri, ceea ce făcea ca atmosfera să pară destul de încărcată, de apăsătoare. Într-unul din colțuri era un șemineu, iar în celălalt o bibliotecă.

Lordul Seabrook o conduse în stânga șemineului și apăsă pe ceva. Două rânduri de bibliotecă se deschiseră.

Era un vechi loc de ascultat, făcut în urmă cu multe secole. Era probabil menit să asigure siguranța celor din castel.

Lordul Seabrook își duse degetul la buze și se îndepărtă de Lolita. Pășind cu mare atenție pe covor, ca să nu i se audă pașii, închise cu precauție ușa în urma lui.

Lolita era cu răsuflarea tăiată în clipa când își lipi ochiul de gaura din perete.

Îl văzu cât se poate de clar pe tatăl ei vitreg ridicându-se din scaunul în care stătea. Arăta exact așa cum și-l amintea. Ba chiar

puțin mai împlinit la trup și mai mândru de el.

Însă în clipa când lordul Seabrook i se alătură, Ralph Piran păru cumva mic. Temperamentul lui năvalnic era într-un contrast neplăcut cu politețea lordului Seabrook.

– Ați cerut să mă vedeți, domnule Piran, începu el, întinzându-i mâna.

– O să fiu scurt și la obiect. Motivul vizitei mele este că am aflat că aveți aici, la castel, o tânără care-și spune doamna Bell și care îndeplinește rolul de guvernantă a nepotului dumneavoastră.

– Tare mult aș vrea să știu cine v-a dat această informație.

– În urmă cu trei zile, am luat prânzul cu lordul Stapleford la White's Club. Acesta face parte din comitetul de conducere al uneia dintre companiile mele. A fost salutat de un tânăr, căpitanul Michael Duncan, care – din câte-am aflat – a fost recent la dumneavoastră.

– Așa e.

– L-a informat pe lordul Stapleford că a recuperat bijuteriile care i-au fost furate, iar asta s-a petrecut în castelul dumneavoastră.

Lordul Seabrook încuviință din cap, dar nu spuse nimic, de parcă această informație nu l-ar fi privit sub nicio formă.

– Când lordul Stapleford l-a întrebat ce mai faceți, căpitanul Duncan i-a spus că sunteți într-o formă excelentă și că ați angajat, după părerea lui, cea mai frumoasă guvernantă pe care-a văzut-o el. De fapt, continuă el cu asprime, am

recunoscut în descrierea făcută doamnei Bell că vorbea despre fiica mea vitregă, care a fugit de acasă în urmă cu puțină vreme și într-un mod foarte supărător.

– Fiica dumneavoastră vitregă! exclamă lordul Seabrook. Dar de ce să fugă?

– N-avea niciun motiv întemeiat. N-aveți de unde să știți, dar numele ei adevărat este Lolita Vernon. Fiind tutorele ei legal, am venit s-o iau.

După un moment de tăcere, lordul Seabrook declară :

– Mă tem că e imposibil să vi se îndeplinească dorința.

– Cum adică imposibil? repetă Ralph Piran pe un ton schimbat. Trebuie să se întoarcă la Londra și să-și reia locul în lumea bună, unde tocmai și-a făcut intrarea.

– Aflând de curând că mama ei a murit, nu-și dorește să se întoarcă. De fapt, nu-și dorește să mai revină la Londra, ci să rămână aici, la Ullswater.

– Dacă este ultimul dumneavoastră cuvânt, zise furios Ralph Piran, sunt gata să lupt. După ce plec de aici, o să mă duc drept la șeful poliției districtuale și am să-i cer asistență, ca să fie cât se poate de limpede că eu sunt tutorele.

– Mă tem că, indiferent ce veți face, o să fie prea târziu, zise lordul Seabrook.

– Ce vreți să spuneți? Cum să fie prea târziu? Legea-i lege, după cum bine știți.

– Cunosc foarte bine legea, dar mă tem că șeful poliției va ezita să ia vreo măsură împotriva soției mele.

Câteva clipe, Ralph Piran se holbă la lordul Seabrook. Lolita era cu răsuflarea tăiată.

– Ați spus... soția dumneavoastră?

– De fapt, o să fim cununați diseară de episcopul de Carlisle care, întâmplător, îmi e rudă. Cred că dacă veți încerca să opriți ceremonia, veți deveni victima presei, care vă va face de râs în ochii lumii.

Se făcu iar tăcere.

– Chiar aveți de gând să vă căsătoriți cu fiica mea vitregă?

– Ne iubim, zise lordul Seabrook, și o să fim foarte fericiți. Cum Lolitei nu i-ar face deloc plăcere să vă audă criticile și reproșurile, vă rog să părăsiți casa mea cât mai repede și mai discret cu putință. Fără s-o vedeți, evident.

Așteptă răspunsul lui Ralph Piran, însă cum acesta tăcea, lordul continuă:

– Poate că, după ce o să ne petrecem luna de miere și ne așezăm la casa noastră, o s-o aduc pe Lolita la Londra și, dacă veți dori s-o vedeți la casa mea din piața Grosvenor, sunt convins că va dori să afle cum s-a desfășurat înmormântarea mamei sale și să-și ia lucrurile personale.

Ralph Piran era înfrânt.

Era prea inteligent să nu-și dea seama că adevărul era mai mult decât evident. Cu mare efort, reuși să spună:

– Tot ce-mi rămâne, este să-mi exprim speranța că Lolita o să fie foarte fericită cu dumneavoastră. Așa cum ați sugerat, ne putem vedea când o să vizitați Londra. Mi-ar plăcea să fiu de față

la nuntă, dar cum ar fi prea stânjenitor, adăugă el, o să-i spun ce am de spus când o să ne întâlnim.

– Vă mulțumesc, domnule Piran, că înțelegeți situația și o acceptați. Lolita se va bucura foarte mult pentru asta. Nu vrea să se certe cu nimeni. Dacă-mi permit să fac un comentariu, acesta ar fi că o admir foarte mult pentru curajul de a fi fugit. A fost mare noroc că am putut să-i ofer siguranță la mine la castel.

– Sigur că da, sigur că da, acceptă Ralph Piran. Acum, dacă s-a clarificat totul, mă grăbesc să ajung la Penrith, de unde să iau un tren spre Londra.

– Da, așa să faceți. Ați fi foarte drăguț dacă ați trimite toate hainele Lolitei aici, la castel, sugeră lordul Seabrook în timp ce se îndreptau spre ușă.

Ralph Piran ezită câteva clipe, de parcă i-ar fi trecut prin minte că e folosit, fapt care nu-i plăcea deloc. Dar cum oamenii cu titluri îl impresionau, răspunse cu lejeritate :

– Sigur că da. Geamantanele vor fi transportate de oamenii mei, așa încât să nu poată fi furate în timpul călătoriei.

– Sunteți foarte amabil, iar eu vă sunt extrem de recunoscător.

Ieșiră din birou, iar Lolita le auzi pașii îndepărtându-se pe coridor.

Tatăl ei vitreg plecase. De acum, va fi în siguranță.

Nu va mai putea s-o rănească și s-o târască la Londra, ca să accepte avansurile și atingerea respingătorului Murdock Tanner.

Era liberă și putea să fie din nou ea însăși. Era din nou fiica părinților săi, nu mai trebuia să se ascundă în spatele unei identități false.

Ușa de la camera cu tapiserii se deschise, iar înăuntru păși lordul Seabrook. Se uita la Lolita de parcă abia atunci o vedea pentru prima dată.

Fără să stea pe gânduri, Lolita alergă în brațele lui.

– Îți mulțumesc. Îți mulțumesc foarte mult, încercă ea să-i spună.

El o strânse la piept, iar buzele li se întâlniră.

O sărută, iar Lolita își spuse că era probabil un sărut adevărat, mai minunat decât orice altceva. Avea senzația că nu mai este ea însăși, ci o parte din el.

Dragostea îi învălui pe amândoi, aidoma razelor de soare.

– Te iubesc, zise lordul. Ce iscusită ai fost, să ne păcălești pe toți, pretinzând că ești o simplă guvernantă.

– Știi acum de ce-mi era așa de teamă, se mărgini ea să spună. Tatăl meu m-ar fi obligat să mă căsătoresc cu bărbatul acela dezgustător pe care-l respectă foarte mult, pentru că e putred de bogat.

Vocea îi deveni înfricoșată, iar lordul o sărută în tăcere.

– Uită totul! În seara asta o să ne căsătorim și o să fii a mea.

– Chiar o să te căsătorești cu mine? întrebă Lolia, entuziasmată. Cum să iei o asemenea decizie, dat fiind că habar n-aveai cine sunt?

– Aseară, când ai încercat să fugi, mi-am dat seama că nu te

pot lăsa să pleci. Chiar să fi înfăptuit crime oribile, tot aș fi vrut să-mi fii soție.

Lolita îi atinse ușor obrazul cu mâna.

– Un gest foarte curajos din partea ta. Deși te iubeam, m-am gândit că n-o vei face, dat fiind că nu sunt decât o simplă guvernantă.

– O guvernantă neobișnuită și foarte frumoasă, exclamă el, privind-o drept în ochi. Cum mi-era cu neputință să trăiesc fără tine, nimic nu mai conta.

O trase mai aproape de el.

– Acum, înțeleg ce-ai simțit ieri la stăreție.

Lolita își înălță capul și-l privi.

– Când m-am rugat în capelă, am simțit că atât mama, cât și tata îmi spun că totul o să fie bine și că n-am de ce să-mi fac griji. Astăzi, s-a adeverit totul.

– Mă iubești? o întrebă el cu tandrețe.

– Te iubesc din toată inima, șopti Lolita. Mi-a fost foarte teamă că ai să afli adevărul și o să mă alungi.

El râse încet.

– Te iubesc din clipa când te-am văzut. Am încercat să lupt împotriva acestui sentiment, dar iubirea a ieșit triumfătoare. De asta nu vreau să mai așteptăm. I-am scris episcopului și i-am trimis scrisoarea dis-de-dimineață. Ține foarte mult la mine și știam că-mi va îndeplini dorința. Mai spune-mi o dată că mă iubești și că vrei să fii soția mea, zise el, strângând-o din nou la piept.

– Te iubesc cu toată ființa și nu-mi închipui să existe ceva mai minunat decât să fiu căsătorită cu tine.

Își încolăci brațele în jurul gâtului lui.

– Chiar o să stau pentru totdeauna în acest castel grozav?

– Asta-mi doresc, draga mea. Trebuie să facem copii, pentru ca să aibă Simon cu cine să se joace. La fel, trebuie să avem grijă să nu fie singuri sau rău tratați, ca el.

– Nici în visurile mele cele mai îndrăznețe nu m-aș fi văzut mama copiilor tăi. Te iubesc, te ador, repeta ea la nesfârșit.

Negăsind vorbe care să exprime cu adevărat ce simte, lordul Seabrook o tot săruta.

Aveau amândoi senzația că au ajuns la ceruri.

Cu mare greutate reuși lordul Seabrook să se desprindă de ea.

– Trebuie să ne revenim, ca să-ți spun cum am plănuit să se petreacă lucrurile. Trebuie s-o rugăm pe doamna Shepherd să-ți aducă rochia de mireasă, rochie purtată de multe femei din familie.

– Mi-e foarte greu să mă gândesc la altceva în afară de tine, zise Lolita.

– Dacă o să mă privești în continuare așa, n-o să mă mai opresc din sărutat și n-ai să-mi mai auzi planurile.

– Așază-te și povestește-mi!

– Plănuisem ca episcopul să ne căsătorească în capela de la castel, care e foarte veche, dar nu la fel de frumoasă ca aceea de la stăreție.

Lolita îl asculta cu ochii măriți de uimire.

– Dar o să-i scriu ca să ne cunune la stăreție. Cred că va trebui să rămânem la castel în primele zile ale lunii de miere.

– E minunat. Sunt foarte fericită.

– Și eu, draga mea. Am mai aranjat ca, atâta vreme cât o să fimm plecați în luna de miere, Simon să facă o călătorie cu iahtul, alături de căpitan. Doamna Shepherd îi va însoți, ca să aibă grijă de el. Căpitanul are doi fii, unul de aceeași vârstă cu Simon, celălalt cu un an mai mare.

Citi încântarea în ochii Lolitei.

– Cred că Simon n-o să ne ducă prea mult lipsa. O să folosim și noi mai târziu iahtul, ca să mergem în străinătate, să-ți cumperi un trusou. O să-l ai după nuntă, dar asta e! O să fii și mai frumoasă decât ești.

– E cel mai grozav plan pe care l-am auzit! exclamă ea. Numai tu puteai să te gândești la așa ceva.

– De-acum, o să fiu foarte prins cu toate aranjamentele pe care le am de făcut, așa încât te însărcinez pe tine să-i dai vestea lui Simon. În afară de el, la ceremonie n-o să mai participe decât Barty și doamna Shepherd, care mă servesc de foarte mulți ani.

– Este exact ce-mi doresc. În felul ăsta, nu mai sunt obligată să suport tot corul ăla de tinere geloase că nu sunt ele mireasa.

Se gândea la doamna Cressington, iar lordul Seabrook îi citi parcă gândurile.

– E adevărat ce spui. Înainte să te întâlnesc, nu mi-am dorit să mă căsătoresc. Asta pentru că tuturor femeilor pe care le-am

cunoscut le lipsea ceva.

– Ce anume?

– Inocența ta. E ceva ce am căutat foarte mult, dar fără să găsesc.

– Asta își dorea și mama de la mine.

– De aceea vom fi împreună pentru totdeauna, zise el, sărutând-o cu pasiune.

Lolita își dădu seama că găsise iubirea dumnezeiască.

Iubirea pentru care se rugase și pe care Dumnezeu i-o dăruise.

Iubirea care va dura cât vor trăi.

Sfârșit